

1 Мелс

Шановні читачі, зустрічайте ще одну історію)))

Попередження від автора!

Світ наближений до нашого максимально. Ніяких фентезійних чи фантастичних поворотів у сюжеті. Це чисто сучасний любовний роман. Події відбуваються через 25 -30 років від сьогодення.

Будь - які збіги з реальними людьми випадкові.

Мелс

Тека, з однією лише фотографією лежить вже хвилин тридцять на столі, дратуючи просто навіть своєю присутністю зі мною в одному кабінеті.

Тато, щоб його, вирішив, що його синочок, тобто я, повинний нарешті подорослішати й зробити свій перший внесок в життя Алки –Нової Супер Імперії з Об'єднаних Країн під гаслом: «Змінимо життя на краще». Ну ви зрозуміли, так? Зазвичай гасло це просто гасло, а політики роблять те, що хочуть, і зазвичай тільки для себе. Населення це знає, депутати це знають, але їм начхати.

Країни, точніше сказати їх мілкі залишки, після захоплення Татом територій, приєдналися до Алки не через власне бажання й віру у краще майбутнє, а через погрози їх знищення Творцем.

Йому подобається влада, він впивається нею, отримує насолодження від покори решти населення та понукання депутатів.

Але, що там казати, я теж такий. Яблуко від яблуні, ага...

Так ось, є одна маленька країна, на півночі континенту, під самим боком Алки – Лібертах. Вона то і не дає спокою Творцю.

Головнокомандувач Лібертаху не хоче приєднуватися до Алки навіть під впливом погрози їх знищення, а знищення – в прямому сенсі слова – стерти все, що на поверхні землі, перетворити у попіл.

Для чого Творцю взагалі Лібертах? Перше – країна не підкорена, тобто його слабкість, тобто доказ того, що впливу Творця можна

було не піддаватися і все було б добре, - це його і лякає – можливий бунт в імперії.

Друге – тільки в Лібертах є цінний ресурс – плодovitий ґрунт на якому росте все без усіляких домішок та хімії.

Третє – власне бажання батька втерти носа всім й довести, що він Творець.

А я маю страждати. Моє завдання знайти ось цю дівчину на фото, звабити й не просто так, а так, щоб вона сама вмовила батька приєднатися до Алки.

Тільки є одна проблема – всі на континенті знають хто я: розпусник, той хто любить випивку, дівчат, іноді наркотики, а ще буйний, ненормальний, скажений, який лізе в бійки, бреше, махлює і дуже сильно любить гру. Не карти, а справжню гру: ціною якої є життя, зазвичай чуже.

Таким вже я народився. Таким мене виховав батько.

Можливо, якби була жива мати, все було б інакше, але вона померла під час першого бунту населення, коли батько тільки починав втілювати у життя свій величний план з об'єднання країн.

Виходжу з кабінету, та прямую до ліфта. Корпорація, моя власна корпорація по розробці спеціальних хімікатів для оброблення землі й перетворення її на родючий ґрунт, єдина на весь континент. Звісно започаткував її тато, але потім передав в мої руки, так сказати, щоб тикнути синочка в багнюку й змусити нарешті щось робити для Алки. Можливо він думав, що стану більш серйозним, але задум не вдався. А може хотів перевірити, як впораюсь з завданням, не знаю. В будь - якому випадку я зміг, і тепер Корпорація «Ленд» працює в повну силу.

На жаль, Алка хоч і величезна імперія, та вона зовсім не відрізняється від устрою країн двадцять п'ять років тому: є багатші верстви населення, є середні, а є бідні. Про тих, хто взагалі живе життям безхатченка говорити немає чого.

Рунта – дівчина, яку маю не просто звабити, а ще й змусити її душу належати мені, аби мати можливість керувати нею так, як заманеться... За що ж ти мені впала на голову наче сніг влітку?? В плані тата є мінус, просто такий величезний мінус – вона, як і решта населення знає в обличчя синочка Творця – Мелса Блека – розпусника, гравця, брехуна, та спокусника.

І як, тепер скажіть, мені звабити її?

Їхати в Лібертах під прикриттям? Вона ж ніколи не буває на території Імперії. Чи благати тата, щоб затягнув її сюди? Що навряд чи колись станеться. Рунта, та її батько – Одре Річчі, ніколи, і якщо кажу ніколи, то це так і є, добровільно не торкнуться ногою навіть клаптика землі Алки.

Авто, спортивне, яскравого червоного кольору, наче сама кров, як завжди чекає на мене під головним входом в «Ленд». Сідаю в нього, на коротку мить розглядаю себе у дзеркалі й ввімкнувши кнопку, яка заводить його, тисну на газ.

Мені двадцять п'ять років, і я не просто гарний, я сексуальний, самозакоханий, знаючий собі ціну чоловік. Чорне волосся в стилі «хаос від стиліста», сині, навіть синіші за небо очі, й риси обличчя, так схожі на мамині. Вона була прекрасною жінкою і я пішов в неї.

Статурою ж пішов у Творця: високий, метр дев'яносто, з широкими плечима, вузькими стегнами та міцними м'язами. Не сказав би, що я взірцевий представник любителів спортивних залів, але й здохляком мене не назвеш.

Мчу, оминаючи інші авто, якими до речі користуються тільки вищі та середні класи, бідним вони ні до чого, додому. Батько має відповісти мені на питання, як же звабити Рунту, неприступну чорноволосу дівчину, яка всім серцем ненавидить мене, Творця й всю Алку разом!

Поки їду, хочеться хоча б подумки висловитись непристойними словами про тата, тому що в обличчя таке краще не казати – покарання чекатиме навіть мене.

Хрінь якась виходить з тим звабленням. Одре Річчі, якщо помітить мене в Лібертасі раніше ніж зможу дістатись Рунти, яка на щастя живе окремо від нього, в місті, де навчається, випатрає всі мої нутрощі прямо на їх площі привселюдно. А я щось не дуже хочу прощатись зі своїм таким чудовим, безтурботним, сповненим сексу й задоволення життям.

– Татко...– волаю на весь триповерховий будинок, як тільки заходжу в хол. – Нам потрібно дещо обговорити! Наприклад, довбану Рунту Річчі, через яку я, швидше за все, стану вже зовсім скоро мерцем!

– Не потрібно так верещати, Мелс. – Творець спускається сходами з другого поверху вдягнений в домашній халат й босоніж. Тааак, таким його точно ніхто не бачив ще ніколи. – Я не глухий. – Високий,

широкоплечий, мені нагадує Атланта, зі своїм світлим волоссям й холодним виразом обличчя.

– І як ти це поясниш, Творець Алки?!

– А хіба не зрозуміло було з повідомлення, що лежало в теці?

– Аааа, ти про той клаптик паперу, який майже не випав з-під фото? Там написано три слова: «Зваб Рунту Річчі», і все!

– Ну ти ж здогадався, що конкретно потрібно зробити, хоча якщо зізнатись, я був би розчарований, якби не здогадався.

Тато проходить у вітальню з панорамними вікнами, з яких відкривається вигляд на сосновий ліс та наливає собі й мені віскі у склянки, кидає кубики льоду і салютує напоєм.

– Просто скажи, для чого? Ні, я знаю, що ти хочеш собі Лібертах, але що, інших варіантів немає? Піти війною наприклад?

– Мелс, – хитає головою, посміхається, – в першу чергу це заради тебе. Тобі пора подорослішати, знайти дружину...

– Стооооп! Що означає дружину? – Голос зривається на крик! – Ти що, зовсім з глузду з'їхав, так?

– Якщо ти цього не зробиш, не принесеш мені на блюдці Лібертах, і не прийдеш під руку з Рунтою Річчі в якості дружини, я заберу в тебе все, що є, а тебе відправлю до безхатченків.

– Ти цього не зробиш!... – Залпом випиваю віскі. – Ти брешеш!

– О ні, Мелс, я не брешу. Я не ти! Ти ж любиш ігри? Пройди цю гру, стань переможцем, і я навіть віддам у твої руки керування Алкою, якщо ж ні... я забуду, що в мене був син!

– Ти ненормальний. Псих. Недоумок. Хрін собачий, зрозумів?

Ставлю склянку на стіл й вилітаю з будинку. Тупий, придуркуватий, з'їхавший з глузду старець!

Що ж, Рунта, вибачай, але мені потрібно рятувати свій зад, гроші й спокійне життя. Тому зіграємо!

Мелс - Брехня

Рунта - Чиста

П.С. Якщо вам сподобався початок підтримайте книгу лайками та коментарями з зауваженнями чи побажаннями))) Хто ще не

підписаний - підписуйтеся))

Ця історія буде гарячішою за мої попередні, присутня ненормативна лексика.

Дякую за увагу.

З повагою та любов'ю до вас, Стефанія Лін.

2. Рунта

Рунта

Через тиждень після розмови Мелса з Творцем

Сьогоднішній теплий день, певно такий останній в цій осені, проводжу вдома. Татко ще займається справами, зате тітонька Ебі із задоволенням готує мої улюблені хлібні коржі, та й таку кількість, щоб половину могла взяти до університету аграрної справи в гуртожиток.

— Ох, Рунта, який сьогодні чудовий день, — виспіває стоячи за плиткою.

Цей будинок, де живемо я, тато та його сестра — тітонька Ебі, стоїть на околиці міста, нашої столиці, а його підпирає величезне поле всіяне виноградниками. Я люблю наш по — домашньому трішки сільський, теплий, затишний дім, де все зроблено з дерева, підлога вкрита килимами, а в повітрі все ще є аромат присутності моєї мами, яка покинула нас декілька років тому. Я все ще сумую за нею, за її зеленими очима та чорнявим волоссям.

Іноді, тато дивиться на мене й в його очах бачу сльози — я дуже схожа на маму: чорне, довге хвилясте волосся, теж зелені очі й засмагла шкіра.

— Так, тітонько Ебі. Певно вже осінь більше не принесе нам таких днів, зовсім скоро настануть холоди.

Моє спокійне чаювання перериває тато : Одре Річчі, наш Головнокомандувач, керівник Лібертаху.

— Та щоб здох цей Творець!! — Тато часто так каже, адже Творець, майже король Алки, постійно надсилає на наші кордони свої

маленькі війська грабуючи околиці країни, нападаючи на місцевих жителів. Він все ще хоче нас захопити, та знаю, тато не дозволить підіхтати нас під його керування, не дозволить забрати родючі землі.

– Що татку? Знову напад? – Запитую, окидаючи його поглядом. Йому п'ятдесят років, та не скажеш: чорне волосся, засмагла шкіра й підтягнуте тіло. Єдине, що вказує на вік – зморшки коло очей.

– Ні, він прислав нам запрошення, Рунта. В столицю Алки – Алетандру, та я здохну швидше, ніж дозволю своїй нозі вступити на його землю. А ще, він здається вигнав свого синочка, який на зібранні виступив проти завоювання Лібертаху, уявляєш?

– Угу, – буркаю. – Уявляю. – Сама ж думаю про те, що з задоволенням побувала б в їх столиці, кажуть там дуже гарно. Але ж не казати про це татові, бо ще подумає, що я за приєднання Лібертаху до Алки, а це не так. Просто хочеться миру й спокійного життя, ось і все. На мою думку, було б краще укласти мирний договір з Алкою і можливо якісь торгові стосунки. Та слова про сина Творця дивують, справді дивують. Чому це так несподівано Мелс вирішив, що Лібертаху потрібно дати спокій ще й сказав про це на всю їх імперію?

Тато підходить ближче, цілує мене в голову й сідає за стіл навпроти, очікуючи чаю та коржів.

– Ти сьогодні їдеш в Марино? – Переводить тему.

– Так, ось чекаю поки Ебі напече коржиків.

– Хочеш я тебе завезу, з цією політикою та Творцем, що вічно хоче дати нам смачного підсрачника, я зовсім не маю часу на свою донечку.

– Ні, татку, я сама.

– Знову на мотоциклі? – Докірливо.

– Тату, ми вже говорили про це...

– Я знаю, Рун, але ти ж розумієш, що батькове серце не залізне і завжди буде перейматись за тебе.

– Звісно так. Але я обережна. Ти ж знаєш...

– Знаю.

Після смачного обіду, Ебі пакує мені коржиків, тато обіймає, а я з легким серцем, як завжди буває коли проведу вихідні вдома,

повертаюсь на навчання в Марино.

Я люблю провести дві години в дорозі до містечка, яке виросло на березі моря: в повітрі відчувається свіжий солоний аромат, сонце не припікає, а розфарбовує своїм промінням небосхил рожевими фарбами.

Мені пощастило, і я в університеті маю безліч друзів. Тато каже, що це не через те, що я його донька, а через мій добрий характер. Можливо й так, щоб особливо цим перейматись потрібно любити суспільство. Я ж люблю побути на самоті, віддатись мріям, послухати дихання природи, пройтись виноградним полем та зрозуміти, що Всесвіт неймовірно великий...

Люди в нашій країні добрі та щасливі, тому що ми вільні¹ Ми отримуємо справжнє насолодження від оброблення землі, вирощення різних культур. Нам доподобило наше життя: легке, чисте, яскраве.

Теплий вітер розвіває моє волосся поки мчу на мотоциклі вперед, краєм ока розглядаючи вже переорані поля підготовленні до зими. Її тонкий присмак іноді чутно в повітрі легким морозним подихом, зазвичай зранку, але поки, ще можна насолодитись теплими днями, я роблю це разом зі своїм металевим конем, точніше на ньому. Як тільки випаде сніг доведеться пересісти на позашляховик.

Через годину, яку проводжу в дорозі, коли сонце ховається за гори, залишаючи мене в напівтемряві стається те, чого ніяк не очікувала.

Наче нізвідки, з-за повороту вилітає спортивне авто червоного кольору, нахабно встає посеред дороги перекриваючи її й звідти хтось виходить та опирається стегнами на капот.

— Що за?...— Бурчу під ніс, та все — таки скидаю швидкість. Зупиняюсь неподалік й не знімаючи шолома роздивляюсь незнайомця. Одразу видно, що на ньому дорогий одяг: легка спортивна подовжена куртка з капюшоном, білосніжні кросівки й стильні джинси. Капюшон майже повністю ховає від мене обличчя, але нахабна поза ясно говорить, що він знає, для чого тут зупинився. Руки складені на грудях, а мотор авто не заглушений отже він когось очікує. Мене?

— Довго ти там стояти будеш? — Голосно кажу.

– А що? – І єхидство, що звучить в його тоні дивує мене. Такі люди в нас рідкість.

– Ти заважаєш. Забери авто, мені потрібно проїхати.

– Я знаю. – Відповідає. І все. Так і стоїть, ще й напевно поглядом спопеляє, а я просто цього не бачу.

Злажу з мотоцикла й рішуче йду до нього. Коли між нами залишається декілька кроків, незнайомець теж встає з капота авто і йде назустріч. Завмирає переді мною, довгий час вглядається в шолом, а потім нахабно стягує його з голови.

– Гей, ти що робиш? – Скрикую. – Зовсім здурів? Забери свої руки!

– Я просто подивлюсь на тебе. – Капюшон трішки сповзає й тепер я краще бачу його. Сині очі пронизують мене током, аромат тіла зваблює своїм запахом, а риси обличчя просто тягнуть до себе. Не розумію, чому ціпенію, чому продовжую стояти й дивитись на нього наче зачарована. В голові сама себе штрикаю, щоб отямилась від цієї мари, але тільки мозок мене й чує, все решта ж наче перетворюється на камінь. – Ти чарівна, Рунта. – Каже, а з мене наче сходить марево.

– Забери. Руки. Геть. – Промовляю кожне слово окремо. Штовхаю в плечі й хапаю свій шолом з його пальців.

– Та ти просто сама чарівність. – Всміхається показуючи ряд білосніжних зубів.

– Слухай, просто забери авто. – Зітхаю, зрозумівши, що силою з ним певно не вийде.

– Не можу. Я закохався.

– Таак? І в кого?

– В тебе. Як тільки побачив.

– Серйозно? Тобто поки я їхала на мотоциклі в шоломі ти виїхавши з-за повороту побачив мене і закохався? – Сміюсь.

– Саме так. – Киває головою.

– Ого. В мене ще так ніхто не закохувався, не бачачи навіть обличчя.

– Бачиш? Все буває вперше.

– Звідки знаєш моє ім'я?

– А хто його не знає?

– Справді. – Погоджуюсь. Всі знають ім'я доньки Одре Річчі, та й напевно було б дивно, якби не знали.

– Прогуляємось? – Несподівано пропонує.

– Ні. Я поспішаю в університет, поки ще світло.

– Я підвезу. Куди саме їдеш? – Зацікавлено запитує.

– В Марино.

– Ооо, чудово, я теж їду саме туди.

– Серйозно?– Дивуюсь.

– Угу.

– Я не можу кинути мотоцикл. Та й з незнайомцями сідати в авто небезпечно. Раптом ти маніяк?

3. Мелс

Скачано с сайта knigomania.org

Мелс

Тиждень я готуюсь до зустрічі з Рунтою, продумую план, але якщо чесно всі вони дурнуваті й провальні. Ну з якої радості цій дівчині зустрічатись зі мною, знаючи хто я? Та вона, як тільки побачить мене, одразу відправить гуляти лісом. А мені це не підходить, інакше я провалю завдання й стану ніким. Точно знаю, адже якщо Творець сказав, що розмаже твою пику по асфальті, то будь впевнений так і буде!

Тому доводиться вигадати історію, запустити її в газети, та ЗМІ: Мелс Блек, син Творця Величної Імперії, Алки, висловився проти приєднання Лібертаху до альянсу – ось цим загадженні всі заголовки, що на папері, що на телебаченні.

Та це ще не все. В мою геніальну голову прийшла ідея, як стати жителем Лібертаху й провести деякий час в Марино, поруч з Рунтою, хоч я і не великий прихильник містечок на березі моря з його вічним вологим повітрям, холодними зимовими вітрами. Я удам, що не Мелс Блек, а просто підприємець. Звісно для цього доведеться позустрічатись з Річчі – молодшою у темряві, але потім, коли звикне до думки, що Мелс пішов проти батька і він за свободу Лібертаху, то зможу показати обличчя.

Тому саме зараз я граю роль з нею, роздивляючись дивовижне чорне волосся, якого так і хочеться торкнутись, а не хапаю її за зад й тягну на заднє сидіння авто де з превеликим задоволенням

розсунув би ніжки та трахнув, відчуваючи присмак винограду на вустах.

Диявол, ця Рунта, наче природний афродизіак. Поки вона обурюється, мій орган, тобто Блек – молодший, вже весь ние від передчуття задоволення. Але доводиться силою думки казати йому щоб заспокоївся, бо в найближчий час він буде на сухпайку.

– Ти більше боїшся за себе чи за свого залізного коня, який залишиться без нагляду?

– І за те, і за інше. – Посміхається і я з задоволенням відмічаю зацікавленість в її погляді. Це чудово. Просто чудово.

– Тоді пропоную поїхати в Марино окремо, а там вже пройтись по набережній. – Промовляю тихіше ніж потрібно, намагаючись ще більше зосередити її увагу на своїй персоні.

Бачу, як вагається. Намагається відвести погляд, та й водночас не хоче цього. О так, я їй подобаюсь. Я знаю цей погляд: коли тебе пронизує током, твій мозок ще не до кінця розуміє, що відбувається, але тіло вже на підсвідомому рівні тягнеться в бік спокуси.

Окидаю її поглядом, що хіба що не кричить про те, наскільки вона сексуальна в куртці косухі та джинсах, наскільки їй пасує чорний колір. Хочу, щоб бачила, щоб відчувала, передчувала, яку насолоду їй подарую.

– Гарзд. – Нарешті відповідає. – Я на мотоциклі доїду до набережної, а ти поїдеш слідом. – Каже, та стиснувши в руках шолома розвертається і йде до залізного коня. Але раптом обертається, наче щось згадала й запитує: – Як тебе звати?

– М... – майже не кажу Мелс, але вчасно згадую, що тут я не він, – Марк.

– До зустрічі, Марк. – Рунта змахує рукою, сідлає свого коня й завмирає в очікуванні поки звільню дорогу.

Все поки складається так, як потрібно. Рунта погодилась на прогулянку, наша зустріч начебто випадкова, і головне – не впізнала в мені сина Творця.

Гра почалась.

Я просто довбаний щасливчик.

Сідаю в авто й звільнюю дорогу. Моя Рунта проїжджає повз мене спочатку повільно, а потім різко тисне на газ й зривається вперед наче скажена.

– Диявол! Тікає? – Питаю у свого зображення, та там таке ж здивоване обличчя.

Не відстаю. Газую з місця підіймаючи догори клуби пилу й мчу за нею. Дівчина обертається, й клянусь своїм життям, я помічаю її нахабну посмішку за забралом. Вирішила обдурити мене? Вирішила втекти? Не вдасться, Рунта, я все про тебе знаю.

Ніч повільно опускається на дорогу, та мені це не заважає. Я ні на метр не відстаю від моєї Рунти, але тримаючи коротку дистанцію, щоб не сталось зіткнення, все – таки її смерть в мої плани не входить. Дівчина вирішила пограти з гравцем, що ж, успіху!

Бачу, як намагається пришвидшитись, але мотоцикл просто не витримує такого натиску і їй доводиться поступово зменшувати швидкість. Ха! Моя взяла!

До міста дістаємось швидко, Річчі попереду, я на хвості. Та вона не їде до набережної, а в бік гуртожитку. Ну-ну, дівчинко, думаєш я тупий? Сигналю їй декілька разів, але вона не змінює напрямлення й продовжує їхати вперед, хоча варто тільки звернути праворуч, як нам відкриється дорога до набережної.

4. Рунта

Не знаю, чому погоджуюсь прогулятись з ним по набережній, хоч навіть імені його не знаю. Просто рот взяв і сам, замість мене відповів на його пропозицію, не звертаючи уваги на слова розуму.

Та як тільки сіла на мотоцикл, зрозуміла, що відправлятись з цим Марком – впевнена, ім'я не справжнє – на прогулянку пізно ввечері – не дуже розумна та гарна ідея. Тому вирішую, що краще додати газу й поїхати швидше, вигравши таким чином час на втечу, але цей недоумок з чарівними синіми очима не відстає ні на мить. Коли в'їжджаємо в місто він сигналить, як тільки розуміє, що їду я не в бік моря, а в бік гуртожитку. І чесно кажучи хочеться обернутись й показати йому середнього пальця, адже я не збираюсь проводити з ним час наодинці, через те що від нього аж занадто сильно віє загрозою...та спокусою.

Діставшись темної стоянки гуртожитку, яка на превеликий жаль знаходиться за парканом, глушу мотор. Не дивуюсь, коли Марк виростає поруч зі мною наче привид, чи демон якийсь, лякаючи своїм зростом, хоч і мене маленькою важко назвати.

– Просто відчепись, Марк. Потрібно розуміти натяки.

– Тааак? Серйозно, Рунта? А як же наша прогулянка? Ти погодилась, а не натякала на те, що не знаєш чи хочеш цього! –

Сідає на мотоцикл, скидаючи капюшон з голови.

– Я погодилась, щоб ти відстав. – Не здаюсь.

– А я не відстану, сказав же – закохався в тебе, як тільки побачив!

– Може ти в шолом закохався? – Глузую.

– Може і в шолом. Але те, – схиляється до мене – що я неймовірно сильно хочу торкнутись твого тіла, – встає, розташовує своє тіло так, що ми стоїмо майже торкаючись одне одного, але все – таки між нами є той безпечний міліметр відстані, який і рятує від повного провалу, – каже мені про невимовно сильні відчуття. Тільки закоханість проявляється так, – шепоче м'яко, – тільки коли в серці щось штрикає, хочеться торкнутись шкіри й відчути, як струм біжить судинами бентежачи кров, розум, серце. Але звідки тобі це знати, правда Рунта?

Відходить, кидає на мене погляд такий, що ноги починають тремтіти, що відчуваю себе голою перед ним і все це так, ніби він просто дивиться, а не їсть очима: невинно, без будь – якого підтексту, сексуально, але не хтиво.

– До завтра моя Рунта. Я не здаюсь. – Сідає у своє авто та їде геть. Я ж... Боже, я відчуваю себе відтраханою, чесно, ось так, одними очима!

В кімнаті (дякую, що в нас в кожного студента вона окрема) падаю на ліжку й довгий час розглядаю стелю у повній темряві намагаючись переварити все, що відбулось. Зустріч з Марком не була випадковою, впевнена в цьому на сто відсотків, але не можу зрозуміти, що йому конкретно потрібно. Зараз, коли в голові безлад встав на свої місця, а думки прояснились можу чітко сказати, що йому щось від мене потрібно. Не дарма він знає хто я. Не дарма зваблює. Ось тільки що саме?

Сон довгий час не йде, але все ж таки згодом засинаю. Ранок же починається з того, що я просипаю першу пару. Поспіхом збираюсь, лечу коридорами переходячи з блоку в блок на ходу намагаючись зав'язати волосся у хвіст. Все на що вистачило часу : вмитись, почистити зуби й вдягнутись. Книжки довелось пхати на ходу.

Нарешті добігаю до аудиторії, де проходить пара з різновидів ґрунтів. Влітаю та плюхаюсь на своє місце разом з дзвінком. Встигла. Викладач уважно на мене дивиться здивованим поглядом й промовчавши – Рунта вперше приходить з дзвінком – починає лекцію.

Нахабний телефонний сигнал – в похапцях забула вимкнути звук – дратує не тільки мене, а й всіх решту.

– Вибачте, – промовляю і запхавши телефон під парту та зігнувши голову дивлюсь на повідомлення. Від побаченого в мене просто вилітають всі слова з горла. Смс від Марка. Де він взяв мій номер???

«Сьогодні я буду чекати тебе на набережній о сьомій. Марк.»

Я не піду. Ні за що у світі не піду туди. Для чого мені зустріч з цим нахабним звабником, який чітко натякнув, що хоче моє тіло? Він абсолютно не мій тип. Я взагалі брюнетів не люблю.

Півдня в університеті пролітають, наче то одна година. Зате після обіду не можу знайти собі місця. Спочатку обідаю з думками про Марка, потім роблю домашнє завдання з думками про Марка, а о шостій відправляюсь в душ.

Гаряча вода змушує тремтіти тіло, тому що мій дурнувятий мозок уявляє, що то дотики незнайомця, що то його тонкі пальці пестять моє голодне, та таке невинне тіло. Навіть не думала, що здатна на таке!

Соромно має бути, та насправді ж, горю від бажання зустрітись з ним сьогодні, хоч тут же обриваю сама себе, змушуючи пообіцяти, що не піду на набережну.

*

Я слабка. Слабка, безхарактерна, огидна й хтива. Чому? Тому що йду до набережної, на зустріч з Марком. Ні, подумки вирішую, що скажу, щоб відчепився, щоб не ліз до мене, а ще дізнаюсь звідки взяв мій номер, та десь там, глибоко в серці знаю – сама хочу цієї зустрічі.

Вечір доволі швидко відтісняє день й темрява опускається на місто. Коли доходжу до моря, що бурхливими хвилями б'ється в бетонну набережну, зорі вже яскраво освітлюють мій шлях, а місяць виринає з-за хмар, наче підморгуючи.

Там порожньо. Серйозно. На набережній немає абсолютно нікого. Невже збрехав? Або ж спостерігає зараз за мною звідкись й глузує? От я дурепа. Дивлюсь на час: рівно сьома вечора.

Підходжу до паркану, що висить прямо над бурхливими водами й спираюсь на нього ліктями втягуючи носом знайомий та такий

рідний, свіжий аромат моря. Мені подобається насолоджуватись єднанням зі стихією ось так, хоча б іноді, але таке буває рідко.

– Думала я не прийду? Проґавлю можливість насолодитись гострим язичком моєї Рунти? – Ці слова звучать так двозначно, що давлюсь слиною. Марк підходить ближче окутуючи мене своїм спокусливим ароматом, який ніяк не можу порівняти ні з чим іншим у світі, й плескає по спині. Відкашлююсь. – Легше?

– Так. Дякую. – Вирівнююсь. – Я прийшла сказати тобі, щоб ти відчепився. Я не збираюсь пригати у твоє ліжко, зрозумів? І звідки ти взагалі взяв мій номер?

5. Мелс

Мелс

– В університеті в тебе. – Посміхаюсь. Сьогодні я не вдягнув одяг з капюшоном, вирішивши, що достатньо буде темряви, аби приховати мою справжню сутність, справжнє обличчя. Тому на мені класичний костюм темно – синього кольору. – Мені його охоче дали. Повертаючись до твого речення, чому це ти вирішила, що тягну тебе у ліжко?

– А хіба не так? Хіба не зв'яжеш мене та почнеш лупити батогом по дупі, як тільки зрозумієш, що я, як невинна овечка, вірю тобі??

– Ого. – Все, що й можу вимовити. Такого я не очікував. Точно не від неї. Судячи з того, що знаю, вона невинна та взагалі до скреготу мізків консервативна. Звісно ж я не проти відтрахати її прямо зараз, змусити кричати піді мною, вигукувати моє ім'я й ридати кривавими слізьми від задоволення. Тому що пеніс в джинсах просто розривається від одного аромату винограду, що в'ється навколо неї. Але...але, на жаль, не можна. Хоча так було б простіше, нааабгато простіше, аніж звабити дівчину, змусити її вийти за тебе, якимось чином прибрати її татка з дошки шахматних фігур й виконати умову мого татка, при цьому не показавши себе, свого обличчя, й подарувавши їй відчуття спокою й закоханості.

– Не кажи, що тобі стало соромно, – каже до мене, але бачу, як в самої щоки червоніють. Таки дівчинка ще недосвідчена в таких справах.

– Мені? – Сміюсь. – Ні, та я б з задоволенням подивився б на твою дупу, хоча й не обіцяю, що при цьому використовував би батіг. Рахую краще пестити її пальцями, правда ж?

Рунта знову давиться й починає кашляти. Легко стукаю по спині насолоджуюсь навіть тим, що хоч так можу торкнутись її тіла.

– Рунта, невже думки про дупу що очікує насолоди настільки тебе лякають?

– Ти ненормальний, – захриплим тоном відповідає стискуючи руками металеві поручні паркану, – просто ненормальний. Так і знала, що ти маніяк!

– Ха, повір, до нього мені ще далеко.

– Для чого хотів зустрітись? – Вирівнюється й запитує таким холодним тоном, наче я її смертельно образив. Смішно стає.

– Тобі не йде такий вираз обличчя, – кривляюсь з неї, – ти стаєш схожа на гаргулю.

– Може я вона і є? – З викликом відповідає.

– Та ні, – змахую рукою поправляючи лацкан піджака, – тобі до них ще дряпатись та дряпатись на гору.

– Не змінюй тему, чого хотів?

– Хм... – роблю крок до неї, нависаю зверху й удаю, що задумуюсь над цим питанням. – Я ж казав, що закохався з першого погляду...

– Я не піду з тобою на побачення... – Відрізає.

– А хто каже про побачення, – не розгублююсь, – ти ж не даєш домовити. Що скажеш щодо обручки, пропозиції, мене на одному коліні? – І справді встаю на коліно не боячись замастити штани. Дістаю з кишені коробочку в якій лежить обручка з діамантом – все ще самим цінним каменем – й протягую їй. Я знаю, що дівчата, особливо невинні, падкі на таке: подарунки, квіти, ведмедики усілякі.

– Боже, – затуляє рота рукою. Як раз в цей момент місяць виглядає з-за сірих хмар, освітлюючи нас своїм сріблястим сяйвом наче в казці. І, чорт забирай, вона вражена. Справді вражена. – Ти ще більш ненормальний ніж я встигла собі подумати.

– Так? Це ж чудово! – Ну ж бо, скажи так, і ми проведемо деякий час в ролі нареченого й нареченої. – Рунта, – серйозним тоном, – якщо відмовишся, мені доведеться закинути тебе на плече й понести до РАГСУ. Розумієш?

Але вона не розуміє. Вона все ще під дією шокowego стану. Несподівано, наче насміхаючись наді мною, морська хвиля здіймається настільки високо, й падає прямо нас солоною водою, що навіть не встигаю зреагувати. Встаю з коліна й хапаю її за руку, в спробі втримати. Пригортаю до грудей й міцно закриваю у своїх обіймах. Хвилина й ось ми стоїмо обидва мокрі до спідньої білизни

– думка про це одразу же змушує пеніс стати ще твердішим, наче простих обійм йому було замало – притискаючись один до одного. Річчі хапає ротом повітря, очі розширені від здивування, а обручка, щоб її, випала з моїх пальців в море.

– Це був знак, – шепоче. – Море саме мені сказало, що бути з тобою не мій шлях. – Диявол, вона що вірить у всю цю хрінь, чи що??

– Помиляєшся, – продовжую грати роль « Дайте вже мені хтось Оскар », – я це доведу.

– Для чого? Я справді не розумію. Через те, що я донька Одре Річчі, Головнокомандувача Лібертахом?

– Смієшся? Мені на це пофіг.

– Тоді навіщо я тобі?

– Тобто словам про закоханість з першого погляду не віриш?

– Ні.

– Навіщо тоді прийшла?

– Я ж казала...

– Ага, щоб відшити мене, пам'ятаю. Пішли. – Тягну за руку до авто, припаркованого поруч з в'їздом на набережну.

– Я не сяду з тобою в авто.

– Господи...– Фейспалм просто. – Серйозно, Рунта? Ти що, знущаєшся? Ти повністю промокла, можеш застудитись, а зараз на хвилиночку не літо.

– Але...

– Ти прийшла на зустріч зі мною сюди, де немає жодної живої душі, крім нас, але сісти зі мною в авто тобі все одно страшно?

Мовчить, нічого не відповідає. Дозволяє запхати себе на пасажирське сидіння й зачинити дверцята.

Деякий час їдемо мовчки. Рунта труситься від холоду, та я теж не відстаю. Вмикаю обігрів салону і мчу вперед, наче нас переслідують демони.

– Я знаю для чого тобі потрібна. – Несподівано каже.

– Так? Для чого ж?

– Ти з Алки, так?

Від здивування майже не тисну на гальма замість газу. Але завдяки витримці вчасно стримуюсь й не даю самому собі видати себе. Вираз обличчя роблю кам'яним, щоб не змогла здогадатись хто я.

Хоча...я просто ідіот. Тупий, ні на що не здатний ідіот.

– Ні. З чого взяла?

– Твоє обличчя мені знайоме. Ти не Марк, ти Мелс Блек. Так? Не бреши, будь ласка.

– Смішно, Рунта. Який з мене Мелс Блек?! Я Марк. – Сказати, що в цей момент в мене тремтять піджили було б марним, тому що то не вони тремтять, а я. Від страху. Чудово, Мелс Блек злякався, що Рунта Річчі розкриє його і весь план піде шкереберть і тоді не бачити мені грошей, повій, випивки та вільного життя, як своїх очей.

– А прізвище?

– Марк Ронт. – Випалюю перше, що приходить в голову. Коротку мить вона мовчить, а потім каже:

– Але ти так на нього схожий, я ще на набережній подумала про це.

– Всі мені це кажуть, та я не він. Декілька разів мене навіть преса плутала з сином Творця.

– Може ти його загублений син? – Жартувати намагається, я ж видихаю з полегшенням. Трясця його матері, майже спалився. От вже недоумок. От як, як мені змусити її стати на мій бік та не злякати своєю персоною?!

– Хто його знає. – Сміюсь.

– Але сподіваюсь ти не такий розпусний, як він. А ще божевільний. Ти ж чув, як одного разу він побив хлопця за те, що той лише подивився не так на його дівчину.

– Чув. – Хочеться додати, що не дівчину, а просту повію, просто елітну. А ще те, що Мелс Блек, тобто я, дуже сильно не любить коли на його річ хтось кладе своє погане око! Та натомість кажу: – Цей Мелс придурок.

– Точно. Тепер я спокійна.

– Чому?

– Тому що справжній Мелс Блек ніколи б не сказав так про свою самозакохану особистість. Він занадто сильно себе любить.

– Маєш рацію, Рунта.

Нарешті доїжджаємо до стоянки гуртожитку. Рунта виходить з авто не прощаючись й через коротку мить зникає в темряві вхідних дверей будівлі. Я ж деякий час сиджу тримаючись руками за кермо, проклинаючи все на світі й в першу чергу Творця! Дурнувате завдання! Дурнуваті умови! Ще й одруження... За що мені це? Хочеться драматично впасти на коліна посеред дороги й прокричати ці слова в небо.

*

Додому повертаюсь розлючений на все на світі: на Творця, на Рунту, навіть на свій орган, який реагує на неї, як котик на сметанку, а ще на дурнувате море і слова дівчини про те, що це був знак. Хрінь якась!

Скидаю одяг в пральну машину, роздивляючись своє зображення в дзеркалі. Приймаю гарячий душ й одразу стає трішки легше. Зараз би повію сюди, випивки, а ще друга мого – Ейса, який завжди підтримає будь – яку мою дурнувату ідею.

Лежачи вже в ліжку знову й знову прокручує неідеальний план в голові по звабленню Рунти, який чомусь йде шкереберть. Що ж вона за дівчина така, якщо зазвичай дівчата падають в моє ліжко з великим задоволенням, а їй навіть подарунок у вигляді обручки не вдалось зробити?

Знак! Знак, що їй не варто бути зі мною... Одночасно смішно й гірко, адже в якомусь сенсі вона таки права. Коли я закінчу з нею, коли Рунта погодиться стати моєю дружиною, а Лібертах стане частиною Алки, вона згадає ту хвилю.

Прокидаюсь від телефонного дзвінка. Творець!

– Як йдуть справи, Мелс? – Одразу запитує, навіть не вітаючись.

– І тобі добрий ранок, татко! – Шиплю. – Все чудово. – Важко приховати отруту в голосі, яка проривається в незалежності від мого бажання.

– Тобто Рунта поки не твоя?

– Прошло два дні. Знущаєшся?

– Годинник відраховує свій час, Мелс. Ти ж пам'ятаєш, що буде, якщо не виконаєш завдання? – Холодний тон батька пронизує мене до самих кісток, несучи з собою морозні мурашки, що вже біжать тілом.

- Не було слів щодо обмеженості часу. – Відрізаю.
- А тепер є. Чотирнадцять днів, Мелс. Я чекатиму тебе на святі з приводу Об'єднання країн в одну – Алку, разом з Річчі під руку.
- Це нереально. Я не зможу...
- Зіграй свою партію правильно, Мелс. А потім я зіграю свою. – І вимикається.

Чудово! Просто супер! Що за гру насправді затіяв Творець? Про яку свою гру казав? Невже одруження на Рунті, приєднання Лібертаху до Алки це ще не все? Які у нього плани?

6. Рунта

Скачано с сайта knigomania.org

Рунта

Повернувшись в гуртожиток перше, що роблю – скидаю одяг та приймаю душ, для того, щоб зігрітись після нападу моря прямо на нас. Марк не повірив, що це знак, а мені чомусь здається, що саме ним це й було. Хоча...хто його знає! Але чітко пам'ятаю його роздратування, коли про це сказала.

Мені дивно бачити таку поведінку, але ще дивніше те, що я не змогла сказати йому чітко і ясно, щоб відчепився. Ні як не можу зрозуміти послідовність та логіку його дій: спочатку липне наче жуйка до волосся, потім пропонує одружитись. Це взагалі нормально? Ми знайомі два дні, а таке відчуття, що пройшла вічність!

Але найголовніше те, що він схожий на Мелса Блека, навіть поведінкою: трішки божевільною, нахабною, задирливою та самовпевненою. Та як довести самій собі це, повірити, що інтуїція не підводить і це справді Мелс Блек, а не Марк Ронт?

Потрібно побачити його обличчя. Я ж бачила сина Творця, отже впізнаю одразу. Беру у руки телефон й пишу смс:

«Зустрінемося завтра на набережній о третій годині дня?»

« Звісно, моя Рунта. Я весь твій»

Ось і все. Завтра я точно дізнаюсь хто цей чоловік насправді.

*

Пари наступного дня проходять весело: в нас тестування. Перевірка знань всіх натуральних та хімічних добрив.

Дочекатись обіду виявляється важче аніж я думала, тому що весь час непомітно дивлюсь на годинник, який ну вже занадто повільно відраховує час.

Нарешті 14:30. Збираюсь, натягнувши куртку, джинси й черевики та відправляюсь на набережну. Хочеться прийти раніше, щоб насолодитись самотністю та приємним морським ароматом, що витає у повітрі. А ще... я з нетерпінням чекаю нашої зустрічі. Кров наче пришвидшу свій біг й тепер галопом біжить по судинах, серце прискорює свій темп, змінюючи спокійний ритм, долоні пітніють, а в животі з'являється якесь дивне та тягуче передчуття.

Я невинна, тобто сексу в моєму житті ще не було, та з впевненістю можу зізнатись самій собі, що якби Марк був трішки більш наполегливим, якби місцевість була відповідною, то швидше за все піддалась би йому. Від таких думок червоніє обличчя, тому радію, що з моря дмухає холодний осінній вітер. Як і думала раніше, теплий сонячний день на цих вихідних був останнім.

Сірі, наче розірвані на шматки хмари швидко плывуть по небосхилу, затуляючи жовтий диск сонця, який все ще змагається за право освітити та зігріти землю теплом. Вітер тріпає останнє листя на деревах змушуючи його зірватись з гілки та попрощатись з життям.

Набережна зустрічає шумом моря, чайок та спокоєм. Тут порожньо, як і вчора. Жодної живої душі. Повертаюсь на те саме місце де стояли вчора й спогади самі собою спливають в пам'яті: « Марк на одному коліні, протягує мені обручку». І це так ненормально, так сказано, що всміхаюсь. Він справді хотів мені запропонувати одружитись, чи жартував?

Взагалі, можливо хтось може подумати, що в мене, Рунти Річчі, доньки Одре Річчі, дуже багато прихильників, та це не так. Насправді щирих стосунків у мене ще не було, зазвичай всі хто хотів зі мною мати щось, це ті хто сподівався отримати щось від тата. Батьки підсиляли своїх синочків, сподіваючись вигідно одружити їх на мені. Коротко кажучи у романтичних стосунках я повний профан.

— Привіт, красуня. — Голос Марка вириває з роздумів. Оце так насолодилась самотністю та красою моря. — Довго чекаєш? — Сьогодні він в стильному светрі та штанах, туфлі начищені до блиску, а на зап'ясті виблискує механічний годинник. І обличчя не сховане капюшоном чи темрявою.

— Т-т-ти...

– Не Мелс Блек. – Посміхається. Його сині очі світяться лукавством та ще чимось. – Ми ж вчора про це говорили. Я просто на нього схожий.

Аромат спокуси від цього чоловіка просто лавиною падає на мене змушуючи захлинатись від бажання опинитись до нього хоч на крок ближче. Сьогодні він пахне темним шоколадом та корицею, а ще шкірою салону авто.

– Ти хотіла зустрітись для чогось конкретного? – Запитує, поки я все ще роздивляюсь його обличчя задержавши голову доверху.

– Просто неймовірно. – Промовляю. – Чому ти на нього настільки схожий?

– В нього ніс довший. А ще він нижчий за мене.

– Справді?

– Ага. Сходимо кудись? А то не хочу, щоб ти застудилась.

Дозволяю підхопити себе під руку й повести в бік червоного авто, яке так нахабно сяє яскравим кольором серед несподівано ставши сірим містом. Саджає на переднє сидіння й заводить мотор.

– Куди ти б хотіла поїхати? Хочеш у ресторан, або до мене додому?

– Дивиться так уважно, просто та легко, що починаю тремтіти, непомітно для нього, але вагомо для мене. Що ж ти робиш зі мною, Марк?

– Для чого до тебе? – Підозріло питаю.

– Пам'ятаєш: твоя дупа, батіг, мої пальці?

– Так, я виходжу. – Хапаюсь за дверну ручку, та Марк не залишає шансу вийти. Тисне на газ і ми стрімко газуємо.

– Рунта, Рунта, якби я хотів тебе просто звабити, повір ти б вже була в мене у ліжку!

– Ага, я пам'ятаю, ти ж закохався. – Уїдливо.

– Закохався. – Погоджується. І знову дивиться так по невинному хтиво, наче й роздягає поглядом, але тут же і ні. Господи...йому навіть торкатись мене не потрібно, щоб я відчула, як в низу живота стає по-дивному гаряче. – Тому я не хочу тебе образити.

– Поки ти мене ще не ображав. Але знаєш що?

– Ні. – Посміхається.

– Ти так і не сказав нормально для чого я тобі. Може вже відкриєш цю таємницю?

- Тільки після того, як ти станеш моєю дружиною. Згодна?
- Що? Ні! Вчора море забрало обручку...
- Куплю ще одну. Не проблема.
- Мені це не потрібно. Я не вийду заміж за людину, яку навіть не знаю.
- Серйозно? Ти знаєш, що я Марк Рунт.
- І все! А хто ти насправді, звідки ти?
- А це важливо, якщо ти закохана?
- Я не закохана в тебе. – Обурююсь.
- Закохана. – Сканує коротким поглядом, відвівши очі від дороги. Забирає одну руку від керма та ставить на моє коліно. Мільйон електричних розрядів йдуть тілом, пронизують кожну молекулу. Здрагаюсь від задоволення. Навіть подумати не могла, що його гаряча долоня в мене на коліні може робити таке! Стає жарко, душно, настільки, що хочу відкрити вікно.
- Забери руку. – Промовляю і важко ковтаю. Одразу, навіть не сперечаючись забирає й ставить на кермо.
- Бачиш Рунта, між нами вже є те, що змушує наші серця пришвидшувати темп. Що це, якщо не закоханість?

7. Мелс

Мелс

- Ти точно божевільний! – Буркотить собі під ніс. А я...що я, отримую задоволення від її розгубленості, від переляканого та водночас зацікавленого погляду. Річчі – молодшій подобається сидіти тут, поруч зі мною, відчувати тепло мого тіла, мій аромат, та навіть просто дивитись на мене.

Як би не хотілось відвезти Рунту додому та гарненько попестити її на двоспальному ліжку й шовковій білизні, я пересилю себе, подумки наказую головному чоловічому органу заспокоїтись й трішки поспати та зупиняюсь поруч з найдорожчим рестораном Марино.

- Ну, ходімо? – Дивлюсь на неї в очікуванні рішення.
- Я передумала.
- О ні, Рунта, ти не передумала, ти злякалась, так? – Нахабно всміхаюсь.
- Марк...

Я вже не слухаю. Відчиняю дверцята, обходжу авто й протягую їй руку наче справжній джентльмен. «Вбийте мене, бо з мене джентльмен ніякий, або ж вистачає лише на кілька перших хвилин». Рунта недовіжливо дивиться в мої очі, а потім все – таки кладе свою тоненьку холодну руку в мою.

Заходимо в середину. Офіціант одразу саджає нас за столик й приносить меню. Швидко пробігаюсь очима, замовляю декілька салатів, м'ясних страв, та гарячий чай. Дуже хочеться замінити його на віскі чи коньяк, але навряд чи ця чорноволоса красуня зрозуміє бажання випити посеред білого дня. Тому чай.

– Не обов'язково стільки замовляти...– каже, напевно соромлячись.

Офіціант приносить чай та ставить перед нами, повідомляючи, що через хвилин десять принесуть їжу. Киваю й переводжу погляд на мою Рунту. Поки все йде не погано. Ресторан перший крок до того, щоб стати ближчим. Потім почну важку артилерію: квіти, цукерки, прикраси й трішки невинних пестоців. В мене навіть долоні чешуться, так я хочу торкнутись її оголеної шкіри.

Моя Рунта бере в руки чашку та робить ковток чаю, спостерігаючи за моїм задоволенням виразом обличчя, який навіть не приховую.

– Моя наречена повинна їсти тільки смачні страви. – Ляпаю язиком очікуючи реакції. Вона з'являється моментально: Рунта давиться чаєм та починає кашляти. Встаю та плескаю по худій спині. – Запий, зараз стане легше.

– Т-т-ти....– Робить ковток чаю, витирає кутики губ, – т-т-ти що, знущаєшся?

– Ти ж не сказала ні. – Аргументую.

– Так, я теж не казала. – Нарешті приходить в себе й відсуває чай.

– Але Рун, – схиляюсь ближче до неї, – невже тобі зовсім не хочеться дати мені шанс? – Вкрадливим тоном. – Невже ти не хочеш відчути мої дотики на твоїй оголеній шкірі, не хочеш дізнатись, як це – коли пестять твої груди, коли тіло ние від бажання, коли розриває на шматки від щастя та задоволення? –Її щоки та вуха червоніють. Вона завмирає, а обличчя застигає в здивуванні.

– Я....– починає несміливо.

– Ти...– Вигинаю брови в очікуванні.

– Я...– важко ковтає, – просто шокована.

– Чим же?

– Твоєю поведінкою. Ти не просто самозакоханий, ти хтивий...

– Ні, Рунта. Те, що тобі сказав, лише вершина айсбергу, хтивість значно глибше.

– Ага, – відходить від шоку, спирається на спинку м'якого крісла, – а ти в нас просто невинний плейбой, який обробляє мене для того, щоб затягнути в ліжку.

– Я тобі вже казав, що якби основною ціллю було затягнути тебе до ліжка, то ти вже була б там.

– Тоді скажи, яка вона, основна ціль? – Її обличчя починає сяяти виграшною посмішкою, наче зірвала джек – пот. Нііі, дівчинко, ти не зірвала його. Ти й гадки не маєш, що справді керує мною. Що спочатку ти будеш палати від бажання до мене, благодіяти про дотики, про ніжність, подаруєш мені свободу від Творця до якогось наступного іспиту від нього, а потім я розіб'ю твоє серце!

– Зробити тебе своєю дружиною. – Спокійно відповідаю. Рунта сканує моє обличчя, уважно вдивляється в нього, шукає хоч якусь ознаку брехні.

– Для чого тобі це?

– Закоханість, Рун. З.А.К.О.Х.А.Н.І.С.Т.Ь. – По буквах промовляю.

– Може досить вже? Я не вірю. Немає ніякої закоханості.

– А ти в цій справі з'їла собаку? – Сміюсь.

– Може й ні, та я б точно зрозуміла, якби ти справді був в мене закоханий. – Не здається.

– Як?

Рунта замовкає. Певно роздумує над тим, як справді зрозуміти, чи в тебе закохана людина, принаймні так здається.

Господи, що ж з тобою то так важко, га дівчинко? Чому ж ти така вперта?

– Не знаю, та я б відчула.

Встаю. Пересідаю на крісло, що стоїть поряд з її. Мовчки тягну руку до обличчя, ніжно беру за підборіддя й змушую дивитись мені прямо в очі. Іншою рукою берусь за потилицю, притягую її до себе й затримуюсь коли між нами зовсім не залишається вільного простору. Вона не пручається – це добре. Блек – молодший одразу реагує на цей жест, пульсує від очікування задоволення. Здається, що ось – ось тріснуть штани від його натиску.

Слухаю, як б'ється її серце: швидко, сказано, наче вона тільки що бігла крос. Хапаю кожний важкий, короткий подих. Відчуваю, як шкіра стає гарячою. Пульс прискорюється. Між нами наче пробігають електричні розряди. Вони торкаються наших тіл з'єднуючи відчуття.

Торкаюсь її губ. Обережно, ніжно, ніби сам вперше це роблю й мені лячно, хоч насправді хочеться зірвати з неї одяг, посадити собі на коліна та впиватись ароматом винограду накручуючи її волосся собі на руку. Рунта привідкриває уста запрошуючи заглибитись в неї хоч язиком. Більшого мені й не треба. Не стримуюсь. Більше просто не можу. Притискаю до себе, занурюю свій язик в її рот, отримуючи ні з чим незрівнянну насолоду. Ще ніколи поцілунок, – яких я раніше взагалі намагався уникати, хто його знає де тільки були ротики повій, – не був таким солодким. Мене наче б'є блискавкою.

Блукаю язиком в роті, торкаюсь кінчика її язика й відчуваю, як тіло дівчини починає тремтіти. Обережно переводжу руку з потилиці на талію, забираюсь під тонкий светрик торкаючись гарячої, ніжної шкіри, яка тут же йде мурашками. Веду невидиму лінію до верху, добираючись до ребер, а потім проводжу пальцями під грудьми. Навмисно не лізу до них, хоч дуже хочеться. Але хрін, що вона дозволить робити далі, якщо прямо зараз полізу на її територію.

Змушую себе зупинитись. Не хочеться, зовсім – зовсім не хочеться, але потрібно.

Раптом з її маленького, солодкого ротика виринається стогін. Ледь чутний, але я хапаю його наче ковток свіжого повітря.

До біса все!

Стискую в обіймах, поглиблюю поцілунок, запалюючи не тільки мою дівчинку, а й самого себе. Що вже казати про головний чоловічий орган, який всіма силами хоче опинитись в ній...

Насмілююсь лише кінчиками пальців провести по грудях зверху, над тонкою тканиною спідньої білизни. Рунта знову відгукується стогоном і я просто скаженію. Несподівано вона все – таки ставить обидві руки мені на плечі та м'яко відштовхує.

– Марк, будь ласка... – слабо шепоче. « Потрібно зупинитись ». Відсторонююсь. Обоє важко дихаємо, хапаючи повітря, наче на декілька хвилин були на глибині моря.

– Сподіваюсь тепер ти відчула. – Рота торкається слабо посмішка. Дівчина почервоніла. Грудна клітина часто здіймається та опускається від швидкого дихання. Тіло ледве помітно тремтить.

Очі блищать та намагаються не дивитись на мене. Губи напіввідкриті, наче запрошують знову торкнутись їх: м'яких, піддатливих, солодких та таких невинних. Вона збуджена, таке я впізнаю одразу.

– Я відчула лише те, – намагається говорити твердо, та захриплий голос видає її, – що ти хочеш сексу.

– Повір люба, – важко зітхаю. Чому ж вона така не довірлива? – Якби я не був в тебе закоханий, то і сексу мені з тобою не хотілося б.

В цей момент в нашу кабінку заходить офіціант зі стравами на таці. Розкладає салати, м'ясо та йде геть.

– Їжмо. – Рунта відвертається й свердлить поглядом їжу, наче вона дасть їй відповідь на якесь питання. Стискую плечима, пересідаю на своє місце та куштую салат. На смак він ніякий. Та і як може мати смак, якщо ніщо не можна порівняти з моєю Рунтою. Спостерігаю за нею. Мені потрібно бачити її реакцію, кожний жест, навіть короткий, непомітний.

8. Рунта

Рунта

Обличчя пашить. Ні, не так. ОБЛИЧЧЯ ПАШИТЬ. І не тільки воно. Все моє тіло перетворилось після того, що робив Марк, на суцільний вогонь, або жар. Може в мене температура? Може я захворіла? А як ще пояснити те, що: перше – я дозволила себе цілувати, друге – дозволила торкатись мого тіла, третє – все ще сиджу навпроти нього в самому дорогому ресторані в Марино.

Може я з'їхала з глузду? Або вдарилась головою?

Ні, я точно не нормальна, така сама, як і Марк. Сиджу тут, копирсаюсь виделкою в салаті, а сама ж насправді нічогісінько не знаю про людину навпроти. Як його, Марк Ронт? Хто він? Звідки гроші та дорогий одяг? Спортивне авто?

– Їж. – Наказує, а мені хочеться встромити в нього виделку, причому не дивлячись в сині очі.

– Щось не хочеться.

– Рунта, – змінює тон на милий, – в тому що сталося немає твоєї вини. Просто я такий неперевершений, що ніхто не може встояти.

– Знову знущаєшся. – Констатую факт.

– Ні.

– Знущаєшся.

– Ні. Насправді це моя вина. Ти в нас невинна дівчинка, до речі скільки тобі?

– Скільки чого?

– Років.

– Дев'ятнадцять.

– ...Невинна дівчина дев'ятнадцяти років. Я просто показав тобі, наскільки може бути добре...нам обом. А повір, без сексу стосунки в нашому віці далеко не зайдуть. Та й в самому сексі нічого поганого немає.

– Перестань. – Підіймаю голову та дивлюсь на нього. – Я зрозуміла, що ти маєш на увазі.

– Рунта...

– Досить. Знаєш, ти мені набрид! – Випалюю, встаю з місця й підхопивши куртку вибігаю з ресторану залишаючи його самого доїдати страви.

Я розлючена, присоромлена, а ще, як виявляється – невдоволена дівчина. Мені приємна його увага, приємно, що він такий обережний та ніжний, інколи, а ще наполегливий, та це занадто. Я не повія, щоб ось так просто лягати в ліжко з першим зустрічним.

Спочатку не помічаю, як на вулиці потемніло. Все – таки осінь, а в цю пору це відбувається рано. Ноги несуть на набережну, сама не знаю чому. Радую одне – ресторан знаходиться не так далеко від неї.

Сльози злості, люті течуть по обличчі. Не на Марка, на саму себе. Я дурепа. Хтива дурепа. Я не знаю, як себе поводити правильно, не знаю, що робити в такій ситуації, особливо зважаючи на те, що цей божевільний мені подобається. Сміятись хочеться. Плакати хочеться. Кричати. Співати. Все одночасно.

Може воно просто заразне – божевілля? Факт в тому, що стаю некерованою.

Проходжусь повз металевий паркан на набережній слухаючи шум моря. Воно б'ється хвилями в бетонний берег, наче просить подарувати йому трішки свободи. Торкається своїми солоними краплями мого гарячого обличчя, охолоджуючи, притуплюючи запал.

І не має в кого спитати поради. Подруг, таких, з якими могла б поділитись всім цим немає. Тато та тітонька не варіант. Ось і залишається розгрібати самій своє емоціональне сміття.

– Що така гарна дівчина робить тут сама? – Чоловічий голос наче дає пня під зад. Обертаюсь і зі здивуванням відмічаю, що це не Марк, а незнайомий хлопець

– Гуляє. – Гаркаю, а потім жалкую. Ніхто не заслуговує на грубість, навіть якщо я розсерджена.

– Чому ж сама? – Підходить ближче. Голос його низький та прокурений. Навіть дивуюсь, як спочатку сприйняла його за Марка.

– Дихаю свіжим повітрям, але зараз прийдуть мої друзі. Я чекаю на них. – Брешу на всякий випадок, відчуваючи інтуїтивно, що незнайомець явно не пофліртувати підійшов.

– Справді? – Недовірливо каже. – А мені здається, що ти брешеш.

Швидко, буквально за декілька кроків наздоганяє мене, не дивлячись не те, що я вже спиною вперед відступаю. Хапає за руки, викручує моє тіло так, що опиняюсь притиснута спиною до його грудей. Скрикую, та тут же вільною рукою пхає в рота ганчірку – смердючу та явно брудну – і тягне в невелику смугу з дерев та кущів, де так часто полюбляють посидіти закохані на одинці, сховані від усього світу.

Спочатку сподіваюсь, що і сьогодні там хтось є, але надія марна. Та й з чого б це, коли на дворі осінь, і навчальний тиждень у самому розпалі?

Пручаюсь, мугикаю, дригаю ногами, але марно. Він сильніший за мене в декілька разів. Кидає на землю в якихось корчах й сідає зверху. Руки закидає на верх та зв'язує зап'ястя. Верчу головою в різні сторони, ні на секунду не припиняю мугикати.

– Заткнись, сука! Просто замовкни, бо здохнеш швидше. А так, – додає нахилившись до вуха й обдаючи смородом випивки і цигарок – отримаєш шматок щастя.

Лізе до пояса джинсів, стягує їх до колін, а потім ще нижче. Те саме робить з трусиками. Хочу кричати, та ганчірка ще більше забивається в горло. Намагаюсь скинути його з себе – не вдається.

Потім розстібає свої штани й намагається вмотити свій огидний орган в мене між ніг.

– Просто потерпи. – Приставляє до скроні щось холодне. Пістолет?!

– Зараз буде добре.

Несподівано стає легко дихати, а тіло незнайомця злітає в повітря, наче від невидимої сили. Але ні, сила таки видима – Марк. Дякувати Богу. Вперше я настільки рада його бачити, що тепер сльози полегшення течуть з очей.

Відкидає незнайомця вбік і йде до нього. Повільно, розслаблено, наче Марк – повелитель світу. Далі чутно лише звуки ударів, стони, схлипування й нецензурні слова, та ще й такі, що вуха завертаються в трубочку – всі від Марка.

Через темряву, що вже в повні сили вступила у свої права, нічого не бачу, лише силуети: один тікає щодуху, інший йде до мене.

– Рунта, дівчинко моя, – шепоче присідаючи поряд, – не так я хотів побачити тебе без спідньої білизни. – Жартує, знаю, тому що він не дивиться нижче обличчя. Зосереджено розв'язує руки, допомагає встати, все ще вдивляючись в очі й відвертається, коли підтягую спідню білизну і джинси.

– Марк, – кажу лише це, але він вже тут, притискає до себе, гладить по волоссі, як колись робила мама й щось шепоче. Не розбираю слів, але від цього стає легше. Несподівано, навіть для себе, розумію – пахне затишком, домашнім, спокійним. Рідним.

– От я недоумок. – Сварить себе. – Потрібно було одразу піти за тобою, та поки чекав офіціанта...твою ж! Рунта, ти як? – Дивиться знову, сканує кожний клаптик тіла. – Нічого, – каже мовчу, – поїхали до мене, переночуєш, а завтра відвезу тебе до університету, прямо на пари. Гаразд?

І що мені відповісти? Я не хочу залишатись зараз сама, бо тільки небеса знають, що коїться в середині, хоч і ззовні я все ще під дією шоку. Але й опинятись з Марком на самоті страшно...

– Я не буду чіплятись, обіцяю. Буду поводитись ідеально.

9. Мелс

Мелс

Коли Рунта йде з ресторану, я деякий час чекаю на офіціанта, щоб розрахуватись, переймаючись за дівчину. Але той, наче навмисно не йде та не йде. Тоді кидаю суму більшу за потрібну і біжу вслід моїй майбутній дружині. Чомусь інтуїтивно знаю – пішла на набережну. Принаймні сподіваюсь на це.

Добігши бачу, що набережна порожня – немає нікого. Спочатку нервую, а потім чую дивний звук, в корчах, за деревами. Повільно йду туди.

Те, що бачу, забирає мову. Якесь опудало лежить зверху на моїй дівчинці й хоче її зґвалтувати. Лють роз'їдає мене з середини, а гнів вирує наче скажений. Хапаю самовбивцю за шкірку й відкидаю вбік. Не знаю, звідки в мені стільки сил, адже я не качок, та начхати, адреналін в крові іноді змушує чудити не тільки таке. Декілька разів копаю носком черевика недоумка. Він відповзає в бік. Йду слідом. Б'ю і б'ю поки не стає трішки легше. Мені, не йому.

Раптом чую, що намагається щось сказати. Хрипить та стогне, від чого в мені прокидається огида. Доводиться зігнутись, щоб точно почути слова:

– Не бийте, містере Блек. Я від Творця....Це він...мене...послав за нею.

Не хочу слухати того, що каже. Так, тато в мене любить зробити щось таке, що потім, трохи згодом, ти мізкуєш над його вчинком, але послати цього ... навіть не знаю, як його назвати, щоб зґвалтувати дівчину, мою, трясця її, майбутню наречену?!

Наношу ще один удар по ребрах посланця. А потім ще і ще... І так, поки не вдовольняю кровожерливого монстра в середині мене. Тільки тоді дозволяю встати на коліна й тихо шиплю:

– Передай Творцю, що даремно він так! Геть!

Посланець тікає зі швидкістю коня, гарцюючи так, наче і не підбиті в нього ребра. Хоча, може я нічого йому і не зробив, хто його знає. Поки йду до Рунти, відганяю думки про мотив такого вчинку від татка. Якщо він хотів таким чином мене пришвидшити, то нічого в нього не вийде. Я, що схожий на ляльку, яка танцює так, як того хоче ляльковик? Ні! Я, Мелс Блек, нехай син Творця, нехай «Ленд» дістався від нього, та підійняв компанію на всесвітній рівень я. Тому можу сміливо сказати, що чогось я таки вартий, не дивлячись на начебто подарунки від татуса, довбаного придурка, що думає начебто він сам Бог. Хрін йому. Ненавиджу коли лізуть до мого, а Рунта моя! І Творець знає, що за своє я очі йому на дупу на тягну. Хоче гри? Брудної? Буде йому гра! Тільки не по його правилах, а по моїх!

Саджаю тремтячу Рунту в авто, не маючи можливості відвести від неї погляду. Здається, що якщо хоч на секунду перестану відстежувати її рухи, то знову втрачу з поля зору.

Дівчина перебирає чорні пасма рукою, пропускаючи їх крізь пальці. Своїми зеленими, навіть більше оливковими очима, дивиться на мене так, що душа падає в п'ятки. І мені це не подобається. Зовсім – зовсім не подобається. Так, як і реакція...на те, коли побачив її таку беззахисну в тих корчах. Здалось, що готовий знищити весь світ, тільки б ні один волосок не впав з її голови.

Що це взагалі за хрін була?!...

– Я везу тебе до себе, і ніяких ні, зрозуміла? – Чітко промовляю. Річчі киває головою й мовчки дивиться у вікно, в якому видно відблиски нічних магазинів, кафе, ліхтарів.

Приїхавши до мене, моя Рунта здивовано оглядає квартиру, але нічого не каже, хоч і явно вражена шиком. А мені дивно бачити таку реакцію, дівчинка донька Одре, Головнокомандувача Лібертаху, невже вона такої розкоші не бачила?

– Ванна там, – показую їй, впевнений, що захоче спробувати змити огиду від дотиків того шматка гівна.

– Зараз принесу тобі перевдягнутись, то звісно не жіночий одяг, але...

– Мені підійде, – промовляє й ховається за дверима з матового скла.

Приношу їй нові рушники – м'які, білого кольору – й свою сорочку, єдину, що по довжині підійде їй, та прикриє дупу, до якої, впевнений, одразу ж захочу торкнутись.

Поки Ру змиває з себе залишки вечору, готую чай. Знову довбаний чай. Себе на цей раз не змушую його пити, а наливаю з пляшки скотч, віскі гадаю буде замало на мене одного, залишилось лише половина. Вмикаю тиху, приємну музику якогось закордонного співака, що живе за океаном, та наливаю собі повну склянку напою.

Коли Рунта виходить її чай з цукром готовий, а я вже встигаю випити пів пляшки скотча. Вона проходить на кухню виконану в чорно – білих тонах, й здивовано вигинає одну чорну ідеальну брову. І чи то від спиртного вона мені здається ще кращою у сорочці, що прикриває такі інтимні частини тіла, чи то вона справді така, але хочеться прямо зараз схопити її, посадити на цей стіл й цілувати доти, поки вистачить дихання, а потім пестити кожний клаптик тіла, торкатись гарячої шкіри вустами й дістатись самого

потаємного, того зосередження нервових закінчень, від якого жінки отримують просто неймовірне задоволення.

Певно дівчина бачить всі ці думки в мене на обличчі, адже раптом червоніє, натягує сорочку нижче й відкидає довге, вологе волосся за спину. Сідає за стіл, обхоплює пальчиками чашку та починає пити чай. Добре, що грає музика, адже без неї зараз між нами повисло б незручне мовчання для обох.

– Може це? – Сідаю навпроти, та показую склянку знову наповнену спиртним.

– Ні, дякую. – Тихенько каже. – Марк, – кличе, а мені хочеться сказати, що я не Марк, я Мелс, і тепер повністю, по – справжньому на її боці. Не отримає Творець землю Лібертаху. Тільки через мій труп.

– Так? – відгукуюсь тільки на третій, а може й четвертий раз.

– Дякую. Ти врятував мене. Якби не ти...

«–Якби не я, то цього і не було б, Рун. – Хочеться відповісти.»

– Немає за що дякувати, Ру. Я не мав тебе відпускати саму, ось так. Пробач.

– Ти не винний. – Шепоче. – Ніхто не винний...

«–Ага, ніхто крім мене! Довбаного сина Творця, твого ворога. Якби тільки знала від кого прийняла допомогу, в кого сидиш на кухні, то тікала б швидше, ніж від того невдахи».

– Заспокойся. Пий чай. Може їсти хочеш? Я замовлю...

– Ні. Але від твого напою певно все – таки не відмовлюсь .

Стискую плечима й дістаю другу склянку. Ставлю на стіл наповнену до самих країв й знову сідаю навпроти. Ру спочатку тільки куштує, кривиться, а потім ковтає, швидко, наче напій несподівано може закінчитись.

– В мене ще є скотч. – Сміюсь з її скривленого обличчя.

– Тоді давай, – вимагає, коли ставить порожню склянку на стіл. Знову наливаю їй, а потім ще і ще.

Щоки дівчини червоніють, очі блищать, а аромат винограду здається всюди. Дурію від нього, скаженію, почуваюсь якимось неадекватним, дурнуватим підлітком, який очманів від гормонів. Пеніс рве штани, вистачає навіть погляду на неї.

Несподівано, навіть для себе, встаю, роблю музику голосніше і під бадьорі викрики витягую Річчі танцювати. Даю їй в руки нову повну пляшку скотчу, собі теж беру одну.

Їй потрібно зняти стрес, а що це робить краще за все? Правильно: випивка, голосний спів й танці до знесилення.

Відсовую диван, що нахабно посмів встати посеред вітальні поєднаної з кухнєю, й стискаючи в одній руці пляшку, другою закручую Ру в танці. Вона не пручається. Піддається, надпиває скотча і її носик смішно кривиться від міцності напою.

Пісня з веселої змінюється на ліричну як раз тоді, коли закручую її так, що вона опиняється притиснута до мого тіла. Хвилину, а може вічність, тону в її зелених очах, наче той корабель йду на дно, без надії колись знову бути вільним та плисти за течією.

Босоніж, в моїй сорочці, з незмінним ароматом винограду... та така ж сказана, як і я.

Не стримуюсь, просто не можу. Це вище моїх сил, врешті – решт я чоловік, а вона дівчина...

Цілую. Не так, як в ресторані. На цей раз з натиском, захоплюю її рот своїм язиком, витанцьовую танець. Спочатку свою пляшку ставлю на підлогу, відірвавшись від губ на секунду, а потім пляшку Ру. Вирівнююсь і знову цілую. Обхоплю за талію, притискаю до себе і впиваюсь поцілунком, таким, щоб навіть не думала про супротив, щоб піддалась, стала нарешті жінкою.

Вона не противиться цьому. Навпаки, обіймає за шию, тягнеться до мене, притискається грудьми, а сорочка припіднімається. В дзеркальній поверхні підлоги бачу, як оголяються апетитні булочки. Торкаюсь їх, проводжу руками, пещу ніжну шкіру отримуючи нереальну насолоду.

Такого круговороту в мене ще не було. Голова наче не моя: здається зараз закипить від відчуттів, що переповнюють мене.

Підхоплю Рунту під сідниці, закидаю ноги собі за спину й несу в спальню. Ногою відчиняю двері. З голосним гепанням вони б'ються в стіну та це нам не зважає.

Обережно кладу на ліжко, відчуваючи, що п'янію ще більше, хоч мав би вже трохи протверезіти. А може то просто така доза алкоголю була, що тепер не скоро вийде, не знаю... Рунта знову не чинить опору, тому продовжую.

Веду кінчиками пальців по гладкій шкірі ніг, торкаючись ніжно, легко, наче дотик вітру. Її тіло тремтить в моїх руках і від цього зриває дах.

Кидаю погляд на обличчя виноградної дівчинки: очі заплющені, вуста привідкриті, наче тільки чекають на поцілунок. Мені подобається бачити такий вираз: задоволення.

Легко підіймаю доверху сорочку й цілую живіт. Ру здригається, стогін задоволення виривається з роту, а потім важкий видих. Чую, як прискорюється ритм її серця, коли ще піднімаю тканину й тепер торкаюсь вустами під ще прикритими грудьми.

– Марк... – чи то запитує, чи запрошує, чи протестує – незрозуміло, тому просто продовжую далі.

Тягну тканину вище, обхоплюю сосок губами та легко прикушую. Електричний струм, що біжить нашими тілами хіба що не тріщить. Руками веду незримі нікому крім мене лінії по її тілу. Обережно накриваю груди й тягну вище, до її губ. Язиком вриваюсь знову не зустрічаючи опору, хоч і повинна була б...

Диявол!... Та що ж за мати його....

Розум наче тверезіє, раз і туман зникає з голови. Що я роблю? Невже я настільки покидьок? Невже моя душа прогнила до такої ступені?

Так, я такий! Чорт його забирай!... Була б на її місці будь – яка інша дівчина не зупинився б... але не з нею, не з моєю Виноградинкою. Вона не готова. Точно не так!

Ненавиджу себе в цей момент. Рунта почне шарахатись ще більше, якщо не зупинюсь, а вона потрібна мені зараз, як ніколи, тому що план зі знищення татка, який ще не повністю сформувався в голові можна втілити в життя тільки з її участю.

– Спи. – Шепочу їй, відірвавшись від солодких губ. Вона здивовано кліпає очима, а потім киває головою. Встаю з ліжка, обертаюсь і не дивлячись на тіло, яке кинув у самому розпалі, сам дивуючись своїй витримці, йду геть. Посплю на дивані у вітальні.

Мені не потрібно тільки її тіло, мені потрібна душа. Повністю.

Трясця... Здається я влип.

10. Рунта

Рунта

Прокидаюсь розглядаючи над собою незнайому стелю. Голова тріщить, очі болять від денного світла, що йде з вікна, а в роті дуже не приємне відчуття.

Потрохи згадую вчорашній день: я зустрілась з Марком, щоб пояснити йому свою позицію і недовіру до його дій, потім пішла з ним до ресторану (що називається пояснила, ага), й врешті – решт втекла. Наткнулась на маніяка, майже не була зґвалтована, а Марк мене врятував та привіз до себе. А далі... Господи, від спогадів, що було далі щік торкається рум'янець. Я пила з ним віскі, танцювала і безсоромно отримувала задоволення від його пестощів. Просто чудово! Хоча...Марк повів себе, як справжній чоловік, пам'ятаю це добре: отямився, не скористався моїм сп'янінням й пішов геть зі своєї ж спальні, залишивши мене саму.

Чорт! Пари! Я ж запізнюсь на пари!...

Коли встаю голова починає крутитись. Мене нудить. Обережно йду босоніж, натягуючи на стегна коротку сорочку й виходжу зі спальні. Вітальня зустрічає замогильною тишею. Всюди ідеальна чистота та ніяких ознак нашого вчорашнього відпочинку.

Йду на кухню та вмикаю кавоварку, яка тут же відгукується бульканням і шипінням.

– Добрий ранок, Виноградинка.

Здригуюсь від несподіванки. Обертаюсь. Марк стоїть майже повністю голий, лише стегна прикриті білим рушником. З волосся ще крапає вода, на міцному, підтягнутому тілі виблискують маленькі крапельки. Інстинктивно натягую ще нижче його сорочку, та вона наче навмисно підскакує до верху при кожному необережному русі.

Погляд чоловіка пустотливий, з іскорками й водночас голодний. Повільно проходиться очима по моїм оголеним ногам, веде ними до зони грудей й перемикається на обличчя.

В животі наче щось прокидається, таке дивне відчуття польоту та якоїсь радості, настільки не відповідаючи ситуації, що дивуюсь собі. Обличчя знову починає пашіти, а там, між стегнами підіймається хвиля жару, що котиться тілом, торкається його кожного клаптика.

Що ж це таке?... Як можна ось так, одним поглядом роздягати, пестити й займатись коханням?

– Добрий, – нарешті відповідаю, обертаючись до кавоварки, тому що якщо ще секунду подивлюсь на його гарне тіло, то впевнена, слина так і почне капати на підлогу наче я бульдог якийсь.

– Як спалось? – Підходить ближче. Мене одразу наче хтось закутує в солодкий, приємний та такий спокусливий аромат шоколаду, що

хочеться обернутись до Марка й зустрітись з ним не тільки поглядами, а ще вустами.

— Нормально. — Буркаю під ніс. Спиною відчуваю жар його тіла. Він стоїть прямо позаду, його легкий свіжий подих лоскоче шию. А я.... я червона наче рак, впевнена. — Ти обіцяв мене відвезти на пари...

— Ти вже їх проспала. — Сміється: легко, невимушено. — Мені шкода тебе було будити, і я вирішив, що вихідний не завадить. Особливо після вчорашнього. — Відтягує мене за руку від кавоварки, яка чомусь перестає мене слухатись і починає дивно гудіти. Садить за стіл й доробляє каву сам. Ставить переді мною чашку гарячого напою і сідає навпроти.

Мені важко дивитись на його оголені груди, руки з випуклими венами. А ще, зі здивуванням, помічаю татуювання, яке підіймається від правого ліктя до плеча: перо з птахами, що розлетілись по шкірі. Гарно.

— Марк, — пробую каву. — Хочу подякувати тобі...за...

— Забудь Ру. Нам потрібно дещо обговорити. Дещо серйозне. — Вираз обличчя Марка змінюється з розслабленого на серйозне.

— Що?

— Ми маємо одружитись.

Кава певно потрапляє не в те горло, тому що я починаю задихатись. Марк стривожено підскакує та хлипає по спині. Його рушник зісковзує зі стегон і головний чоловічий орган — не маленький — відкривається очам.

— Марк...Досить. Господи. — Різко встаю від шоку, від побаченого та б'юсь макітрою в підборіддя чоловіка. Чашка з кавою падає на підлогу і я посковзуюсь на коричневій рідині. Він ловить мене перед тим, як падаю і притискає до себе. Його орган втискується мені в живіт й від цього я напевно тепер нагадую не рака, а червоний перець.

— Ру, чого ти? — Припіднімає обличчя за підборіддя змушуючи подивитись в сині очі. — Невже думки про весілля настільки тебе лякають, що ти ладна вбитись?

— Я....

— Виноградинка, я дуже гарна партія, чесно. В мене бізнес, власна компанія, мій батько доволі впливовий чоловік, правда не буду казати хто він. А ще я гарний, сексуальний і найпалкіший коханець на весь континент.

– Марк.... Відпусти, будь ласка. – Вириваюсь з обійм. Намагаюсь дивитись тільки в обличчя. Він розуміє чого я уникаю, адже рушник так і лежить на підлозі в калюжі кави. На його вустах грає хтива та водночас зваблива посмішка.

– Виноградинка, немає нічого страшного в тому, що в чоловіка на гарну дівчину стоїть.

– Боже... Ти... Ти...В мене просто немає слів. Збоченець.

– Всі ми такі. – Стискує плечима.

Гублюсь. Не знаю куди сховати погляд, щоб він не натикався нижче талії оголеного чоловіка, який взагалі, ось просто взагалі, не соромиться цього.

– Я не можу вийти за тебе заміж. – Ковтаю слину. – Я донька Одре Річчі, ти прекрасно це знаєш, і без його згоди весілля зіграти буде неможливо.

– Тобто конкретно ти не проти стати моєю дружиною?

– Я проти. Тому що ми погано знайомі. – На одному подиху випаляю.

– О, Рунта, – підходить ближче і навіть не помічає, що я намагаюсь непомітно злитись зі стіною позаду, – такі шлюби частіше навіть кращі ніж сплановані – це перше, а друге – ми з тобою дуже гарно познайомились вчора, пам`ятаєш? . – Голос Марка звучить загрозливо. Не так, як у маніяка якогось, але чутно, наскільки йому не подобається моя відмова.

– Слухай, – починає бісити, – я ніяк не можу зрозуміти, що тобі конкретно від мене потрібно. Ти постійно пропонуєш заміж, а я ще ні одного чоловіка не знаю, щоб він ось так хотів одружитись. Для вас же це рівносильно кайданам на руках. Рабству... Не знаю. Отже, тобі від мене щось потрібно. Я не дурна, Марк. Щоб ти не задумав, а я впевнена, що задумав – не вийде. Рунта

Навмисно ігнорую натяк на вчорашній вечір. не буду про нього згадувати чи думати, і можливо тоді він зникне та стане лише примарою.

– Справді? – Притискає до стіни, ловить в пастку своїх рук, поставивши їх поруч з моєю головою з обох сторін. І він все ще без рушника. Голос низький, навіть захриплий. – Мені справді від тебе дещо потрібно, Рунта. Не знаю, що ти там собі вигадала, та ти помиляєшся. Я тобі вже сто разів сказав, що закохався. Настільки...

– Досить. – Перериваю його монолог. – Я не вірю ні єдиному слову. Або ти прямо зараз кажеш правду, або більше не з'являйся в мене перед очима.

– Я ні разу ще не збрехав, Виноградинка. Жодного довбаного разу.

– Навіть коли казав про закоханість? Серйозно? – Недовірливо вигинаю брови.

Тут вже Марк замовкає. Просто впирається в мене холодним поглядом, наче я тільки що його смертельно образила. В цій тиші чую, як гупає в грудях його і моє серце: голосно, наче птах б'ється в клітці.

– Чорт забирай. – Відпускає мене. – Ми ще повернемося до цього, Ру. – Розвертається та йде в спальню. Я ж так і залишаюсь стояти біля стіни, відчуваючи себе не у своїй тарілці.

Через хвилин десять Марк виходить з кімнати повністю одягнений. Джинсова сорочка, чорні джинси, модні кросівки та дорогий годинник на зап'ясті. По дорозі до мене накидає стильну куртку й всміхнувшись ось так запросто виходить з квартири залишивши стояти зацікавлену та очманівшу від його нахабності.

Він просто взяв і пішов. Так просто та легко, наче і немає мене тут. Наче я невидима для його очей. Кинув саму в себе вдома. Та ще й зачинив двері на замок!

*

День проходить в'яло. Я ходжу по величезній квартирі в різні боки, заглядаю у кожную дірку, кімнату і чесно кажучи вже до настання вечору відчуваю неймовірний голод.

Зате є час пошукати будь – яку інформацію про Марка Ронта. І от диво, але взявши до рук його ноутбук в мережі не знаходиться жодної інформації про нього.

Може він не реальний? Або збрехав? Просто назвав друге ім'я?

Не знаю чому та пальці вже самі набирають на клавіатурі ім'я – Мелс Блек. Тут же вискакує безліч статей, де синочок Творця, нашого ворога виступає в Опозиції проти приєднання Лібертаху до Алки. Дивно. Статті, відео, картини з його зображенням, так схожим на Марка Ронта. Ось він виходить з червоного спортивного авто поруч з будівлею компанії «Ленд», найбільшої на континенті. Вдягнений в вишуканий костюм, начищені до блиску туфлі, а на обличчі сонцезахисні окуляри. Ось скандальні новини про

походеньки в нічні клуби в Алетандрі – столиці Алки. Він обіймає якусь блондинку за талію, притискає до себе й нахабно посміхається на камеру журналісту закривавленим ротом. Заголовки рясніють словами: « Син Творця знову влаштував криваву бійку в нічному клубі Люкс»; « Мелс Блек – власник корпорації Ленд проти приєднання Лібертаху до Алки»; « Мелс Блек зник з радарів журналістів майже на тиждень. Де подівся син Творця?»; « Як ставиться до позиції сина — Творець?».

І ще безліч подібних статей, де в синіх, таких схожих на очі Марка, очах ,плескається злість, неймовірна лютість, нахабство та самовпевненість.

Читаю коментарі до статей. Дівчата пишуть наскільки Мелс Блек гарний та сексуальний, але думаю найбільше вони цінять в ньому гроші та статус. Чоловіки пишуть, що він недоумок, покидьок та виродок якого ще світ не бачив.

Клікаю ще декілька разів на фото й уважно вдивляюсь. Нещодавно я запитувала його чи не Мелс Блек він часом, але тепер думаю, що була дурепою. Хіба ж він сказав би про таке? Звісно ж ні.

Схожість з Марком і фото Мелса неймовірна. Якщо бути точнішою, то складається враження, що вони віддзеркалення одне одного. Тому або це я настільки сліпа й не бачу очевидного, що Марк Ронт та Мелс Блек – одна й та сама людина, або тут криється якась страшна правда про близнюків, хоч я дуже в цьому сумніваюсь.

Нарешті, коли сутінки вже вступили у повні права Марк, чи то Мелс повертається у квартиру. Цей гад зачинив мене і кинув на цілий день саму, тому тепер нехай пожинає плоди свого вчинку, ким би він там не був.

Як тільки двері відчиняються йду йому назустріч розлючена наче нічна фурія. Та одразу завмираю, варто його нахабній гарній пиці з'явитись переді мною. В руках величезний, – я не шуткую – , просто неймовірно величезний букет червоних троянд. Прямо там, у дверях, він встає на одне коліно, протягує в іншій руці коробочку й дивиться мені в очі. Довго, проникливо, наче ми коханці, які не бачились довгі роки.

– Рунта Річчі, дівчина, яка підкорила моє серце одним лише гострим язичком та впертістю, ти вийдеш за мене?

Злість. Ось що зараз вирує в мені. Не задоволення чи здивування, а саме вона: глибока, сповнена розчарування та лютість – злість на

брехню.

– Я не вийду за тебе, Марк, чи називати тебе краще Мелс Блек? – Складаю руки на грудях і самовпевнено дивлюсь на нього, намагаючись зловити хоча б краплю здивування, будь – яку мімічну ознаку того, що я права.

– Моя Виноградинка, поки була тут сама трішки з'їхала з глузду? Ми ж здається з'ясували, що я просто на нього схожий. – Тон спокійний, впевнений, та навіть трішки жартівливий.

– Ти так казав, так. Але ось у чому справа...– Мелс, чи то Марк, не знаю, встає з коліна, кладе коробочку в кишеню джинсів, а букет відкладає вбік. – В Мережі немає жодної інформації про Марка Ронта, зате я гарно продивилась усі сайти про Мелса Блека, і якщо ти не його брат близнюк, то годі брехати. Зізнайся вже хто ти насправді.

– Рунта, дорогенька, давай з тобою разом перевіримо інформацію про Марка Ронта. Ти сама впевнишся, що я не Мелс Блек.

Бере за руку й веде до дивану. Садить, та сам сідає поряд. Бере ноутбук й вводить в пошуку «Марк Ронт». Стається диво: просто на моїх очах з'являються статті з цим невідомим чоловіком, який справді з Алки, справді власник невеличкого готельного комплексу, і виступає проти приєднання Лібертаху до Алки. Як і син Творця...

– Тобі допомогли. – Констатую. – Тільки що, ось це фото, – вказую на нього ж в окулярах, – було зовсім в іншій статті. Послухай, – обертаюсь, – якщо ти, Мелс, – виділяю ім'я, – справді проти приєднання Лібертаху до Алки, то я тобі повірю. Але перестань мене вважати дурепою, тому що я не така. І якщо твоя позиція справжня, і ти йдеш проти батька, можливо тоді ми зможемо зробити щось разом.

– Гаразд. – Каже, закриває ноутбук й кладе його на столик. – Вважай мене Мелсом Блеком, від цього нічого не змінюється. Я все ще хочу одружитись з тобою.

– Знаєш, найбільше я не люблю брехунів. – Промовляю. – У вас навіть авто однакові. Для чого ти все ще граєш цю комедію?

– Я не граю комедію. Ти просто віриш в те, що хочеш. Давай ми повечеряємо і я відвезу тебе в гуртожиток. А там ти вирішиш собі хто я такий.

Вечеряємо в тиші. Мелс, а тепер я називатиму його так, тому що впевнена він син Творця, замовив доставку їжі додому з ресторану.

Стейки, салати, брукети, кошики з сиром, риба тушкована в білому вині – все це смачне та апетитне, особливо після голодного дня.

Блек підливає мені вино в келих і я навіть куштую його. Смачне. Червоне, густе, тягуче наче кров. А потім відчуваю, як в голові паморочиться, риси обличчя Мелса стають нечіткими, наче художник бере пензлик й розмиває різкі лінії та сповзаю зі стільчика.

Останнє, що чую, голос Мелса:

– Все буде добре, Рунта Річчі. Тепер я тобі не ворог. Тепер я твій друг та шанс врятувати Лібертах.

11. Мелс

Скачано с сайта knigomania.org

Мелс

Залишивши Рунту саму в себе вдома, зачиняю двері на замок. Так вона точно не втече після вчорашнього. Одразу дзвоню Ейсу та прошу зробити неймовірне – створити Марка Ронта. Для чого? Виноградника не вірить мені, постійно шукає підступ в словах, і вона звісно ж права, та не буду ж їй про це казати.

За цей час телефоную своєму татусю, сповнений рішучості хоча б морально трахнути його нервову систему.

– Якого біса?...Га?... – кажу одразу, як тільки Творець підіймає слухавку.

– Ти про що синку? – Голос спокійний, врівноважений. Як завжди. За двадцять п'ять років свого життя, я ще жодного разу не бачив, щоб тато плакав чи був знервований. Так само і не чув крику чи істерики. Тільки холодний, спокійний тон.

– Рунта. Напад. Не удавай, що не знаєш.

– Маю ж я якось прискорити ваш довгий процес поєднання сердець.

– Тобто тобі абсолютно начхати на саму дівчину, так? – Розлючено запитую.

– А тобі хіба ні, Мелс? Хіба вона щось для тебе означає?

Ось тепер потрібно повністю контролювати свої інтонації, тому що я не знаю, чи означає для мене щось Річчі, адже ще сам з собою не розібрався, та видавати себе татусеві не збираюсь.

– Ти чудово знаєш, що ще ні одна дівчина не торкнулась мого серця. Справа не в цьому. Напад на неї міг...

– Напад на неї був продуманим, Мелс. Ти ж не думаєш, що твій батько – Творець, міг зробити крок не прорахувавши всі ходи?

– Ні.

– Тому насолоджуйся. – На цьому наша розмова закінчується. Ні тобі: «– Синку. Сподіваюсь в тебе все добре. Я так хвилююсь. Так люблю тебе». Нііі, в тата завжди тільки холодний розрахунок.

Виходжу з авто поруч з магазином квітів. Жінка – продавець вислуховує мої побажання й починає збирати букет. За цей час їду в ювелірний та купую нову обручку: значно більшу за попередню, з великим діамантом. На пальчику Ру воно буде виглядати чудово.

Коли букет готовий, обручка в кишені, Ейс зідзвонюється зі мною сповіщаючи про виконану роботу по Марку Рунту, дістаю запас наркотику : « Біла ніч» й кладу до обручки.

Якщо Рунта не хоче добровільно за мене заміж, а тепер це основна ціль, адже ставши її чоловіком зможу вставляти палки в колеса Творцю, то доведеться одружитись з нею примусово.

Повернувшись додому мене зустрічає розлючена, чорноволоса демонія. Руки складені на грудях, очі виблискують тріумфом, а на вустах грає легка посмішка.

Як завжди безліч питань та розумних слів про те, що я не той за кого себе видаю. І вона права, трясця. Дякую Ейсу, інформація про Марка вже є в мережі, тому коли показую їй, бачу в очах не тільки здивування, а й ще щось.

Вона не вірить. Ну і нехай.

За вечерею непомітно підсипаю наркотик у вино. Червона рідина ховає його в собі, тому Ру навіть не помічає нічого. Просто п'є його й п'є, непомітно кидаючи на мене скосі недовірливі погляди.

«Як тільки одружимося, моя Виноградинка, я одразу розповім тобі все. В тому числі наш план з збереження Лібертаху й втиранню носа моему татові.»

А потім наркотик починає діяти. Дівчина сповзає зі стільчика здивовано дивлячись на мене, поки шепочу їй на вухо:

– Все буде добре, Рунта Річчі. Тепер я тобі не ворог. Тепер я твій друг та шанс врятувати Лібертах.

Деякий час Ру лежить в ліжку. Я чекаю поки пройде перша хвиля дії наркотику. Далі все має йти за ідеальним планом. Хоча...напевно дуже сподіватись на нього не варто, Рунта не та, з якою все відбувається так, як хочеш.

Через годину вона нарешті розплющує очі. За цей час привозять весільну сукню. Коли вона встає з ліжка її зелені очі наче затягнуті плівкою, а зіниці розширені.

– Все буде добре, Виноградинка. Дивись яка гарна сукня. Правда ж? – Знаю. Вона буде ненавидіти мене після цього, але розірвати шлюб не зможе. В правилах Лібертаху прописано, що одружитись ти можеш лише один раз. Навіть якщо потім ти не хочеш жити з цією людиною, ти не можеш розлучитись, хоч і вам дозволяється жити окремо та навіть заводити коханців. Ось такі чудові, просто прекрасні правила для мене, не для Виноградинки та Одре Річчі.

Дівчина киває головою й розглядає сукню: вишукану, з тонкого шовку кольору слонової кістки, розшиту мереживом та дорогоцінним камінням.

– Мені подобається. – І навіть голос її звучить не так, як завжди. Плюс наркотику «Біла ніч» в тому, що той хто вживає його, під дією речовини виконує все, що забажаєш.

– Це ж чудово. – Дозволяю собі торкнутись вустами її кінчика носа. Дівчата з весільного салону вдягають її в сукню, чаклюють над волоссям, вставляючи в нього білі троянди.

На замовлення одного дуже багато чоловіка, тобто мене, РАГС працює навіть в таку пізню годину. Все – таки гроші вирішують все в нашому житті. Без них ти маленька, ні на що не спроможна комашка, з ними – лев, головний в царстві, а вже звірів чи людей, не важливо.

Я теж вдягаюсь відповідно святу: чорний вузький піджак, що тільки підкреслює моє тіло, біло сорочка, чорні штани, та ідеально начищені туфлі. Нічого зайвого.

Потім ми сідаємо в авто та мчимо на зустріч нашій долі, нашому майбутньому. Рунта сидить на пасажирському сидінні й байдужим поглядом дивиться у вікно. Мені боляче дивитись на неї таку, але іншого варіанту немає. Так буде краще для нас обох. Для початку я таки замилю очі Творцю представивши все так, наче я виконав його умову. Тому що ставити умови людині, яка майже повне віддзеркалення тебе самого, не сама розумна ідея.

В РАГСІ проблем, на моє полегшення, не виникає. Рунта чітко та ясно промовляє, що вона Рунта Річчі, згодна по добрій волі стати моєю дружиною і бути зі мною в радості та горі. Я кажу те саме, називаючись справжнім ім'ям.

Як вже казав, гроші вирішують все, тому чоловік, що одружує нас не ставить зайвих питань. Просто каже, що я можу поцілувати вже дружину, що я й роблю насолоджуючись її смаком.

Забираю свідоцтво про шлюб та задоволений хоча б одним виграшем в цій всій тупій ситуації повертаюсь у квартиру.

Аж не віриться. Я одружений. Одружений. Сміятись хочеться. А ще напиться. А винний все татко, щоб його...

А ще, на свій подив, відчуваю себе щонайгіршим козлом, покидьком і ще раз козлом у світі. Рунта не заслуговує цього, та хіба в мене був вибір? Я вже уявляю, як вона буде спопеляти мене поглядом своїх зелених очей, коли дізнається, що стала моєю дружиною за власним (проти) бажанням.

Свою тепер вже дружину, що заснула по дорозі додому, заношу, як і потрібно на руках у квартиру, перенісши через поріг. Вкладаю, не знімаючи сукні, спати в спальні. Сам же роздягаюсь, залишившись в одних боксерах та вмоцнююсь поряд. Врешті – решт в нас перша шлюбна ніч, маємо хоча б спати разом, я вже не кажу про переспати. Напевно буде повним дном, якщо я зараз її роздягну й почну пестити «мертве» тіло. Не настільки низько я ж впав, так?

З посмішкою на вустах, притиснувши дружину до себе спиною та впершись пенісом їй в апетитні булочки засинаю, уявляючи завтрашній ранок та скандал. Буде важко, впевнений.

12. Рунта

Рунта

Прокидаюсь від того, що не можу дихати. Наче хтось взяв та перекрив доступ до кисню, або ж вирвав легені з мого тіла. Повільно розплющую очі й перше, що бачу – нахабну, всміхнену та таку задоволену пику Мелса Блека! Чорт його забирай...

– Якого?... – Здригаюсь, намагаюсь вилізти з-під його тіла, яке й притискає мене до матраца ліжка. – ...дідька?!

– Тобі явно не йде на користь спілкування зі мною, Виноградинка. – Посміхається, хитро так, наче лис.

– Як тобі перший ранок в якості моєї дружини?

Ось тут перестаю дихати. Ніби взагалі забуваю що це таке і для чого.

– Що ти сказав? – Доволі спокійно запитую, хоч в середині мене вирує буревій.

– Ти моя дружина, Рунта Річчі. Вірніше тепер ти Рунта Блек. Вітаю.
– Встає з мене та виходить зі спальні. Так, наче й не ляпнув тільки що якоїсь фігні.

Останнє що пам'ятаю, це як попливла зі стільчика і слова, що він тепер мені не ворог і допоможе врятувати Лібертах. А далі то що було? І від чого його потрібно рятувати, якщо не від нього самого – Мелса Блека, сина Творця. Мого ворога!

Вставши з ліжка розглядаю себе у дзеркало, що стоїть поруч з вікном: велике, більше навіть за мене. Я вдягнена у весільну сукню. Супер. Волосся стирчить в різні боки. А на голові бутони білих троянд викладені короною, в контрасті з чорним волоссям дивляться, до речі, дуже гарно.

А потім, наче щось клацає в голові й всі події вчорашнього з'являються перед очима картинками: Мелс мене чимось одурманив, натягнув сукню та відвіз до РАГСу й зареєстрував шлюб. І найгірше те, що я там погодилась, сказавши, що при власній пам'яті, хоч і чудово пам'ятаю туман в голові.

– Ти паскуда. Ти найгірший зі всіх моїх знайомих! – Виходжу зі спальні плутаючись ногами в спідниці сукні та підходжу до нього близько, занадто близько.

– Заспокойся, Ру, ти все ще невинна.

– Я не про це... Що? – Я вражена. Вражена його спокійним тоном, оголеною спиною та легкими спортивним штанам на сидницях. Тим, що робить каву та перемішує салат з броколі та помідор, не переймаючись навіть моїм тоном. А ще...чорти б вкрали цього Мелса, я вражена його м'язами, що так сексуально, спокусливо перекочуються під шкірою.

– Я тебе не чіпав вночі, хоч і мав повне право. – Промовляє й тепер мастить на хліб шоколадне масло.

– Ти знущаєшся, так? – Викрикую, підіймаю руками спідницю та починаю ходити в різні сторони. Просто не можу всидіти на місці. Я знервована, розлючена, налякана. А ще дружина Мелса Блека. Певно тільки зараз до мене доходить серйозність ситуації.

– Ти Мелс Блек, – починаю сухо, – як я і казала. Ти брехав мені! Для чого?

– А ти б, дізнавшись, що так і є, хіба не втекла б? – Нарешті обертається. Нарешті сканує мене своїми синіми очима.

– Але я ж стою тут. Зараз. Стою, Мелс!

– В тебе немає іншого виходу. Тепер ти моя дружина. Ти сама погодилась...

– Але ти мені щось підсипав, не знаю, що саме, та воно було у вині, так?

Блек стискує плечима та розставляє на столі чашки наповнені кавою і тарілки з салатом та бутербродами.

– Їж, Ру. Поговоримо потім. Тобі потрібно трішки відійти від усіх подій.

– Я не можу...Не можу! Господи. Де ж ти взявся на мою голову! Тепер ти почнеш тиснути на татка, щоб він підписав акт про приєднання Лібертаху до Алки, чи не так? – З розпачем у голосі запитую, розуміючи чим загрожує наш шлюб країні.

– Ні. – Відрізає Мелс.

– Ні? – Здивовано перепитую. – Що означає ні? Ти знову знущаєшся, так? Знову брешеш? Я не вірю тобі. Чуєш?

Істерика набирає обертів. Зазвичай я так себе не поведжу, але зараз...просто не можу стриматись. Страх за країну, за життя татка, за своє власне, вимикає контроль над емоціями. Тепер я наче вулкан, який прокинувся.

– Прошу тебе, Виноградинка, сядь, поїж і ми спокійно все обговоримо.

– Закоханий він. Закоханий...Ха-ха-ха! І ще раз ХА! Все було сплановано, так? Господи, я ж знала. От дурепа. Дурне дівчисько...

– Б**дь Рунта, сядь вже нарешті!! І заспокойся. – Від його твердого, холодного наче метал голосу падаю на стільчик дивлячись з переляком в очах. Не від нього, як не дивно, хоч я вірю статтям журналістів з Алки, а через ситуацію, що склалась. – Я не збираюсь погрожувати твоєму татові, як ти висловила. Не збираюсь змушувати його підписати акт про передачу земель до Алки. Ти ж сама бачила статті, що син Творця проти приєднання Лібертаху.

– Бачила...

– Ну? Так що за паніка? Я навпаки за вас. І в мене є план, як не дати твоїй країні стати заручником ситуації.

– Ти брешеш, так? Знову? Ти ж постійно брешеш...

– Ти мене просто вбиваєш. Я не брешу. Я кажу правду. І якщо ти заспокоїшся і послухаєш, то зрозумієш, що все добре.

– Я слухаю. – Збираюсь з силами та змушую себе заспокоїтись. В цьому він правий.

Для початку потрібно вислухати його.

– Творець поставив мені умову, що якщо не зможу зробити так, щоб Лібертах став володінням Алки, то залишусь без нічого. Стану гіршим за безхатченка, а це для мене знаєш, ну дуже болюча тема. Ось і вийшло так, що моїм завданням стало заваблення тебе. Потім Творець захотів, щоб я на тобі одружився, але...

– І ти так і зробив...

– Дослухай, – ричить, – але потім деякі обставини склались так, що я змінив свою думку. Тепер я на твоїй стороні. За Лібертах. Хоча, якщо бути чеснішим, то за свою свободу. Більше не хочу жити під впливом тата.

– А я?...

– А ти приємне доповнення. Не думай, Ру, я тебе хочу, дуже сильно хочу, мій пеніс пашиє при одному погляді на тебе, навіть одягнену. Але...Закоханість? Ні, не моє. На твій жаль, гадаю.

Не знаю навіть що сказати. Відчуття, що мною скористались наче якоюсь річчю, і поки я ще потрібна то побуду на полиці, а потім мене, як ганчірку викинуть в смітник.

Мелс жорстокий, нахабний, пихатий та самовпевнений. А ще до скреготу зубів егоїстичний. А я не повірила тим статтям, навіть коли склала все до купи й все – таки зрозуміла, що Марк і Мелс одна й та сама людина. Просто не могла повірити. Так, він не зразок ідеального чоловіка, та всі ми маємо скелети у шафі. Тепер же відкрилось його справжнє обличчя.

Карти на столі. Йому залишилось тільки розіграти партію.

Мовчки спостерігаю, як тепер мій чоловік – плюватись хочеться – п'є каву і заїдає її бутербродом з шоколадним маслом. Весь такий гарний, владний, сексуальний та небезпечний. Хочу його ненавидіти. Хочу вбити. Знищити. Стерти його нахабну пику з обличчя землі, але... Вірю йому. Чорт його забирай того Мелса! Вірю, що справді проти Творця.

– Їж, Виноградинка. – Наполегливо. – А то скоро кістки стирчатимуть.

– Щось немає апетиту. Як тільки гляну на тебе – зникає. Не знаєш чому? – Саркастично запитую, віддираючи дорогоцінні камінці зі спідниці сукні.

– Хочеш, щоб я тебе справді позбавив апетиту? – Спокійно каже. – Підімо разом у спальню, я повільно зніму з тебе сукню, вустами торкнусь кожного оголеного клаптика твоєї ніжної шкіри, кінчиками пальців пройдуся до грудей, а потім спущусь нижче живота, туди де жінка отримує найбільше задоволення і...

– Замовкни! – Гаркаю. Ну як так ? Як? Говорить про таке так спокійно, а в мене тіло починає тремтіти від передчуття задоволення. Це взагалі нормально?

– Що, моїй дружині не подобається коли її чоловік говорить про те, який в них буде сьогодні секс? – Насміхається, бачу це.

– А чоловіку сподобається, якщо його дружина почне розповідати, як би отримувала краще насолоду від дотиків з деревом, ніж з ним?

– Не смішно, Рунта. Збирайся, поїдемо в гуртожиток, заберемо речі.

– О ні, я з тобою нікуди не поїду. Навіть за поріг квартири не вийду.

– Соромно? – Хмикає. – Не починай, Виноградинка. Тепер ти живеш тут. А на вихідних ми відправимось до Одре Річчі.

– Навіть не мрій! – Відрізаю. – Тато...

– Повинний благословити наш шлюб і вислухати зятя. Рунта, послухай, я не дуже люблю повторювати декілька разів одне й те саме. Побавились й досить.

– Послухай ти, – схиляюся до нього ближче, мріючи про одне, вткнути його пику в салат, – я не одна з твоїх повій, які за твої гроші слухають тебе. І тут не Алка, всім, в тому числі мені, начхати хто ти. Радій, що більшість населення не знає, як виглядає твоя пика, адже Лібертах намагається не транслювати новини з Алки. Тому що, якби всі знали хто ти, то впевнена, витягли б вже твоє серце з грудей та викинули в море.

– Погрожуєш ? – Навмисно спокійним тоном, але там, під ним чути, що погрожує ось цим запитанням він мені, хоч і виглядає зухвалим та впевненим.

– Швидше констатую факт, Мелс.

– Цікаво, що зроблять з тобою, донькою Одре Річчі, яка добровільно вийшла за мене, сина Творця? Хіба це не плювок в обличчя всім жителям, які не хочуть буди приєднанні до

Алки? Або, що станеться з татком? Думаєш він залишиться на посаді?

– В нас не обирають президента. Сім'я Річчі...

– Їм буде начхати на це, твоїми словами Ру. Населення буде бачити те, що Головнокомандувач та його донька ведуть брудну гру. Піднімуть бунт, скинуть вашу сім'ю на самий низ. Ви станете вигнанцями всюди. Навіть Творець вас не прийме, тому що на той час, Лібертах вже буде у його владі. Будь певна, він встигне зробити так, що поки жителі будуть роззявивши роти думати, що робити, ваша країна стане частиною його земель.

І на це мені відповісти нічого. Він абсолютно правий.

– Ненавиджу тебе!

– Не потрібно, Ру. Я допоможу. Разом ми зробимо так, щоб Лібертах став вільним від Алки назавжди.

– І як же? – Всміхаюсь. – Ти думаєш зможеш перехитрити власного батька?

– Виноградинка, – тон стає м'якшим, – я його син. Творець грає зі мною, я ж просто зміню правила.

13. Мелс

Мелс

Рунта не вірить мені, злиться, біситься, але розуміє, що все, що кажу – правда Вони з Одре опинились в пастці, і варіантів, крім, як довіритись мені – немає. Їй не подобається це. Та це не моя вина. Творець скаламутив воду, не я. Єдине, що не дає спокою, його слова, сказані телефоном: «Зіграй свою партію правильно, Мелс. А потім я зіграю свою.» – Що він мав на увазі? Яку гру має зіграти? Задумав щось – зрозуміло ж. Але я навіть не можу уявити, що саме.

Година сперечань, і моя Рунта нарешті здається, погоджуючись поїхати в гуртожиток за речами. Я пропоную взагалі покинути університет, та вираз її обличчя ясно говорить, що такого не буде, і на цей раз вона мені не поступиться.

Навіть не думав, що з дівчиною може бути так важко. Завжди, скільки себе пам'ятаю, жіноча стать текла слиною на мене, і будь – яка з них хотіла б стати моє дружиною. Але навіть уві сні не міг би уявити, що для того, щоб одружитись доведеться підсипати наркотики в вино.

А ще я здивований. Виноградинка зрозуміла, що я обманом її змусив вийти за себе, зрозуміла, що підсипав щось, ось тільки не

підійняла істерику, принаймні таку, як очікував.

По дорозі в гуртожиток, спостерігаю, як відриває діаманти з сукні, повільно, методично, наче вони зробили їй щось. Отримую естетичне задоволення від вигляду її тонкого та звабливого тіла під тканиною. Обриси грудей чітко виглядають з - під розшитого мереживом корсету і мені доводиться навмисно змушувати себе зосередитись на дорозі, яку заливає нещадна вода з небес, щоб не врізатись кудись. Тому що все чого хочу – зупинитись й пестити її до того моменту, коли сама почне благати про щось більше.

На вулиці день та таке враження, що ніч. Темні, сірі, важкі хмари нависають над містом. Немає жодного пішохода. Навіть автомобілів мало. Начебто хтось наказав всім залишатись сьогодні вдома. Тільки магазини, невеличкі торгові центри та кафе світяться неоновими фарбами. І від них напевно світла більше, ніж від ліхтарів, світла яких не помітно за стіною з дощу.

Раптом Рунта подає голос. Точніше кричить.

– Мелс, тисни на газ!!!

І тепер бачу те, чого не помітив одразу. На нас нахабно пруть декілька автомобілів засліплюючи світлом фар. Вони не скидають швидкість, навпаки, помітивши нас, прискорюються.

– Це ще що за хрін? – Випалюю перед тим, як повністю зупинити авто, та з'їхати вбік дороги.

Позашляховики зупиняються навколо нас, закриваючи всі шляхи відступу. З них, попри зливу, виходить декілька чоловік. І будь я проклятий, якщо не знаю цих недоумків – таткові шукачі, твою ж!...

– Мелс, – Виноградинка стривожено тягне моє ім'я, – хто це такі?

– Це собаки Творця, Ру. – Важко зітхаю. – Дістань з бардачка пістолет, будь гарною дівчинкою.

– Пістолет?! – Чую, як в її навмисно спокійному тоні з'являються істеричні, налякані ноти.

– Ага. Швидше, Виноградинка. Вони довго чекати не будуть. Ти сиди тут, я з ними сам розберусь. Гаразд? – Дивлюсь на неї, приймаючи з холодних пальців пістолет. Пхаю його за пояс джинсів та прикриваю подовженою курткою. – Все буде добре, чуєш? – Торкаюсь її обличчя: легко, невимушено.

– Я все владнаю. Напевно. – Додаю тихіше, коли виходжу з авто, ще раз окинувши поглядом дружину.

– І ще, перестань здирати діаманти з сукні. – Бліде обличчя підіймається, в зелених очах плескається страх. Рунта налякана.

– Чого припхались? – Зачиняю дверцята авто та одразу переходжу до справи. Встаю попереду свого авто, не звертаючи уваги на холодні потоки води, що одразу заливають все моє тіло. Ненавиджу осінь.

Переді мною стоїть троє чоловіків в чорних класичних костюмах. Любить же татко надати своїм собакам вигляд охоронців зі старих фільмів. Три позашляховики так і засліплюють, тому доводиться зіщулити очі.

– Ти повертаєшся додому. – Промовляє один з них.

– Творець наказав вам повернути мене додому? – Глузливо. – Передайте татові, що я давно вже дорослий хлопчик. І він міг би просто зателефонувати.

– В нас є наказ...

– Запхайте його собі в дупи, зрозуміли? – Дістаю телефон й набираю тата. Він одразу підіймає слухавку та каже:

– Наскільки я розумію, їхати ти не хочеш?

– Я тільки одружився з Рунтою Річчі, якого біса?

– О, я знаю.

– Звідки? – Дивуюсь. Довбаний тато. Як міг забути, що в нього всюди вуха!

– Я справді маю тобі пояснювати, Мелс?

– Ти маєш пояснити з якого це дива я маю повернутись до Алки?!

– Прийшов час мого плану.

– Якого ще плану?

– Скажу, коли приїдеш. І дружину не забудь. – На цьому наша розмова закінчена. Тато просто кладе слухавку.

– Ну? – Мимрить охоронець.

– Пішов на хрін!

Швидко повертаюсь в авто та заводжу мотор. Рунта не зводить з мене переляканого погляду, в очікуванні якихось пояснень, та часу для цього немає. Моя червона металева подружка ричить наче передчуваючи разом зі мною епічний момент. А він справді такий, тому що я збираюсь пропхатись вперед крізь позашляховики.

Виноградина розуміє, що саме хочу зробити, і як тільки тисну на газ кричить.

– Ти скажений, ненормальний псих!!! Ми загинемо.

– Або так, або в Алку. Ти що обираєш?

– В Алку?

– Так, в гості до Творця, хочеш?

– Ні.

– Тоді тримайся міцніше, тому що тепер його собаки будуть в нас на хвості.

Їду вперед. Охоронці від татка, як і очікував біжать у свої авто та поспіхом намагаються звільнити дорогу. Так і знав, тато ще не замовив мою смерть. На моє щастя!

Прориваюсь крізь невеликий простір між позашляховиками збиваючи праве дзеркало й мчу вперед, дрейфуючи по слизькій дорозі від дощу. Я вже казав, що ненавиджу осінь, з її вічними зливами? Рунта кричить на всю горлянку, я ж... я вмикаю музику голосніше, насолоджуючись божевіллям навколо.

Я вітер, я крила... здіймаюсь у повітря

Я поруч не бійся... минуле за горою

Я мрію тобою... хворію за тобою...

Ти квітка, ти світло... без тебе я крижанію

Весь цей світ покладу біля твоїх ніг...

Біля тебе, ти ж моя, моя мила...

А знаєш розумію... навколо все темніє.

ти світло єдина, хто знає, як я сліпну

за тобою моя мила, піду я, як та хвиля

з'єднаю я мрію... ти квітка і тому я ...

Весь цей світ покладу біля твоїх ніг...

Біля тебе, ти ж моя, моя мила...

Я вітер я крила... здіймаюсь у повітря.

я поруч не бійся, минуле за горою...

За тобою моя мила... піду я, як та хвиля...

з'єднаю я мрію ти квітка і тому я...

Весь цей світ покладу біля твоїх ніг...

Біля тебе, ти ж моя, моя мила...

(с) Карна Моя мила

Авто мчить вперед на всіх парах, гучна музика розриває барабанні перетинки, а я отримую від цього божевілля задоволення. Давно в крові не бурлив адреналін, давно я не тікав від псів татка, які прямо зараз сидять в нас на хвості. Кидаю короткий погляд на дружину, яка сидить бліда, наче полотно й тримається рукою за ручку зверху. Очі розширені від страху, наче вона ніколи не мчала на неймовірній швидкості просто вперед, відчуваючи, як від насолоди поколює в кінчиках пальців, що тримають кермо.

– Ти псих. Який же ти ненормальний псих. – Говорить під ніс вглядаючись в залите дощем лобове скло.

– Ти що, – хмикаю, – ніколи не їздила так швидко?

– Їздила. Але коли за кермом я, то знаю, що все закінчиться добре, а не смертю.

– Думаєш я мчу на зустріч смерті? – Мені весело, а з середини душить сміх, при виразі обличчя моєї Ру.

– Ти ж ненормальний, від тебе можна очікувати будь – чого.

Нарешті ми залишаємо Марино позаду, а так все добре починалось: мали забрати речі, привезти їх у квартиру, і потім я б зваблював власну дружину. Так ні ж, Творцю потрібно все переколотити, наче ми різні напої в шейкері, які в край необхідно змішати в один. Але головне те, що він змішує нас зараз навмисно, за якимось своїм планом, тому що, впевнений, знав, що я відмовлюсь поїхати в Алетандру, особливо зараз. Татко ж знає, що я ще не завершив те, за чим він мене відправив сюди, тоді й напрошується питання: якого дідька прислав псів? Що задумав?

Злива такої сили, що ґрунтову дорогу розмиває – тепер це суцільна, в'язка багнюка. Думаю пояснювати не потрібно, що спортивне авто не пристосовано для такого? Ні? Тоді ви знаєте чим закінчиться наша втеча. Ми забуксували. Ось так просто, на тому ж місці де не так давно я перекрив дорогу Рунті, коли вона їхала на мотоциклі.

– Мелс...– стривожено шепоче Виноградинка, обернувшись назад,
– вони вже тут.

Не відповідаю, не бачу потреби. Тисну й тисну на газ, сподіваючись, що моя червона крихітка все – таки зможе зробити невеликий подарунок та якимось неймовірним чудом вискочить з багнюки. Та чуда не трапляється.

Позашляховики зупиняються поруч, їх авто, на відмінно від мого, пристосовані до їзди у будь – яких умовах. Собаки Творця виходять з джипів, відчиняють дверцята моєї дівчинки, й витягуються мене та Рунту під дощ. Не бачу, що саме робить моя Виноградинка, але чую, як з її вуст вилітають нецензурні слова. Сам же б'ю одного в ніс, але посковзуюсь та ганебно падаю в болото. Дідько! Встати не вдається. Руками та ногами ковзаю доти, доки пес не підіймає мене схопивши під руки.

– Містере Блек, Творець хоче бачити вас з дружиною в Алетандрі, чому ви чините опір?

– Прошло лише п'ять днів, так що я нікуди не поїду! – Гиркаю. – Відпусти мене, – вириваюсь з рук пса, – тому що гнів Творця не набагато більший за мій! Ти ж не хочеш здохнути в цій багнюці? – Вкрадливо запитую, переводячи погляд на Ру, яка всіма силами відбивається від двох агентів у чорному, дряпаючись, кусаючись та викрикуючи лайливі слова. Навіть посміхаюсь про себе – моя дівчинка.

– Відпустіть її. – Голосно промовляю, коли татків пес нарешті розуміє, що краще зі мною не мати справи. Дістаю з-за пояса джінсів пістолет й направляю його на пса, що стоїть навпроти мене. – Інакше мізки будете вишукувати, коли закінчиться дощ.

Решта відпускають мою дружину – яке все – таки солодке слово – й відходять від неї вбік підійнявши руки вгору.

– Чудово. Виноградинка підійди до мене.

Але вона не слухає! Трясця з тими жінками! Нахабно дивиться на мене, всім своїм виглядом показуючи, що не маю права їй наказувати.

– Рунта, – загрозово тягну її ім'я, – ти обрала не той момент, щоб показати мені свій характер. Я тебе взагалі-то тут рятую, ти хіба не помітила?

– Помітила, Мелс. Але ні з ними, ні з тобою я нікуди не піду. Можеш хоч тисячу разів бути одружений на мені. Я повертаюсь додому і тільки спробуй піти за мною.

– Як же ти повернешся, Ру? – Розсерджено розглядаю дівчину. – Пішки? – Не зводжу бокового зору з пса, який все ще стоїть під прицілом. Чорти б її...

– Поїду, Мелс. ПОЇДУ. – Виноградинка робить в цей момент найбільшу у своєму житті помилку: тягнеться до одного з псів татка, за ключами від авто, до його кишені. Не знаю, й навіть знати цю геніальну логіку не хочу, чому вона вирішила, що вони саме там, але псові вистачає цієї секунди, щоб схопити мою Виноградинку, притиснути спиною до грудей та підставити лезо ножа до шиї: гарної, довгої та витонченої.

– Виноградинка, – хитаю головою, – ти хоч раз можеш послухати мене?

– Кидайте пістолета, містере Блек. Інакше...

– ...що? – Всміхаюсь. – Вбити її ти не можеш. Далі що?

– Але можу залишити згадку на все життя на цьому обличчі. Такі глибокі шрами, котрі зостануться на шкірі грубими слідами. Вказівок щодо цього від Творця не було.

Завмираю. От же зараза! Насправді, якщо я впевнений в тому, що татко ще хоче бачити нас живими – не дивуйтесь, батьківської любові до мене він не відчуває, й здається, не відчував, – то щодо навмисного каліцтва нічого не можу сказати. Відсотків на дев'яносто думаю, що був наказ привести нас до Алетандри будь – якими способами: каліцтво, та поранення один з них.

Повільно опускаю пістолет на в'язку землю, не зводячи очей з Рунти, одночасно лютуючи на неї й ...хвилюючись? Вона ж на подив виглядає не зовсім наляканою. Я б навіть сказав спокійною та врівноваженою.

Раптом Виноградинка висковзує з рук пса й прицілюється йому в голову.

– Попався!

Я стрімко підхоплюю свій пістолет назад й роблю те саме, що й Ру.

– Потрібно перевіряти чи зброя на місці.

– Ти така ж скажена, як і він! – Кидає пес. Моя дівчинка ж лише стискує плечима.

– Ключі від авто. – Вимагаю, розуміючи, що мою криваву крихітку доведеться кинути напризволяще посеред порожньої дороги повністю застряглу в багнюці. Пес простягає ключі. – Який джип? –

Киває головою в бік того, що ближче до Ру й опускає погляд в землю

Ми з моєю загадковою та повною сюрпризів дружиною рухаємось в унісон, просуваючись до авто спиною вперед не зводячи прицілів з таткових людей у чорному. Рунта перекидає мені ніж, який підійняла після поруч з ногами пса, коли прицілилась в його пику. Я хапаю його та проштрикую два передніх колеса сусіднього джипа, поки Ру тримає їх морди під прицілом. А потім діставшись позашляховика сідаю за кермо й чекаю, поки Рунта займе своє місце. Вона ж на подив доволі швидко сідає поруч й зачиняє дверцята.

– Газуй. – Єдине слово, і заведене авто зривається з місця, залишаючи позаду переслідувачів.

14. Рунта - 15. Мелс

Рунта

Мелс вправно веде джип вперед по в'язкій дорозі. Ми не розмовляємо. Хоча мені хочеться сказати йому безліч ласкавих слів, починаючи з одруження. Прийшов, втягнув у свої брудні ігри, напоїв якоюсь хімією, змусив сказати так, й тепер кудись везе тікаючи від охоронців його тата – Творця, що загрожує Лібертаху. І це ще не все. Можна також пригадати постійні відверті натяки, зваблення та сексуальне домагання. Можна...та чомусь не роблю цього, тому й мовчу.

Справа просто в тому, що вірю Мелсу Блеку. Вірю, що він справді проти Творця, імені до речі якого ніхто не знає. Вірю, що ми зможемо врятувати Лібертах від його нападів та планів. А ще... сподіваюсь, що мій татко, коли дізнається цю чудову, шокуючи новину не перетворить весь будинок на мілкі дрібки дерева.

– Мелс, – подаю голос, – куди ми їдемо?

– До тебе додому, хіба ні? Познайомлюсь з тестем. – Посміхається, ще й так щиро та невимушено, що й мої вуста стають усміхненими.

– А ще покараю свою дружину, яка не слухає чоловіка. Жорстоко покараю. Я покладу тебе собі на коліна так, щоб твої сідниці були оголені й стирчали апетитно до верху, та буду шмагати долонею доти, доки ти не отримаєш бурхливий оргазм.

– Господи...– червонію одразу ж, й радію, що в темряві цього не видно. – Як можна зводити все до одного й того самого?! І щоб ти знав – нізащо! Такого не буде.

– Подивимось.

*

Мій будинок зустрічає нас м'яким світлом з вікон та приємним ароматом кексиків, що несуться повітрям. Мелс глушить мотор та виходить з авто. Його ноги – що очікувано, злива розтягнулась на багато кілометрів – тонуть в багнюці і я маю велике задоволення послухати бурчання, вперемішку з лайкою, щодо прекрасних туфель з найдорожчої колекції якогось Глена Ван Коена, які тепер нещадно зіпсовані землею Лібертаху.

– Ну що, – зачиняє дверцята та встає перед авто, чекаючи, поки дійду до нього, тягнучи низ сукні обліплений багнюкою за собою. А шкода, адже сукня справді гарна. – Готова, Виноградинка?

– Краще не називай мене так, гаразд? І я то готова, будь ти готовий до мого татка. Тебе очікує просто неймовірна зустріч. А ще не лайся, тітонька Ебі занадто близько сприймає таке до серця. – Оминаю Мелса і гордо задерши голову йду вперед. Підіймаюсь по дерев'яних сходах, й стукаю у двері, не звертаючи уваги на потоки води, що ллються по тілу і залишають невелику калюжу під ногами. Втім під Мелсом калюжа не менша.

Двері відчиняються й на ґанку завмирає татко. Справді завмирає. Тільки очі перебігають з мене на Блека. Воно й зрозуміло чому: ми брудні, мокрі, змучені. Я в весільній сукні. А перед татом стоїть один з його ворогів, син Творця Алки.

– Це ще що таке, Рунта? – Вкрадливо запитує. – Якого хріна ти брудна, наче вилізла з вигрібної ями, а поруч з тобою Мелс Блек??!!

– Татко, я все поясню...– промовляю, наче та вівця, тихо, невпевнено. Хоча мушу віддати належне новоспеченому чоловіку – він мовчить й просто посміхається. Ось тільки посмішка виходить не милою, як він певно думає, а більше схожа на вовчий оскал.

– Для початку зайти в будинок, донечка. – Крізь зуби промовляє тато розлючено, але воно й не дивно, реакція цілком така, як і думала.

Роблю крок уперед переступаючи поріг. Мелс слідом, та Головнокомандувач зупиняє його рукою, вклеївши її в груди чоловіку. Вони майже одного зросту, тато лише трішки нижчий за Блека.

– А ти куди? – Загрозливим тоном. – Я тебе у свій будинок не запрошував.

– Одре Річчі, – невимушено посміхається, – я ваш зять. Невже думаєте, що таке знайомство піде на користь моїм стосункам з

вашою донькою?

Тато знову завмирає, ціпеніє наче статуя. Повільно обертається до мене, поглядом запитуючи чи сказане правда. Киваю головою опускаючи очі донизу, поки обличчя пашить від сорому перед батьком.

– Заходь. – Повільно промовляє й пропускає Мелса вслід за мною.

Будинок, як завжди, зустрічає затишком, теплом та спокоєм. Тітонька Ебі виходить з кухні тримаючи в руках черпак, але при погляді на мого чоловіка, посмішка сповзає з її обличчя так само швидко, як і з'явилась до цього.

– Рунта, – вражено охкає. – Це ж...

– Так, тітонько. Мелс Блек, мій чоловік.

– Але...не розумію. Одре?... – обертається до татка.

– Не питай Ебі, зараз вони нам пояснюватимуть все.

– Можливо хоч у ванну....?

– Ніяких ванн, – гаркає, – на кухню!

На щастя, Мелс не протестує, не кидається уїдливими словами, наче розуміє, що краще змовчати та просто йде за нами на кухню, з цікавістю розглядаючи дім.

Тато садить нас за стіл, поки Ебі швидко розставляє чашки наповнені гарячим чаєм з м'яти та ромашки, наче це якимось допоможе розрядити напруженість між усіма.

– Ну?! Я слухаю, Рун! – Пронизує мене очима, наче ніяк не може зрозуміти, як я могла так вчинити з ним. І я повністю погоджуюсь з цим німим запитанням тата, адже тепер я зрадниця Лібертаху.

– Дозвольте мені, Одре. – Втручається Мелс.

– Усілякому непотребу слова не давали. – Блек замовкає, але не виглядає ображеним, навпаки, його забавляє таткова лють.

– Тато...Просто вислухай. Він....

– Що він, Рунта? Прийшов сюди, одружився з тобою й тепер стане повноцінним керівником Лібертаху. А потім я несподівано помру і країна стане частиною Алки? Не буде більше спокою, не буде щастя в нашого з тобою народу!

– Але...

– Ні, донечко! Не але! Він, як і його тато – руйнують усе до чого торкаються. Ти знаєш, як живе основна верства населення Алки?

– Ні...

– Я тобі розповім! – Гучний голос звучить загрозливо, грубо та водночас засмучено, з присмаком гіркоти. – Там є дві верстви населення: багаті та бідні. Перші мають усе, а другі кожний день ведуть боротьбу за життя. Країна не забезпечує їх нічим, крім хвороб. Ні ліків, ні щеплень, ні роботи, ні дому! Мало того, вони примушують бідних, наче рабів, працювати день і ніч на полях, виробництвах за безцінь, іноді кидаючи шматок хліба, щоб ті не гавкали, і були спроможні працювати. Ніякої освіти у дітей, ніякого кохання, роботи, відпочинку...

– Досить! – Різкий голос Мелса перериває татка. – Вона зрозуміла. – Промовляє, дивлячись на моє бліде обличчя. Я ж...шокована. Невже там насправді все так і є?

– Мелс? – Він знає про що його запитую.

– Так було Ру. Зараз ситуація трішки виправляється. З'явився середній клас,...

– Ваш середній клас – ті кого попхали з п'єдесталу! – Гаркає Одре.

– Можливо. Якщо бути чесним, то насправді я не знаю, як живе населення Алки. Я жив тільки в Алетандрі, працював у Корпорації з розробки мінералів, хімічних добрив для ґрунту, ну і відвідував заклади столиці. – Відповідає Мелс.

– Тато, – намагаюсь заспокоїти серце, що стукає у грудях наче скажене. – Я знаю, як це виглядає. І повір, розумію твій гнів, але Мелс проти приєднання Лібертаху до Алки.

– І ти в це повірила? Донечко!...Як же ти могла в таке повірити? В нього ж на чолі написано – БРЕХУН!

– Одре, – тітонька Ебі з глухим стуком ставить на стіл тарілку кексів, – нехай Рунта йде прийме душ, переодягнеться, а ти сам порозмовляй з зятем! Немає чого мені нервувати дівчинку!

Тато неохоче погоджується й помахом руки дозволяє вийти з-за столу. Ебі підхоплює мене під руку й виводить з кухні.

– Не знаю, Рунта, як це все сталось, і чому, та нехай поговорять самі. Тобі потрібно відпочити. До речі твоя сукня просто прекрасна. – Заспокійливим тоном каже, бачачи, як мене починає трусити від нервів.

У своїй кімнаті роздягаюсь. Сукню вирішую викинути, адже їй вже навіть хімчистка не допоможе після такої пригоди.

Тіло тремтить від подій, що відбулись за останні дні: одруження, напад псів Творця, дурнуваті хтиві натяки Мелса й гнів тата. Напевно є просто емоційна межа, й коли за неї заходиш, все виплескується у вигляді чи то сліз, чи то нервового збудження.

Не хочу думати про все це одразу. Не хочу відчувати себе обманутою. Хочу вірити Мелсу, але про що я, якщо вже вірю, не дивлячись на слова тата. Думаю син Творця міг справді не знати як живуть люди в його країні, адже просто не цікавився таким. Ні для кого не секрет, що найбільше він любить випивку, дівчат та секс. Ну...ще себе. Звісно ж в нього не виникало навіть думки дізнатись, як ще живуть люди у його країні. Коли в тебе безліч грошей, ти спілкуєшся лише з вищою верствою населення, тоді тебе не цікавить, як живе решта.

Хоч і відчуваю себе дурепою, через те, що не дивлячись на його слова, що я просто маріонетка у руках сильніших за мене людей, не дивлячись на те, що він насправді не закоханий у мене – вірю в його наміри, в чесність дій.

Гаряча вода змиває багнюку, зігріває тіло, а ароматне мило з лаванди дарує спокій та затишок.

Образливо, що Мелсу від мене потрібний тільки секс, образливо, що він обманом змусив вийти за нього, не забувши дізнатись наші дурнуваті закони з парами на все життя. Але водночас мушу зізнатись собі, що мене, на жаль, тягне до нього, як магнітом. Його спокусливий аромат, погляд синіх очей, статура, посмішка, та навіть голос, зваблюють кожную секунду.

Так, я розгнівана, що він так себе поводить, але тут же розумію, що в нього не було іншого вибору. Якби мені тато сказав звабити якогось хлопця й змусити, наприклад, Алку відмовитись від бажання володіти Лібертахом, я б не задумуючись погодилась та брехала б не менш віртуозно, як Мелс. Тому не серджусь на нього. Він хотів, чи хоче, хто його знає, зберегти своє становище, життя, а тут йому по голові бамц - одружись! Для чоловіків це взагалі болюча тема чомусь. ..

– Рунта, я принесла одяг, покладу на ліжко.

– Дякую, тітонько.

Поки Одре Річчі громоподібно втолковує в голову Виноградинки факти про які навіть я не знав, напевно на моє щастя, тому що зазвичай до такого я дуже й дуже байдужий, роздивляюсь будинок, скануючи поглядом кожний клаптик стін та підлоги.

Дерев'яне все – від стелі до підлоги. На підлозі лежать м'які килими не гірші за ті, що у моїй квартирі в Алетандро, та навіть, певно, кращі, адже виглядають по домашньому. На стінах гарні картини, у вітальні, яку видно з кухні висять хрест навхрест катани, а збоку мечі. Загалом весь будинок втілює в собі сімейне тепло, затишок. Одразу зрозуміло, що тут живе любляча одне одного сім'я. В мого ж батька дім холодний, як і він сам. Та й в мене квартира виконана у сірих металевих тонах з домішками холодного білого. Навіть заздрю такому будинку, тут почуваш себе спокійно, захищеним, не дивлячись навіть на те, що я не бажаний гість.

Нарешті, коли знаками показую тітці Ру, що тій краще б забрати племінницю, чи хто вона там їй в іншу кімнату та дати відпочити після важкого дня, або краще днів ми з Річчі залишаємось сам на сам. Не знаю, як взагалі Виноградинка тримається на ногах, а не б'ється в істериці після нападу на неї, танців зі мною, одруження, втечі від собак тата, а тепер ось цього. Я б, бувши дівчиною, вже плакав, кричав, тупав ногою й чим ще там займаються жінки під час нервового зриву.

Ебі виводить Ру з кухні і я проводжаю її поглядом. Як же шкода, що не можу піти з нею зараз, тому що я трясця, типу вихований, але образливо, що не зніму весільної сукні, не пройдуся мочалкою змоченою в гелі для душі по шкірі, обводючи ніжно кожну лінію ідеального тіла дружини. Блек – молодший тут же відгукується на мої думки й встає у положення: «завжди готовий». Доводиться подумки нагадати, що секс іноді не головне. Ага, самому смішно, особливо коли раніше, в моєму житті чогось головнішого за подібне не було.

– Ну? – Одре обертається до мене, в очікуванні хмурить обличчя, а очима вбиває повільно та болісно. Що ж, доведеться поборотись словесно з тестем, виходу то немає.

– Що саме ви хочете почути? – Спокійно запитую.

– Як ти звабив мою доньку?!

– Ніхто її не зваблював, Річчі, вона сама погодилась стати моєю дружиною. – Правда про наркотик у винні не кажу, це ж вищий

ступінь тупості розкривати таке татові єдиної доньки. – А потім повірила в те що я за Лібертах. Тепер, як її чоловік...

– Шлюб буде розірвано!

– Ви не можете його розірвати, почитайте власні закони.

– Я знаю закони, виродок! Не потрібно мені в це тикати. Напишу новий, тому що ти не зять, ти загроза всьому, що у мене є.

– Послухайте, Одре, я вже сто разів міг забрати Рунту в Алетандру й дати Творцеві можливість шантажувати вас її життям. І думаю ви б без сперечань підписали документи про приєднання до Алки, чи не так?

– Так. – Неохоче погоджується.

– Але склалось так, що я не хочу, щоб Лібертах ставав частиною Алки, хоч моїм завданням було зробити з точністю навпаки. Тепер я за Лібертах, я чоловік Рунти Річчі, майбутній правитель Лібертаху, і ще й дуже хочу втерти носа татові.

– Для чого тобі це?

– Набридло жити в його тіні. Набридло бути зв'язаним з ним.

– Щось мені мало віриться в чесність твоїх намірів...

– Рунта повірила. Я не дам її образити. Тепер вона моя дружина хай там як, але я несу за неї відповідальність.

– Що серйозно? – Уїдливо. – Синок Творця – людини, котра не має жодних моральних чи етичних понять, каже, що моя донька – його відповідальність?

– Повірте, так і є.

– Шлюб буде розірвано. – Як папуга повторює Одре.

– Шлюб не буде розірвано. Все що буде розірвано це Алка. Ви б, як Головнокомандувач Лібертаху для початку вислухали мою пропозицію щодо ситуації, а не рубили з плеча!

– Послухай, мені начхати на твій план помсти Творцю. Я не дам споганити Рунту і вгробити мою країну, тобі ясно?

– Якщо ви не припиняєте всього цього балагану з недовірою та неналежним тоном, пане Річчі, то я буду вимушений забрати Рунту прямо зараз й виїхати з країни. До слова, татко як раз послав за нами псів, які дуже хочуть привезти нас в Алетандру. Як ви думаєте, після цього та дивлячись на обставини між нашими країнами, Рунта буде там в безпеці?

- Ти ж кажеш – вона твоя відповідальність.
- Правда. Я й не забираю цих слів, але подумайте самі, що можу я проти Творця? Його бояться, кожний хто скаже слово поперек, я маю на увазі еліту, чомусь опиняється розмазаним по асфальту під колесами вантажівки.
- Розповідай. – Губи Одре Річчі стиснуті в тонку лінію, очі виблискують злобою, гнівом, а вираз обличчя такий, що був би я кимось іншим, а не Мелсом Блеком, то можливо навіть злякався б.
- Через дев'ять днів буде свято з Об'єднання, вас же теж туди запросили?
- Так, і що? Ноги моєї не буде...
- Одре, дослухайте. Моїм завданням було звабити Рунту, одружитись й змусити вас погрозами підписати акт про приєднання чи передачу Лібертаху до Алки. Через деякі обставини, які змусили мене зрозуміти, що нехай я і виродок, та ще не настільки прогнівний з середини, я вирішив, що прийшов час перейти дорогу татові та зіграти у свою гру. І хоч слова про те, що я проти приєднання Лібертаху до Алки були неправдою спочатку, та тепер вони зіграють чудову роль в грі з моїми умовами.
- Тобто насправді ти не був проти цього? Це було сказано...
- Щоб допомогти повірити Рунті, що я на її боці.
- І що тобі заважає продовжувати й далі свою гру? Що якщо ти вирішив зіграти з нами обома: мною та батьком?
- Як я вже сказав, виникли деякі обставини. І мені набридло жити під натиском Творця.
- Але ти все – таки одружився з моєю донькою, а тепер сидиш тут, переді мною, лише паперів не вистачає.
- Одре, – важко зітхаю. От як довести людині, що я справді проти Творця? Не за Лібертах звісно борюсь, а за себе, та все ж таки. – Я розумію вашу недовіру, але вибору немає. Я вже чоловік Рунти. І вам доведеться зіграти зі мною так, що іноді можливо здасться, що я зрадив, збрехав, та все це збереже життя Ру й цілісність країни. Я не претендую на права керувати Лібертахом, хочете навіть договір складемо, де я підпишусь про цю відмову. А після того, як все закінчиться, сподіваюсь за моїм планом, ми з Рунтою розлучимось. Як вам таке?
- Ти ж розумієш, що план твоїх дій, які націлені начебто на добробут Рунти, так і не озвучений!?

– Він і не повинний. В цьому вся суть, Одре!

– Я тобі не вірю. – Спирається на спинку стільчика й складає руки на грудях. Цей жест означає, що чоловік закривається від мене психологічно, кричить про недовіру. Але мені вона й не потрібна. В мене в голові вже вималювався план, як зробити все так, щоб отримати свободу, та навіть зробити такий подарунок й зберегти Лібертах вільним від Алки. Мені тільки зіграє на руку справжня реакція Одре тому не бачу сенсу його розкривати.

– Ваше право! В будь-якому випадку все відбудеться, ось тільки хто тоді виграє? Я один, чи ми всі?

На обличчі Головнокомандувача з'являється задумливий вираз й сумніви. О так, він роздумує над тим, чи довіритись мені. Якщо чесно, насправді, я ще сам не знаю за кого граю. Але точно впевнений – моя ціль свобода від Творця та його закидонів. Мені набридло, що він слідкує за мною, грає, сумнівається в моїх здібностях до будь-чого. Мама б ніколи так не вчинила з власними сином, а він... Він ніколи не показав, що я для нього щось означаю, навпаки, з кожним роком я все дедалі більше впевнювався – тата цікавить лише влада й панування над усім.

– Спиш в окремій кімнаті, зрозумів? А далі вирішимо, що робити!

*

День закінчується огидним крапанням дощових крапель по даху. Нас з моєю Виноградинкою нагодували, мені дозволили прийняти душ, навіть переодягнутись в сухий одяг Одре – тут краще промовчу – й вклали спати.

За вечерею, що складалась з декількох печених пирогів, смачніших за усі стейки, які колись їв, було весело. Я спостерігав за татом Рунти, що кидав в мій бік розлючені погляди. За Ебі, його сестрою, яка намагалась розрядити обстановку. І за Ру, котра сиділа червона наче рак поруч зі мною, опустивши обличчя, тому що моя рука ні на мить не забувала погладити її оголені ніжки, адже дівчина вдягнула короткі шортики, які відкривали чудовий вигляд...

Кімнату мені виділили суміжну з Рунтою, смішно чи не так? Спати з власною дружиною ти не будеш, але ось тобі кімната поруч з її. Наче мене щось може зупинити. Та в Одре не було вибору, будинок маленький, кімнат не багато, а у свою пускати мене не хотів.

Коли будинок засинає, а годинник на стіні показує рівно дванадцятую ніч, я тихо виходжу з кімнати й прямую до Рунти, з наміром зігрітись в її ліжку, поруч з тілом, а ще покарати за неслухняність.

Відчинивши двері тихо проходжу в середину, спостерігаючи за сплячою дівчиною у напівтемряві. Прекрасний вигляд скажу вам. Підходжу ближче й обережно влягаюсь поруч, притискаючи свою маленьку дружину до себе. Солодкий, спокусливий аромат винограду та лаванди тут же окутує мене, затуляє у свій вир. Маленьке, витончене тіло виглядає ідеально у моїх руках. Наче Ру створена саме для них.

Дівчина вмощується зручніше й з легким стогоном, що зривається з її вуст, притискається сідницями до мого чоловічого органу. Напевно зціплюю зуби сам того не помічаючи, адже щелепа починає нещадно боліти, а все заради того, щоб стримати свої сексуальні, хтиві пориви. Не можна крізь сон зваблювати невинну дівчину, нехай вона й твоя дружина.

Але Виноградинка сама вирішує за нас обох, притуляється ще ближче наче уві сні найбільша потреба – відчувати мене поруч. Обертається обличчям в мій бік та заривається носом в груди важко дихаючи. Затискаю ще сильніше її піддатливе, м'яке тіло в кільце своїх обійм. Лівою рукою проводжу легку лінію поздовж талії невагомо торкаючись оголених клаптиків ніжної шкіри. З губ Рунти зривається ще один видих, який підхоплюю наче ненормальний. Сміливіше веду пальці до округлих грудей, торкаючись їх й одночасно стримуючи прилив пристрасті, розуміючи, що якщо не буду тримати свої хтиві думки й певно ще руки при собі, то Одре й тітонька Ебі прокинуться вночі від крику Ру.

Несподівано моя дружина відкидається на спину. Волосся темною плямою розміталось по подушці, губи привідкриті, наче запрошують спробувати їх знову на смак, а я, чорт його забирай, дуже добре його пам'ятаю, тому й не можу стриматись.

Схиляюсь над нею спираючись на лікті й не втримуюсь від спокуси. Торкаюсь своїми вустами її, одразу відчуваючи смак винограду, що здається, якогось біса, підкорює мене, наче недосвідченого хлопчика при першій закоханості. На подив Рунта відповідає на поцілунок. Її язик тремтить від дотиків мого, руки самі обіймають мене за шию та притягують ближче, поки в моїй голові відбувається вибух рівносильний ядерному: Блек – молодший наготові, й тепер потрібно вирішити, чи дістанеться йому щось сьогодні, чи я все – таки дограю роль хорошого хлопця? Але річ у тому, що я вже сам не знаю, який насправді.

Все, чого хочу – свободи від Творця. Гаразд, це не все – ще її хочу, дуже. Навіть не думав, що «заборонений плід найсолодший» стане чимось реальним для мене, адже заборони ніщо, принаймні були нічим. Раніше, статус дівчини не грав роль. Та взагалі нічий статус не грав роль, адже я син Творця, власник «Ленд», хіба можуть для мене бути заборони?

А зараз... Зараз певно наді мною би посміялась вся еліта Алетандри, трясця ж його... На кого перетворюється нахабний, зухвалий, самовпевнений, дикий та не підвладний контролю найбажаніший наречений Алки, який не давав себе захомутати навіть вагітностями? Справжніми до слова. На мямлю? Розмазню? От то желе, якому лінь прийняти однорідну форму? І все через жінку, щоб її.... Через просту, звичайну, ще й невинну дівчину, яка стала дружиною, і...певно щось таки для мене означає. Це вже не просто азарт чи гра, зробити її своєю, виконати умови татка, а швидше війна із самим собою.

Як то колись казали, війни через жінок? Тепер я не здивований цьому, тому що заради того, щоб Рунта стала моєю у повному сенсі цього слова готовий зрадити тата, не полінитись, пошукати факти, через які б його можна було змістити з посади самого головного в країні, захистити Лібертах й навіть врятувати її батька. Я недоумок? Таааак, саме він.

Відсторонююсь від Рунти, все – таки вирішивши, що вона повинна здатись мені добровільно й стиснувши дружину в обіймах засинаю, відчуючи, як Блеку – молодшому не подобається моє благородне рішення.

16. Рунта - 17. Мелс

Рунта

Я чую, коли Мелс заходить у кімнату. Доводиться заспокоїти серце, що починає битись в грудях, наче ненормальне, й прикинутись сплячою солодким та безпробудним сном.

Він лягає поруч та притискає до себе. Спочатку не рухаюсь, а потім не стримуюсь, бажаючи найбільше у світі вдихнути в повні груди аромат спокуси. Тому віддаюсь у владу власному бажанню й втикаюсь носом в груди, точніше в гладку, приємну та наче оксамитову шкіру. Мелс нерішуче пестить тіло, торкаючись талії, але коли переходить до грудей я перестаю дихати, начхавши на те, що начебто ж прикидалась сплячою красунею. Від його дотиків в тілі все перевертається, кров шумить у вухах, а низ живота реагує дивною тягучістю та жаром.

Обертаюсь на спину, бажаючи лише одного – продовження, й воно не змушує себе чекати. Чоловік торкається своїми губами моїх і я знову забуваю, що потрібно дихати. Відповідаю йому, відповідаю так, щоб не смів зупинитись, начхавши не все. Ми ж чоловік та дружина, й все одно в мене колись має статись перший раз, чому цьому не відбутись зараз? Особливо з тим чоловіком, від якого ноги самі підгинаються в колінах, стають ватними, а голова взагалі перестає працювати.

Але через коротку мить, Мелс відсторонюється, затискає в обіймах і його дихання вирівнюється. Чому? Спрацювала совість? Чи щось інше? Я ж знаю, вже навіть статті про нього читати не потрібно, що він завжди отримує те, чого хоче, для чого ж тоді зупинився? А може не хоче бути першим? Все ж таки те все, що було до відкриття правди було грою? Чи зараз все просто гра?

Я заплуталась. Як знати за кого він насправді, якщо я вже довірилась, від цього залежить у прямому сенсі добробут моєї країни, а ще я його дружина, якщо звати його Мелс Блек, син Творця?

Та знаю одне – він викликає в мене просто неймовірне захоплення. Спокушає самим лише поглядом чи навіть легким дотиком, а в середині відбувається щось ненормальне, наче океан бурхливими хвилями б'ється в скелі, намагаючись дотягнутись до чогось недоступного, але бажаного.

Ранок починається на диво спокійно. Я прокидаюсь у своїй кімнаті сама, певно Мелс вже давно пішов, щоб не викликати гнів татка, і за це хочеться подякувати, адже чомусь була впевнена, що навмисно залишиться, ще й вийде лише в самій спідній білизні в момент, коли батько буде десь поруч. Сьогоднішній день буде не менш важким за вчорашній, знаю це точно, тому що коли в під одним дахом два сильних чоловіка, можна не сумніватись, що в якийсь час здійсниться буря, або почнеться війна характерів.

Поки приймаю душ й перевдягаюсь в джинси та сорочку в кімнату заходить тато: брови зведені в одну лінію, погляд насуплений, а губи стиснуті, начебто він ображений.

– Доброго ранку, татко. – Підходжу до нього й чмокаю в щоки.

– Нам потрібно поговорити Рунта, в що ти втягнула не тільки нашу сім'ю, а й країну. – Сідає на ліжко, розгладжуючи незримі зморшки на ковдрі.

– Про що тут говорити? Так, – зітхаю, – я підвела нас ставши дружиною Блека, та можливо це справді дасть нам шанс...

– Шанс на що, доню? На приєднання Лібертаху до Алки? Цей виродок сказав, що в нього є план, але в чому він полягає не повідомив! Можливо в нього його взагалі немає, або він все ще грає, як висловився, по правилах Творця!

– Не знаю, татко, та хіба зараз у нас є вибір? Можливо справді варто ризикнути та довіритись йому? Все одно Творець систематично посилає на наші кордони свої війська, і захоплення територій, або початок війни лише питання часу.

– Думаєш не знаю цього? – Відчай, що звучить в тоні батька не просто засмучує мене, а боляче б'є під дих. Я знаю, що цим вчинком, одруженням, зрадила не тільки довіру тата, а й усього Лібертаху, але...язик просто не повертається сказати, що насправді не хотіла цього, що Мелс підсипав щось у вино. Ким я тоді буду, якщо зізнаюсь?

– Тато, – присідаю поруч, беру його міцну руку у свої дві, – він врятував мене від нападу в Марино. Я ще не встигла тобі розповісти, він...

– Від нападу? – Очі Одре звужуються й стають схожими на щілинки.

– А може то він сам його організував?

– Ні, повір. Він не міг знати, що я залишу його й побіжу саме на набережну. Давай дамо йому шанс.

– Ти давай йому шанс, а я буду готуватись до війни, Рунта. Ти вже доросла дівчинка, тому рішення повинна приймати сама, особливо такі.

– Але...

– Ніяких але! Війна буде, донечко, хочеш ти цього чи ні, тому що я не поїду в Алетандру, адже це ясно зрозуміло – то пастка.

Договоривши, батько виходить з кімнати гучно гупнувши дверима, я ж залишаюсь сама зі своїми думками. Що робити далі? До кого дослухатись? Вірити Мелсу Блеку так, як підказує інтуїція, чи слухати розум?

Спускаюсь на перший поверх. Мій чоловік вже сидить на кухні розмовляючи з тітонькою про сорти винограду та смакує її фірмовими коржиками. Я пам'ятаю, як вночі хотіла відчувати його

дотики, аромат тіла, захлиналась спокусою, а тепер...тепер мені соромно підійти ближче й зустрітись поглядами.

– Чого ти там стоїш, Рунта? – Мелс помічає мене швидше ніж встигаю сховатись від його синіх очей. На обличчі сяє посмішка, поза розслаблена наче він в себе вдома, а погляд сканує кожний сантиметр тіла, від чого щоки тут же червоніють.

– Ти вже прокинулась, – Ебі радісно виспіває, втім як завжди, – сідай, снідати будемо. Твій тато вже поснідав й відправився кудись, тому за нього не переймайся. – Угу, відправився, армію збирати.

Головне, я розумію його дії та недовіру, але не можу змусити й себе повірити в неправдивість дій Блека. Іноді людям потрібно вміти довіряти людям, хоч це й може виглядати наче зрада, а іноді вміти бачити та підмічати ті речі, які виглядають не тим, чим здаються на перший погляд.

Сідаю за стіл. Чай з мелісою мені подає Мелс, а тітонька кладе на тарілку коржиків.

– Довго ви тут будете?

– Думаю сьогодні поїдемо в Алку, Ебі. Нам потрібно в повній мірі підготуватись до зустрічі з моїм батьком, щоб не виникло ніяких... неприємностей.

– А Одре знає?

– Ні, та він все одно буде робити те, що вважає за потрібне. – Мелс всміхається якимось засмучено й це дивує мене не на жарт. Чому? Невже він очікував іншої реакції від Головнокомандувача Лібертаху?

– А він вважає, що ти нас зрадиш? – Ебі дивиться на Мелса проникливим поглядом, наче читає саму його душу.

– А ви так не вважаєте?

– Ні. Не раз було доведено самим життям, що діти й батьки, то різні люди з різними поглядами на життя.

– Дякую, Ебі. За довіру. – Блек салютує їй коржиком. – Ру, йди збирай речі, ми йдемо в Алетандру.

– Для чого? – Нарешті подаю голос.

– Через дев'ять днів свято з Об'єднання на якому ми маємо зробити так, щоб Творець впав на саме дно, запустити масову інформаційну атаку, де вже саме населення, еліта підтримає нас й

допоможе скинути його в вигрібну яму. Чи ти думаєш його всі люблять та поважають?

– Але ж він відправив за нами тих людей у чорному? Хіба розумно...

– Не розумно, Виноградинка, сидіти та чекати з моря погоди. Правильно ж поїхати в столицю, зібрати моїх близьких друзів, та за допомогою все ще моїх грошей знайти його слабкі місця за такий короткий час. Так що нам доведеться відвідати безліч місць, барів, ресторанів, де ми будемо отримувати підтримку еліти, яка в потрібний момент зрозуміє, що сила в єдиності. Тому збирайся, час шукати дірки в броні Творця!

*

За годину я збираю теплі речі у звичайну спортивну сумку, а решту часу, який маю, проводжу на ліжку з фотоальбомом в руках. Я не знаю, чи правильний шлях – довіра Мелсу, не знаю, чи варто йому справді вірити та їхати з ним в Алетандру. В серці лише одне відчуття: я зрадила тата. Але одночасно, десь там, глибоко в душі, жевріє надія на те, що зараз вчиняю правильно. Якщо план мого чоловіка вдасться, ми справді знайдемо однодумців, отримаємо підтримку від еліти й хоча б піднімемо повстання на території всієї Алки, то на цей час Лібертах буде жити мирно та спокійно. Можливо це звучить егоїстично, але це моя країна, моя земля, за яку продам душу.

Єдине, що не залишає спокою: наші стосунки. Це зараз ми з Мелсом чоловік та дружина, це зараз він каже, що насправді за нас, і залишив думки зіграти в гру диктовану Творцем та захопити керування моєю країною. Але...що якщо помиляюсь довірившись йому? Що, якщо після того, як Творець впаде зі свого постаменту, Мелс займе його місце і все – таки завоює Лібертах так чи інакше?

Сумніви, то найстрашніший ворог. Мама, що дивиться зараз на мене з фотографії та посміхається, сказала б довіритись інтуїції, вслухатись в те, що каже серце. Та я не можу. Розум кричить не довіряти цьому чоловіку, а серце...серце зраджує, як тільки опиняюсь поруч, і воліє ніколи не залишатись осторонь.

– Рунта, – Блек заходить до кімнати без стуку. Просто відчиняє двері, наче тут власник він, а не я. – Нам вже час. – Вираз його обличчя на подив серйозний. Ніяких посмішок, зухвалих поглядів, чи чогось подібного.

– Я готова. – Ось і все. Цих два слова вириваються з рота й підтверджують мою віру в його дії.

Мелс хапає мою сумку, та виходить. Слідую за ним, окидаючи поглядом будинок, який є частиною мене самої та мого минулого. Чи повернусь сюди? А якщо й так, то буду тією самою людиною, що зараз, чи іншою? Чомусь передчуття шепоче, що там, в Алетандрі, моє життя не просто зміниться, а стане чимось іншим.

Ебі витирає незриму сльозу з куточків очей, наче теж відчуває, що цей від'їзд переломний момент мого життя. Міцно обіймає спочатку мене, а потім і Мелса, шепочучи тому на вухо якісь слова.

– Гарної вам дороги, дітки. І...і вдачі.

Коли сідаємо в джип запозичений ще вчора в псів Творця й від'їжджаємо, то я до самого повороту дивлюсь на свій дім та Ебі на ґанку, що стискує в руках рушничок. А потім дім зникає з поля зору й залишаються лише безкрайні поля, які зливаються на горизонті в щось єдине.

*

Година в дорозі проходить у повному мовчанні. Мелс швидко маневрує по багнюці, що за півдня встигла трішки підмерзнути. Вчорашній дощ закінчився ранішніми заморозками. Дихання зими вже зовсім скоро затопить нас своїми холодами, підніме вітри й напустить люті морози.

Я не люблю зиму, з її вічними снігами, сірим небом та без єдиного промінчика сонця, що зігріло б не тільки повітря й підійняло настрій, а ще й торкнулось душі, пообіцявши, що радісний день чекає попереду.

Широкі та безкрайні простори столиці Лібертаху – Ліберії, залишаються позаду. Попереду нас чекають ліси з оголеними деревами, що тягнуться гілками до брудного неба й завмирають в очікуванні весни. Жовто – коричневе листя змішавшись з багнюкою перетворилось на огидну кашу, що вкриває землю, в яку навіть вступати не хочеться.

– Коли ми приїдемо в Алетандру...

– Я досі не розумію твого плану, й чому ми взагалі туди їдемо? Тільки вчора ми тікали від тих посланців твого батька. – Перериваю Мелса роздивляючись природу за вікном.

– Виноградинка, – жартівний тон повертається в голос чоловіка, – Творець хотів, щоб ми приїхали в столицю за його правилами. А ми приїдемо за моїми.

– Думаєш він не буде знати, що його син перетнув кордон? – глузливо запитую. – Думаєш не слідкує за твоїм будинком?

– Слідкує. Я знаю це. Та ми поживемо поки у квартирі мого друга – Ейса, вона звісно не схожа на розкішні апартаменти, але на ці дні нам вистачить.

– Я не про це Мелс, твої апартаменти мене не хвилюють.

– Я знаю. Не бійся, поки не захочу з'явитись на радарх татка, він не буде знати, що я повернувся в місто. Тим більше я не знаю, що саме він задумав, коли прислав за нами псів і чому хотів бачити.

– Можливо мав намір привітати з весіллям? – Саркастично запитую.

– Пффф....Виноградинка, з нашим весіллям потрібно вітати його.

– За кого ти насправді граєш, Мелс? Скажи зараз, поки не пізно! – Обертаюсь до нього й уважно вдивляюсь в кожну рису обличчя, та там беземоційна маска.

– За себе, Ру. За тебе. Основне бажання втерти носа татові, й не дати захопити Лібертах, показавши цим, що мені потрібно дати спокій.

– Чому? – Не зводжу очей. – Чому ти хочеш втерти йому носа? Раніше ж спокійно жив і не мав такого бажання...

– Ти хочеш правди? – Авто трусить на нерівностях дороги, від чого голос чоловіка тремтить. А можливо він тремтить з іншої причини?

– Так!

– Пам'ятаєш напад? Тоді, на набережній?

– Важко забути. І ?

– Нападник був підсланий Творцем. Його ціль була налякати тебе й змусити довіритись мені...

– Тобто, – зупиняю його, – це ти...підлаш...

– Ні! Дослухай. – Гиркає. – Я не знав про це, але коли ти втекла тоді, звісно ж пішов за тобою, ціль то була зрозуміла – зробити тебе своєю дружиною. Та думаю, той нападник, слідкував за нами весь той час. Він навмисно тягнув кожну хвилину, щоб я міг добігти, щоб

встигнув прийти на допомогу і стави таким собі лицарем у твоїх очах. Все за планом татка. По – ідеї після врятування ти мала довіритись мені, та бути настільки вдячною, що ми б швидше прийшли до одруження.

– Але ти напоїв мене, а потім залицявся, а потім підсипав щось у вино! Все вийшло, як ти та твій батько хотіли. – Похмуро кажу.

– Так, але після цього, коли нападник мені зізнався, що він від тата, я усвідомив, що так не можна. Він не дає мені дихати, грає життями людей, підлаштовує все під себе одного. Мені набридло.

– І тому одружившись зі мною, ти взяв за мету зламати життя Творця?

– Щось типу того.

– А Лібертах просто....

– А Лібертах буде врятований від його гніту, як подарунок моїй дружині на весілля!

На деякий час між нами висне тиша, що переривається лише шумом мотору, а потім я відповідаю:

– Я вірю тобі, Мелс Блек. Я пішла проти волі свого тата! Не підведи мене.

17

Мелс

Мені зрозумілі підозри Рунти. Зрозуміла недовіра. Хіба я сам би довіряв такому чоловіку, брехуну, що прямим текстом говорить про обман? Тому, хто справді грає в невідому гру, розпоряджаючись та плануючи долю цілої країни? Ні. Я б послав цього брехуна в пекло. Тобто себе. Виноградинка вірно робить, що підозрює мене в обмані, тому що повністю довіряти навіть собі не можна. Люди, вони такі створіння, що завжди шукають де їм краще та комфортніше жити, зраджуючи при цьому своїх близьких.

Поки ми їдемо план в голові стає яснішим, і певно навіть дії по збору армії Одре Річчі стануть мені у пригоді. Я не знаю чого хотів тато, коли прислав за нами псів з наказом доставити мене та дружину в Алетандру, наче товар, але впевнений, нічого доброго з цього не мало вийти. Навіть маю підозри, що цей самозакоханий

Творець Об'єднаних країн, хотів таким чином шантажувати Одре, як я йому і казав. Тому що інших варіантів в голові просто немає. Одне знаю точно: за вісім днів, адже тільки завтра ми прибудемо в Алетандру, нам потрібно заручитись підтримкою та знайти щось таке на Творця, що підбурило б населення на повстання. А там можна і війська Лібертаху запустити й подивитись, що з цього вийде. Так, напевно неправильно використовувати у власних цілях стільки людей, руйнувати країну з середини, але я не знаю, як інакше позбутись того, хто не дасть мені вільно дихати до кінця життя.

Як тільки сонце заходить за горизонт, з боку Річчі – я все ще її називаю дівочим прізвиськом, ага, – чується солодке сопіння. Моя дружина відкинула голову на спину сидіння, зняла взуття й піджавши ноги під себе, та навіть вмудрившись зручно вмотитись, заснула. А я, як повний недоумок дивлюсь на неї, та розумію, що всі мої дії раптом приймають зовсім інший вигляд. І в голові з'являється думка, що можливо я роблю це все не тільки заради себе? Можливо йду проти Творця, наймогутнішого чоловіка Алки, безжального та холодного, свого батька врешті – решт, заради майбутнього з цією запальною дівчиною, яка пахне літом, виноградом, волосся якої чорніше за вугіль, а шкіра така оксамитова, що мій пеніс ще жодного разу не був у стані сну за останні дні? Тому що це дивно, що вона все ще невинна, хоч по факту маю повне право це змінити. Що, якщо це щось більше ніж просто палке бажання володіти її тілом?

Верчу головою, намагаючись прогнати ненормальні, небезпечні думки геть. Не важливо. Начхати, що в уяві вже стоїть той будиночок Рунти, закутаний в запашні поля сповнені винограду, поруч ростуть кущі троянд, і ми з нею разом, щасливі та закохані!

Все, потрібно припинити навіть уявляти. Ми з нею взагалі вороги по – суті. А ще у нас точно немає спільного майбутнього, адже погляди на життя зовсім різні. Я хочу продовжувати спопеляти своє життя в нічних клубах з сотнею жінок в моїх обіймах. Хочу напиватись до памороків, нюхати кокаїн, й забувшись падати на ліжку....та мріяти про життя з Рунтою. Я безнадійний псих, так? Така, як вона, нізащо у світі не погодиться стати моєю справжньою дружиною. Я не той чоловік, про якого мріють такі, як Виноградинка. Я вмію зваблювати, приносити сексуальне задоволення, але не жити в сім'ї, тому що її в мене можна сказати ніколи не було. Мелса Блека банально не привчили вміти вживатись з іншою людиною. Хоча...людині завжди потрібна людина, чи не так?

Коли місяць виглядає з-за чорних хмар, що біжать небосхилом, іноді показуючи нам, що там, за ними все ще є зорі, зупиняюсь на стоянці одного з придорожніх мотелів. Неонова вивіска сповіщає про роботу двадцять чотири на сім, а вивіска поруч обіцяє домашню, смачну їжу та чисті кімнати. Їхати всю ніч не хочеться, та й потрібний час все – таки продумати план дій й зв'язатись з Ейсом і розповісти другу, що на нас чекає в найближчі дні.

Поки Виноградинка ще спить, виходжу з авто радісно підмічаю, що стоянка порожня, отже ніяких зайвих вух. Набираю номер Ейса, чекаю кілька коротких гудків:

– Мелс, друже, – нарешті підіймає слухавку, – ну що, тебе можна привітати? Я про весілля, якщо що.

– А ти звідки знаєш? – Дивуюсь.

– Всі знають. Всі святкують. Твій батько на сьогоднішньому виступі в прямому ефірі заявив, що його син одружився з Рунтою Річчі й зовсім скоро Лібертах стане не просто частиною Алки, а і її основним джерелом чистих продуктів та працьовитих людей, яких можна буде найняти на роботу.

На фоні слів друга чутно гучну музику, отже він десь в клубі, але це не заважає почути кожне слово й зараз повільно його переварювати. Довбаний татко! Пересрав мені всі плани! Якого біса він зробив таку голосну заяву на всю Алку? Відрізає мені шляхи для опору? Не залишає шансів на маневрування та підставу?

– Я одружився, Ейс, це так. – Рівним тоном починаю. – Але плани змінились. Мені потрібна твоя допомога. Вже зараз. Тому кидай тих своїх ціпочок та мчи спочатку до себе, а потім до околиці Алетандри, з боку промислового району. Завтра зранку я буду там, десь о п'ятій чи шостій годині.

– Але ціпочки, то моє святкування твого весілля на яке ти, до речі, мене навіть не запросив!

– Послухай, – чомусь нерви починають здавати, – я потім тобі особисто пришлю сотню дівчаток, але зараз мені потрібна твоя допомога. – Ейс стихає, навіть музику стає погано чути, певно виходить з клубу.

– Що сталось, Мелс?

– Сталось те Ейс, що я почав гру проти батька і він про неї здається знає!

– Я чекатиму пояснень завтра на околиці промислового району поруч з заводом по перероблюванню пластику.

– Тільки візьми чуже авто. Думаю Творець слідкує за мною.

– Гаразд. Але ти все ще мені винний за весілля.

– Ага, – буркаю та тисну кнопку відбій.

З авто в цей час виходить заспана Рунта, потягується та підходить ближче.

– Ми переночуємо тут? Бо я дуже голодна.

– Ночувати не будемо, – відрізаю, – повертайся в авто, а я замовлю їжу.

– Тобто не будемо? Хочеш цілу ніч їхати в столицю? Е, ні....я не буду спати в незручній позі близько восьми годин. Вимагаю кімнати та вечері. А ще гарячий душ. – Складає руки на грудях всім своїм виглядом показуючи, що не здасться.

– Виноградинка, – вкрадливо промовляю, – якщо ми залишимося ночувати в motelі, то в нас буде секс, після смачної вечері та гарячого душу. Але якщо ми просто замовимо поїсти та поїдемо далі, і ти ще на деякий час залишишся цнотливою. Що тиобираєш?
– Кажу й спостерігаю за її реакцією. Руки опускаються по швах, вираз обличчя змінюється на невдоволений й водночас задумливий.

– Замовляй вечерю! – Гиркає, й повертається в джип, правда на заднє сидіння. А шкода. Можливо я справді послав би все до бісової матері й звабив вже нарешті свою дружину насолоджуючись її тілом...а решта планів та подій нехай би летіли шкереберть.

Мотель зустрічає тьмяним світлом та старим дідусем за стійкою адміністратора. До слова, все тут виглядає вінтажним, старовинним, наче з фільмів далеких років. Дідусь привітно посміхається, як тільки підходжу ближче. На ньому старий сірий светр, на обличчі окуляри, та очі світяться таким добром що навіть якось дивно стає. Наче він щиро зиче мені всього найкращого.

– Доброго вечора, сер, чим можу допомогти?

– Доброго. – І відповідати хочеться по-доброму, щоб ненароком не образити старенького. – А кухня у вас ще працює?

– Ще годину працюватиме.

– Тоді можна замовити вечерю, але з собою? – Дивуюсь власній інтонації. Ніколи, на раз у житті, я не розмовляв з обслуговуванням персоналом так, наче це близька мені людина.

— Звісно, ходімо, я вас проведу в сам кафетерій, а там ви вже замовите все, що забажаєте.

Слідую за дідусем, що повільно шаркає і знову дивуюсь власній витримці. Зазвичай ось така поведінка дратує, особливо коли поспішаю, як зараз, але в даний час чомусь настільки спокійно плентаюсь поруч, що навіть посміхаюсь сам до себе. З чого це я став більш терплячим до такого, цікаво...

Кафе таке ж вінтажне, як і все у цьому motelі. Дідусь підводить мене до барної стійки, офіціантка тут же ставить переді мною меню і в очікуванні завмирає. Замовляю запечену картоплю з м'ясом в спеціальних боксах, салат з овочів і воду. Розраховуюсь й прошу винести це все на стоянку, до джипа де й буду на них чекати.

Повертаюсь до Рунти, що сидить так і насуплена на задньому сидінні, нахмутивши свої брівки.

— Замовив? — Запитує невдоволено, певно все ще не в змозі відійти від слів про секс. Не знаю, чому вони так дратують її, могла б вже звикнути.

— Так, нам принесуть сюди. Після цього одразу поїдемо далі. — Нахабно сідаю поруч з нею. Близько, занадто близько. Дівчина відсувається, майже вклеюється у дверцята, але я не хочу цього. Мені набридло таке відношення. Я хочу бачити її поруч, начхати на вмотивованість цього бажання. Ось просто хочу і все. Думати про причини такого навіть не буду, ну їх в пекло!

Протягую руку, обіймаю та притягую її до себе силою.

— Що ти робиш? — Намагається вирватись, та марно.

— Обіймаю свою дружину. Чоловік хоче ласки, Ру. Знаєш, є таке слово і приплив ніжності, коли хочеш відчути себе бажаним.

— Тобі це не потрібно. — Буркає. — Ти й так найбажаніший наречений.

— Взагалі — то вже ні. Я одружений чоловік, Виноградинка. І хочу від тебе теплоти та сімейного затишку.

— Тобі що, — все — таки вилазить з обійм, — в motelі на голову щось впало? А як же просто секс і все таке? — Дивиться, так уважно, проникливо, наче моя відповідь дасть їй шанс на надію чи мрії.

— Не впало. — Серйозно кажу. — Просто ти моя дружина. Моя відповідальність. І якщо ми разом...

— По твоїй вині й примхі! — Додає.

- Так, по моїй, то я хочу, – продовжую, – зрозуміти, як це бути з кимось тим, хто простий та чарівний одночасно.
- Ти мене дивуєш. Можливо в тебе жар? А як же свобода, дівчата, випивка? Ти ж боїшся залишитись саме цього!
- Так ситуація в нас така склалась, що не спробувати буде смішно.
- Тобто хочеш зіграти в ще одну гру під назвою: чоловік та дружина?
- Не зіграти, Виноградинка...а втілити в життя.

Нас перериває стук в вікно. Офіціантка протягує картонну тацю з боксами повними їжі, котра пахне на весь салон. Шлунок одразу реагує на аромат, тому деякий час в авто тихо, якщо не рахувати музики. Ми поглинаємо їжу, наче не їли днів зо три.

Доївши, все складаємо в паперовий пакет для сміття, який зминаю, та кладу під ноги – викинемо потім. Зараз я хочу ще коротку мить провести дратуючи свою дівчинку.

- За їжу потрібно платити. – Хмикнувши кажу, очікуючи реакції.
- Ти про що? – Так апетитно витирає того свого ротика серветкою, що не стримуюсь, беру ще одну й торкаюсь нею куточка її губ сам. Здригується, та не відсторонюється. – Що ти робиш?
- Надаю повний спектр послуг Ру, а поті ти відплатиш мені так же.
- Повний спектр?...
- Ага. – Кидаю серветку до сміття – її й свою – й нахилившись нахабно цілую. Обіймаю, притискаючи до себе ближче. Долонею обхоплюю за шию, не даючи шансу на порятунок. Спочатку щось мугикає, а потім перестає, просто відкриває ротика, впускаючи мого язика в себе. Від цього я стаю наче те довбане масло, що тане при високій температурі, хіба що не розтікаюсь по сидінні. Не можу тримати себе в руках. Виноградинка така смачна, не доступна, наче той заповітний фрукт, якого ніколи не куштував.
- Мелс...
- Просто помовч.
- Мелс, – відштовхує. – Не потрібно. Я не буду тою, хто прикрасить твій час без сексу на ці дні, поки ми... Коротко кажучи, шлюб в нас фіктивний, тому ми не будемо цілуватись й все таке інше. Зрозумів?
- Дивиться в обличчя, намагаючись своїм поглядом довести мені щось.
- А якби був справжнім, то дозволила б?

– Справа не в тому. Я не буду грати в цю гру: чоловік та дружина. Після того, як Лібертах й ти станете вільними від Творця, наші шляхи розійдуться в різні сторони, як ті кораблі в морі, кожний обравши новий шлях.

– Ти все одно не відповіла на питання. Ти хочеш щоб у нас був справжній шлюб?

– Можливо, – неоднозначно відповідає, – але таке тебе не влаштовує. Та й віри тобі, якщо скажеш, що в нас все по — справжньому немає, якщо чесно.

Не відповідаю. Диявол, цих цнотливих дівчат, що чекають на якесь дурнувате перше кохання чи справжнє, не знаю, потрібно розчаровувати одразу, а не дарувати надію, що все в них в майбутньому буде ідеально. Отримати задоволення вже зараз, значно краще, ніж чекати якихось нездійснених моментів у житті.

– Добре. Я тебе зрозумів. Їдемо в Алетандру, а там видно буде. – Кидаю їй, сам не знаючи навіщо, такі слова, й пересідаю на місце водія. Рунта вмощується на задньому сидінні, вкривається моєю курткою, поки заводжу авто, й майже одразу засинає. Вмикаю піч, щоб було тепліше та занурююсь у темряву ночі, сподіваючись встигнути до шостої ранку на зустріч з Ейсом.

18. Мелс

Скачано с сайта knigomania.org

Мелс

Коли ранішнє сонце виринає з-за сірих, важких хмар ми майже на фінішній прямій. Залишається ще декілька кілометрів, доїхати до самого того заводу та зупинитись за самою будівлею. Її – з брудної цегли, здоровезну, обшиту металевими листками, вже видно повністю. Нервую. Якесь внутрішнє чуття просто таки муштрує мене, шепочучи на вухо, що не все пройде гладко, як хотілося б, і я не знаю, що мається конкретно на увазі: Ейс та нове авто, чи те, що буде далі.

З заходу дує сильний вітер, здіймаючи гори сміття на твердій, мертвій землі, що оточує завод. Жбурляє банки та якісь шматки паперу прямо у вікно, заважаючи уважно слідкувати за дорогою й не в'їхати колесом в яму, яка глибиною десь на кілометрів двадцять – це так сміття ховають.

Виноградинка прокидається, розумію це по шуму, що доноситься ззаду і її здивованого зойку, коли певно дивиться у вікно.

– Це що, Алетандра? – Здивовано запитує, підтверджуючи факт моєї здогадки.

– Так, Ру, це Алетандра, столиця Алки.

– Жах. – Відповідає, а я певно саме в цей момент дивлюсь на все її очима, наче бачу вперше. Звісно місто я справді з такого ракурсу бачу вперше, раніше мені не доводилось заїжджати в нього через промислові райони, забруднені та смердючі, з голодранцями всюди, але все — таки я їх бачив.

І раптом стає так соромно перед самим собою, Ру, адже розумію, що весь цей час жив не переймаючись, що десь, в іншому кінці міста живуть люди, які не мають зайвого шматка хліба, чи теплих речей. Господи, невже я насправді був таким пихатим, багатеньким козлом? Стоп. Чому був? Я ж такий і є, чи не так? Хіба ж я змінився? Особливо якщо врахувати той короткий час, який був відсутній. Хіба мене Мелса Блека, хвилює, як живуть інші? Та начхати мені на це все.

– Якщо в столиці так живуть промислові райони, – продовжує моя дружина, – то як живуть люди поза її межами? Невже немає нікого, хто б хотів допомогти цим бідним людям?

Мовчу, на її слова мені немає що сказати, тому що насправді всім нам, мажорам з Алетандри, начхати хто і як живе. Тільки раніше за це мені не було соромно. А Ру продовжує:

– В нас ніхто не живе в таких умовах. Татко контролює всю країну, бідних немає. Ти й сам бачив, що ми з татом живемо не в хоромах, тому що не в грошах щастя, а в процвітанні душі. Але тут....Це не просто жахливо, Мелс, це огидно. Як так любити себе настільки, що дозволяти людям, котрим не пощастило народитись в багатшій сім'ї, помирати з голоду, працювати на таких роботах...

– Хтось повинний працювати...– намагаюсь виправдатись, сам не знаю чому, наче це конкретно я винний в тому, як живе Алка.

–Так!Але за гідну оплату праці. Я рада, що Лібертах не частина Алки.

Дивлюсь на неї крізь дзеркало заднього виду й бачу в очах справжню лютість на ситуацію, свідком якої вона стала. Рунта стривожена нашим порядком речей, її це вразило настільки, що навіть сльози з'являються.

– Чого ти плачеш? – У подиві запитую.

– За цими людьми, Мелс. Мені шкода їх. І знаєш, – просувається між сидінь, – якщо ти хочеш зіграти в свою гру про сімейну пару, то

перше, що маєш змінити – життя цих людей, життя робітничого класу.

– Ти прямо справжня опозиція. – Жартую. – Взагалі це означає, що ти погоджуєшся стати справжньою дружиною? З сексом, пестощами та іншим?

– Ти, як завжди, все перекрутиш. Невже тобі самому не хочеться змінити життя в Алетандрі? Розфарбувати ваші сірі кольори на яскраві? Втілити життя в реальність? Маю на увазі справжнє життя: щасливе, сповнене не просто надій чи мрій на шматок хліба, а таке, щоб їм самим, населенню, хотілося б робити щось для своєї країни.

– Гальмуй, Рунта. Я не Творець.

– Так стань ним.

Наступні десять хвилин їдемо у повному мовчанні. Я роздумую над її словами, помічаючи, як насправді навкруги брудно та безрадісно. Доїхавши до стін заводу зупиняю джип, на який впевнений, всі навіть боятимуться руку покласти, адже номер там синього кольору, отже від самого Творця, тому можна спокійно стояти в очікуванні Ейса.

Проходить година. Сонце вже повністю освічує все навколо, а Ейса так і не видно. Рунта весь цей час мовчки розглядає з-за затемнених вікон місцевість та працівників нової зміни. Її очі розширюються, коли звертає увагу на їх худорлявість, на змучені обличчя, та порожні погляди.

– Краще не дивись. – Буркаю, намагаючись приховати хоч шматок того, що насправді відбувається в Алетандрі. Але її очі уважно продивляються навіть кожну тріщину в землі.

– Чому ми стоїмо?

– Чекаємо мого друга.

– І де ж він?

– Ось в цьому й питання, Ру.

– Так зателефонуй.

– Ти ж розумієш, що ми намагаємось проїхати в місто таємно, щоб нас не помітили пси мого татка?

– Я знаю це, але...

– Нарешті, – перериваю її, коли бачу як з клубів пилу від сухої землі вилітає авто. – Сиди тут, я зараз.

Відчиняю дверцята, натягую на обличчя знайдені в бардачку сонцезахисні окуляри й вдягаю їх на обличчя. Чорний – взагалі не помітний автомобіль, ага – мустанг останньої моделі, де за тебе може керувати навіть комп'ютер, зупиняється в сантиметрі від мого тіла. Звідти вискакує Ейс, блондин «від природи», в розірваних джинсах, футболці, що завішана золотими ланцюжками.

– Чому так довго? І зараз не літо, якщо ти не помітив.

– Були проблеми. – Друг підходить ближче, вдаряючи в ніс ароматним амбре, що змішаний з запахом парфумів та алкоголю. Господи, коли я останній раз пив?! Ми обіймаємось, обмінюючись короткими вітаннями. – Де твоя дружина, я хочу вже подивитись на ту Рунту Річчі, ніхто ж майже не знає як вона виглядає.

– Твоя квартира вільна, не в центрі Алетандри, а та, на околиці з півдня? – Не реагую на запитання про Ру.

– Так.

– Тоді нам туди, а там все поясню.

– Звісно поясниш, бо мені дуже цікаво, що це ти затіяв і врешті – решт заради чого йдеш проти найсильнішого чоловіка Алки. З ним же навіть країни НАТО не можуть впоратись та приборкати.

Відчиняю дверцята заднього сидіння. Рунта без слів розуміє, що потрібно рухатись, тому підхопивши куртку виходить. Я дістаю з багажника її сумку, свистом кличу одного з працівників й відвівши його за джип даю ключі й прошу зробити з авто все, що тому заманеться. Пхаю в руки гроші, натякаючи щоб вшивався звідси швидше, та він починає дякувати, а мене це дратує. Нарешті позбувшись чоловіка плигаю у мустанг Ейса, на заднє сидіння, вмощуюсь поруч з дружиною й закинувши сумку на переднє, кажу:

– Газуй. Бо боюсь чомусь, що є всі шанси побачити на хвості псів.

– Він не повинний знати. Творець. Я нікому нічого не казав. – Промовляє Ейс, газуючи так, що позаду знову залишаються клуби пилу.

– Знаєш, чомусь до мене тільки зараз доперло, що мій телефон може прослуховуватись.

– Викидай. – Ейс тисне кнопку й вікно опускається. Дістаю з кишені мобільний та безжально жбурляю його в повітря. – Про таке, розумник, раніше потрібно було подумати. – Саркастичним тоном.

– Моє початкове завдання не мало під собою намірів, які є зараз. А потім і часу не було про це подумати.

– Коротко кажучи, якщо твій тато сяде нам на хвіст зараз, то винний ти, – хмикає друг й переводить оцінювальний погляд на Ру, яка мовчки спостерігає за нами. – Вона що, німа?

– Сам німий. – Відкликається одразу, викликаючи в мене посмішку.

– Я Ейс, крихітко.

– Рунта Річчі, і я не крихітка. Особливо для тебе. – Гиркає, та якось без злоби. Ейс це теж розуміє, тому що весело хмикає й тисне газ на максимум.

– Ти нас вб'єш! – Гиркаю до друга. – Трішки зменш швидкість.

– Ти ж знаєш, що я першокласний водій.

– Ага, – регочу, – коли поблизу немає будівель. Зменшуй швидкість, бо моя дружина має намір пожити ще трішки.

*

За дві години ми опиняємось в іншій частині міста, встигнувши засвітитись «непомітним авто» всіма промисловими районами. Ейс трішки збавивши швидкість все одно несеється вулицями лякаючи місцевих риком свого монстра. Рунта весь цей час сидить вчепившись в мою руку, не промовивши більше ні слова. На наше щастя до квартири друга ми дістаємось без пригод, хоч і не можу з впевненістю сказати, що тепер кожному зустрічному невідомо про якогось ненормального, що мчав містом. І якщо Творець складе все до купи та прослуховував мій телефон, то стане зрозумілим, що то я, його синочок, нарешті повернувся додому.

Будинок з житлом – запасним – друга, всього на шістнадцять поверхів. Він доволі старий та знаходиться в не найгіршому, але й не в найкращому районі столиці. Швидко вигружаємось з авто та підіймаємось старим ліфтом на десятий поверх.

Квартира – я тут був раніше, але в п'яному угарі, або наркотичному, точно не пам'ятаю, – доволі простора. В темно – коричневих тонах, кухня не з'єднана з вітальнею, як зараз модно. Спочатку потрапляємо в коридор, по одній стіні якого тягнеться дзеркальна шафа. А з нього вже виходи в кімнати та кухню. Тут чотири кімнати: вітальня, дві спальні й ігрова – особиста стихія Ейса, заставлена безліччю екранів – старіших та новіших.

– Продуктів немає, попереджаю. Холодильник порожній. Хіба що в морозилці знайдеться кілька заморожених напівфабрикатів.

– Не страшно, – подає голос моя дружина, коли заходимо в одну зі спальень. – Тут шикарніше ніж в мене вдома. – Тихенько каже вже до мене, звинувачувальним тоном.

Воно й справді так: стіни викладені темною цеглою, посередині величезне ліжко, праворуч ще одна шафа з темного дерева та дзеркалом у вигляді мозаїки, ліворуч звичайне вікно поруч з яким стелаж заставлений антикваріатом: старими фотоапаратами, відеокамерами, дисками, плафонами й навіть друкарська машинка. На підлозі смугастий килим, як шкіра зебри.

– Ну що, будемо спати тут. – Промовляю спостерігаючи за реакцією Ру. Вона оглядає кімнату зі стриманим виразом обличчя. В мене навіть з'являється відчуття, що їй не подобається дизайн.

– Мелс, я буду спати тут, а ти в іншій кімнаті. – Відрізає.

– Нііі, ми разом займаємо цю кімнату. Я буду спати лише зі своєю дружиною.

– Послухай, – обертається, зводить брівки до переносиці, – я не буду грати в гру чоловік та дружина. Зваблювати мене не потрібно, я вже й так з тобою і здається мені правила твоєї гри змінились, тому...

– Тому що, Ру? – Одними вустами промовляю, наближаюсь до неї, нависаючи зверху. Навмисно не торкаюсь, дозволяючи електричним струменям наших тіл самим потягнутись одне до одного, поєднатись. Очікую відповідної реакції, й вона з'являється. Рунта важко видихає, а потім втягує носом повітря, наче їй його мало. Бачу, що розумом наказує зробити своїм ногам крок назад, але тіло не піддається їй. – Послухай, між нами щось є, не можна цього заперечувати. Мене тягне до тебе, тебе до мене. Ми одружені. Чому б не спробувати?

– Тому що, Мелс, коли все закінчиться, а ситуація так чи інакше матиме свій фінал, ти забудеш про мене, викинеш з голови, наче якусь яскраву обгортку, що просто довгий час не піддавалась, та все – таки вабила.

– Я привезу вам продуктів. – Білява голова Ейса заглядає в кімнату в той момент, коли висне пауза.

– Не потрібно. В мене для тебе інше завдання. А ти розбирай речі.

– Наказую Рунті. – Ми поїдемо за їжею, тому сиди тихо, нікому не відчиняй. Зрозуміла?

– Мені що сім років? – Фиркає. – Я не ідіотка, Блек!

— Ось і чудово. — кидаю роздратовано, чудово знаючи причину зміни свого настрою. Все банально, мій пеніс просто розриває від бажання до Виноградинки, в нас наче все в шоколаді, а вона все одно пручається, наче мати перший секс зі мною, щось огидне. Та й сама нещодавно казала, що можливо хотіла б мати зі мною якісь стосунки, а тут їй не подобається варіант спати в одному ліжку. — Ейс, я наздожену, — кидаю другу. Він кивком голови показує, що зрозумів мене й ховається за дверима. — Знаєш Рунта, чому ти не хочеш спати зі мною в одному ліжку?

— Чому ж? — Підіймає голову до мене, стріпуючи чорним волоссям.

— Тому що боїшся. І не мене, а себе. Тобі страшно, що насправді, коли я почну залицятись, по — справжньому залицятись, ти не встоїш! — Після цих слів виходжу геть, гупнувши дверима. Ейс стоїть в коридорі підпираючи стіну та посміхаючись так, наче купив виграшний лотерейний білет.

— Ви просто чудова парочка. — Сміється.

— Ага. І все ще без сексу.

— Оооо, та ти просто зразок стриманості. — Тепер його сміх перетворюється на реготання.

— Йди до біса, Ейс. Пішли, розповім про твоє завдання, і візьмемо їжі.

Виходимо з будинку. Погода на дворі стає з кожною хвилиною все гіршою: вітер зриває останнє листя з дерев. Сіре небо важкими хмарами висне над головами й здається, що ось — ось впаде. В повітрі відчувається присмак дощу, такого, який буває тільки восени: холодного, мерзенного, та навіть огидного в якійсь мірі.

Ейс впевнено веде мене пішки до одного з супермаркетів, не звертаючи увагу на моє бурчання, щодо того, що можна було б поїхати на автівці.

— Мелс, ти ж не хочеш привертати увагу, тому озирнись і подумай, чи не приверну уваго авто?

— А ти думаєш моє обличчя тут не визнають? — З сумнівом запитую.

— Думаю ні, — друг посміхається, — як можеш бачити райончик так собі. Більше промисловий. Таких як ми тут обходять за версту і навіть голови не підіймають.

— Сподіваюсь ти правий, Ейс.

– Перейдімо до діла, розповідай все чітко та конкретно.

Поки ми крокуємо старим асфальтом, між нами висне тиша, що порушується лише шумом вітру та голосами деяких людей. Місцевість тут справді так собі: старі багатоповерхівки, обшарпані та сумні, іржаві дитячі каруселі з облупленою фарбою, смітники, і великий завод закриває все це своєю стіною, затуляючи небо.

– Я вирішив, що мені набридло грати за правилами батька. Ти ж знаєш, що він відправив мене звабити Рунту та змусити Одре Річчі підписати акт про передачу Лібертаху в руки Об'єднання Алки.

– Ну, і?

– Зваблення в принципі йшло повним ходом, поки татко не почав в дорозі до отримання Лібертаху змінювати правила, зрізати строки виконання, а потім ще й прислав нападника. Той майже не з'валтував Рунту, я вчасно встиг.

– Тебе це найбільше вразило?

– Розумієш Ейс, так, я не ідеальний, і навіть не взірець для когось, та ось цей момент став відправною точкою, що й дала поштовх новим думкам. Ти б просто бачив Рунту в той момент: перелякана, зламана, беззахисна. Після цього в голові само собою з'явилась думка, що Творець завжди буде грати долями інших, не важливо сина чи когось чужого. І мені просто набридло. Я хочу його переграти. Розмазати по асфальту. Ти ж знаєш, що в нас ніколи не було ніяких сімейних відносин.

– Але ж ти все одно одружився з Рунтою Річчі? Для чого тоді?

– Тоді я все ще йшов за планом татка. Ну а взагалі думаю її батько зможе допомогти нам та дати доброго такого підсрачника Творцю.

– І що ти хочеш від мене?

– Мені потрібно щоб за цих вісім днів, тому що після цього нас чекатиме Творець на святі з Об'єднання, а викликати підозр я не хочу, ти знайшов будь-що на нього. Але таке, щоб похитнути віру еліти в нього.

– Вона й так ним не задоволена, ти ж знаєш.

– Так, але вони нічого не можуть зробити, а нам потрібно змусити не тільки їх підійняти бунт, а й просте населення по всій Алкі.

– Ти хочеш почати революцію? – Усміхається Ейс. – Виступаєш за Лібертах?

– Виступаю я за свою свободу і за Лібертах. А там видно буде. В будь – якому випадку Одре Річчі приведе війська сюди, як раз в той момент коли мені це буде потрібно.

– Ти що з ним вже про все домовився? І він спокійно сприйняв від тебе все це? – Недовірливо запитує.

– Звісно ні. Він сказав, що я брехун, що правда, і не відомо за кого граю. Та тільки Рунта у моїх руках, і вже зараз тут, в Алентандрі, а його головна ціль зберегти доньку та країну. Тому думаю зараз він збирає свою не дуже чисельну армію. Ось в цьому ти мені теж маєш допомогти.

– Зі збором армії?

– Ні, але це потім. Ми вже прийшли.

Супермаркет тут так собі. Будівля в якій знаходиться одноповерхова, зі старої цегли. На склі рекламні вигорівши банери та листівки. Підходимо до дверей. Ті, хіба що без скрипу, відчиняються, постійно здригаючись та заходимо в середину.

Все тут виглядає... бідним. Справді. Одразу видно, що продукти тут навіть не першого ґатунку, а другого чи третього. Ейс розуміючи поглядом окидає мене й каже:

– Не те, що в центрі Алетандри, чи не так ?

– Не важливо. Думаю все одно щось оберемо.

Друг бере два продуктових, поки порожніх візка, й проходить вперед.

– Мені тут знаєш, цікаве ще дещо дізнатись...

– Що саме? – Запитую розглядаючи перший стелаж з продукцією.

– Ти хочеш свободи, врятувати Лібертах для своєї дружини, що зрозуміло мені, нарешті хтось торкнувся твого серця, – зупиняє мене жестом як тільки хочу сказати, що не правий, – навіть нічого не кажи, я не сліпий. Так ось, а що отримаю я? Решта зрозуміло, свободу від Творця, а я?

– Чого ти хочеш? – Холодним тоном. Мені якогось хріна зовсім не подобається куди веде Ейс.

– Можливо будиночок на плодючих землях Лібертаху?

– Як я можу дати тобі будиночок на його землях, а Ейс?

– Мовчки, Мелс, ти майбутній президент Лібертаху. Тому думаю це не буде проблемою.

– Річ у тому, що поки я чоловік, а далі Рунта збирається зі мною розлучитись.

– Ти не подумай, Мелс, нічого такого, просто кожний шукає вигоду для себе. Я дав тобі квартиру, допоможу з твоїм шаленим та явно приреченим на обман планом, але хочу чогось на заміну.

– І так мілко плаваєш? Я знаю, Ейс, чого ти хочеш насправді!

– Чого ж?

– Щоб відпустили з «Лози» твою колишню наречену, яка туди потрапила збивши людину на смерть, коли їхала за кермом п'яна та під наркотиком. Так? – В очікуванні завмираю, роздивляючись друга.

– І ще будинок, Мелс. Навіть не хочу запитувати звідки знаєш про Клео.

– Ти міг попросити про це раніше. Ми друзі. Але теперішній твій шантаж змушує мене думати інакше.

Обличчя Ейса стає блідим та переляканим. Він знає, що я не люблю зрадників. А ще тих, хто хоче мною скористатись, і не важливо, якщо я роблю так само!

– Ти син Творця, – серйозним тоном відповідає, – я боявся попросити. Тим більше Конрад помер явно з подачі твоєї руки.

– Конрад, Ейс, помер від руки найманця, але так, найняв його я. А хочеш дізнатись чому? – Кидаю в візок консерви, герметично запаковане м'ясо та фрукти з овочами.

– Чому ж?

– Він хотів підставити мене. Почув деякі речі, яку чути було не слід. Такі, як вивід грошей з «Ленд» в закордонні банки. Точніше на Захід.

– Для чого ти мені про це кажеш?

– Тому що все ще довіряю, Ейс. Ти мій друг. І був ним довгі роки, я розраховую на твою підтримку. Клео ми дістанемо, обіцяю, не важливо, як закінчиться мій задум з татом.

– Я думаю її потрібно дістати зараз, Мелс. – Вираз обличчя друга явно показує наскільки йому стає легше від моїх слів, але він все одно насторожі. Я не хочу його ображати, не хочу наймати когось для його знищення, тому що справді довіряю йому, але одночасно

не хочу бачити, як мене зрадять заради дівчини. – Поки все це не почалось.

– Річ у тому, що зараз я під прикриттям, а якщо заявлюсь в «Лозі» – в'язниці сурового режиму для жінок, то буде дивно. Тому дай мені кілька днів, і я зроблю це просто так, заради нашої дружби.

– Чому ж не зробив раніше? – Запитує, а в очах видно надію, запал та віру.

– Ти не просив, Ейс. Я чекав, але ти жодного разу, на відмінну від інших павлінів нічого не просив. Тому я тебе й та цинив. Але я сам хотів допомогти тобі, тому скажу, що твоя Клео хоч все ще в «Лозі», але її тримають в гарних умовах.

– Дякую, пробач, що я так почав цю розмову, навіть шантажем, просто... – Ейс переводить погляд на банани, які в'язку за в'язкою кладе у візок, – я не знав як попросити.

– Все нормально. Я розумію тебе. – плескаю його по плечу й занурююсь далі гуляти між продуктів.

19. Рунта

Рунта

Коли Мелс та його друг йдуть з квартири я не стримуючи сліз падаю на ліжко. Чому плачу сама не можу сказати. Мені шкода, що я кинула батька самого вдома й покинула країну. Шкода, що Лібертах постійно в небезпеці. А ще я не знаю, що робити з цим проклятим Мелсом, як ми маємо втілити його незрозумілий для мене план в життя, ще й ходити не поміченими по його елітним друзям!

З кожною хвилиною здається, що його план приречений на провал. З кожною хвилиною здається, що ми все ближче та ближче до фінальної точки, де нас чекає сама смерть. Варто заплющити очі, як її довгий, чорний балахон з'являється перед очима, а кістляві пальці тягнуться до обличчя.

Мені страшно. За себе. Тата. Лібертах. Навіть за Мелса. Але одне розумію точно – він зовсім не такий, яким себе показує людям. Ну не буде гнила до самих кісток людина ризикувати собою та своїм життям заради когось. Ні, мені ясно, тим паче сам Мелс сказав про це не один раз, що він хоче отримати свободу від тата, знищити його, показати, що він розумніший, хитріший, та хто буде сповна розуму підставляти себе заради свободи яку по суті й так мав?

Навіть в мене вдома, ні одна людина не хоче виходити з зони комфорту. Чому? А ви б покинули зручне та м'яке ліжко, заради перспективи мати у далекому майбутньому ще краще ліжко, та

деякий час доведеться поспати на холодній підлозі? Ще й не факт, що ви не залишитесь без того, що вже є. Думаю більшість відповіла б ні.

Друг Мелса, – Ейс, – доволі цікавий персонаж. Одразу видно – еліта Алетандри. Цікаво, як він зможе допомогти нам ? А раптом зрадить? Мені мало віриться, що Творець, людина котра підкорила собі частинку континенту не може перетягнути на свій бік будь – кого. Не важливо як: обіцянками, брехнею, погрозами. Просто знаю, що з такими людьми краще не заїдатись.

Проходить кілька годин. Встигаю прийняти душ, позаглядати у вікно та побродити квартирою. Нарешті Мелс повертається «додому» з декількома пакетами. Без Ейса.

– А де твій друг? – Запитую, зустрічаючи його в коридорі.

– Пішов робити те, чого ми в даний момент не можемо. В нас інше завдання.

– Ага, яке? Тому що я все ще не в курсі справи. – Йду слідом за Мелсом на кухню та спостерігаю, як розкладає їжу. – Боже, ти що, купив продуктів на рік вперед?

– Раптом нам доведеться сидіти тут, наче ми в бункері під землею.

– План, Мелс. – Нагадую. – Посвяти мене.

– Думаю чим менше ти знаєш, тим краще для тебе. Будеш? – Протягує мені банан.

– Ні. А я думаю навпаки. Я твоя дружина, Мелс Блек!

– О, ти тепер так заспівала, Ру. Тоді я поділюсь з тобою планом одразу після виконання подружніх обов'язків. – І посміхається одразу так хитро.

– Ти як завжди. Один секс в голові.

– Я дорослий чоловік, Ру. А сексу в мене не було вже...

– Навіть не хочу чути. – Все – таки забираю з його рук банан та знявши шкірку їм, спостерігаючи, як мій чоловік, – думаю тільки він так вміє, – сексуально розставляє продукти в холодильник. – І наш план, до слова, основа щасливого фіналу для обох.

Мелс нарешті розкладає продукти, обертається до мене й притискає до кухонної поверхні. Підхоплює під сідниці, саджає на стільницю та схиляється ближче. Нахабо відкушує банан, що так і тримаю у руці й прожувавши м'якуш торкається своїми вустами моїх. Жадібно, пристрасно й одночасно ніжно. Фрукт сам випадає з

рук. Я навіть не чую звуку, коли він торкається підлоги. Руки вже самі тягнуться до шиї «чоловіка», який розводить мої ноги та встає між ними. Його пальці нахабно пестять мої груди, а я піддаюсь без тіні сорому.

Мені набридло! Просто набридло! Я знаю, що не збиралась. Знаю що не хотіла такого, але більше не можу відштовхувати Мелса. Можливо потім буде боляче, адже такий як він не пристосований до сімейного життя. Можливо потім пожалкую про свій не вірний вибір. Але зараз...

Зараз моя голова йде обертом, очі самі собою заплющуються, і всю себе я віддаю Мелсу Блеку, – ворогу Лібертаху.

Він знімає з мене кофту та відкидає її на підлогу. Слідом летить його. Підхоплює під сідниці та несе у спальню. Обережно кладе на ліжку і лягає зверху опираючись на лікті. Весь цей час його пальці пестять мою оголену шкіру. Весь цей час його чоловіче єство впирається мені між ніг пробуджуючи жар в низу живота. Метелики зухвало тріпочуть крильцями, наче знали, що таке буде, передчували та тепер радіють, що я їх вивільнюю, дозволяючи насолоді текти судинами, збуджувати мене не на жарт.

– Винорадинко! – Шепоче Мелс. Скидає мої та свої штани. Потім спідню білизну. Далі дороги немає.

Я дивлюсь на його тіло, осяяне світлом західного сонця, яке саме в цей момент визирає з-за сірих, дощових хмар. Він прекрасний. Кожний м'яз підтягнутий, та здається, твердий наче камінь. Ідеальні кубики пресу, які косими м'язами тікають то його твердого органу, що вражає мене своїм розміром.

Мелс веде доріжку поцілунків своїми гарячими вустами, залишаючи палкі сліди, до самого низу, ласкаючи живіт, обводячи язиком тверді соски. Пальцями перекочує їх викликаючи дивне, тягуче відчуття, що проштрикує мене наче струм.

Потім він повертається вустами до мого рота, та занурює свого язика граючись з моїм, змушуючи тіло тремтіти від скажених емоцій, що затягують у свій вихор.

Однією рукою веде нижче живота. Обережно, наче тільки хоче спробувати, розсуває складки та торкається пальцем ніжної шкіри між ніг.

– Ти така піддатлива, Ру. – шепоче на вухо. Не знаю, що він має на увазі. Та й не хочу.

Між ногами гаряче та волого. Мені хочеться, щоб зробив саме те, що мав би вже зробити, але Мелс тягне, змушуючи тіло тремтіти, та піддаватись на кожну його ласку.

– Що я для тебе значу? – Запитую, коли він занурює палець в моє гаряче лоно, від чого його м'язи стискаються. Мені одночасно приємно і боляче. Але цей біль не така, який я вже знаю, він зовсім інший. Він наче каже мені, що після нього прийде задоволення.

Мелс завмирає. Дивиться синіми очима в мої, довго та так глибоко, що здається можу прочитати там все, про що хотіла б знати.

– Я...не знаю.

Зате чесно. Він не збрехав.

– Мені припинити, Ру? – Запитує захриплим голосом.

– Ні. – Все, що кажу.

Проходить мить і Мелс витягає палець з мого лона. Облизує його, а потім схиляється та цілує в губи. Обхоплюю за шию, притягую до себе, благаючи про солодке продовження, яке приведе мене до самого головного моменту. Він наче розуміє. Розсуває ноги ширше, вмощується між ними й затримавши погляд на моєму обличчі різко входить до самого кінця. Скрикую від болю, що проштрикує гаряче лоно, змушуючи пульсувати м'язи від задоволення. Спочатку мій чоловік не рухається, а так і завмирає в мені шикаючи на вухо, та перебираючи пасма волосся. Я врізаюсь нігтиками в його спину, а потім інтуїтивно піднімаю стегна до нього, мовчки благаючи про продовження, тому що здається, якщо не почне рухатись в мені, то просто вибухну прямо зараз.

Мелс розуміє мій натяк, та обережно починає рухатись.

Переставляє руки на мої груди, перекочує горошинки твердих сосків й нахилившись прикушує один зубами. Іншу руку просуває між нами, та торкається мене в такому місці від чого струм біжить тілом, струшуючи мене наче навіжену у приступі божевілля.

Одночасно рухається в мені, легко кусає сосок, то один, то другий, й тисне пальцем на горошинку між ногами. Стогін: один, другий, третій, виривається з моїх грудей. Не можу стримуватись. Мелс теж важко дихає пришвидшуючи темп.

А потім я вибухаю наче бомба, зносячи все на своєму шляху. Пеніс Мелса пульсує в лоні і я відчуваю, як гаряча рідина вливається в мене. Він падає обличчям в мої груди, притискаючи своїми руками мої до ліжка все ще важко дихаючи.

– Тепер ти моя, Рунта Блек. Не важливо, що буде далі.

І цих слів мені чомусь достатньо. Я вірю їм. Просто Мелс, він такий...Якби зараз почав співати про кохання, як при першій зустрічі, розповідати, як ми щасливо житимемо в майбутньому – не повірила б. Але коли слова йдуть від серця, коли він чесно зізнається у своїх почуттях, які б вони не було – я вірю.

Деякий час ми лежимо оголені в обіймах одне одного. Мелс гладить мене по спині й роздивляється стелю. Хочеться запитати про що думає, та чомусь знаю, що відповіді не дасть. Можливо він і сам не знає, що зараз вирує в його голові. Зате я знаю одне – тепер стала жінкою. І тепер моє ненормальне, зовсім – зовсім не розумне серце тягнеться до чоловіка поруч, наче він мій рятувальний круг, або корабель у бурхливому морі.

20. Рунта

Рунта

Здавалося б має бути соромно після нашого сексу, після того, як я та мій чоловік бачили одне одного оголеними, принаймні мені, але насправді це не так – насправді, мені подобається те, що сталося між нами. Можливо я ненормальна. Дурненька. Навіть зрадниця. А ще довірлива дівчинка з Лібертаху.... Я знаю, що його план націлений на усунення Творця тільки заради власної свободи та вигоди. Знаю, що Лібертах не стоїть на першому місці у його списку. Але хочеться вірити, що все вийде так, як має бути. Що щасливий фінал чекатиме нас обох. Не важливо, разом чи окремо.

Ніч ми проводимо в обіймах одне одного. Ніч я насолоджуюсь його ароматом, тепер розуміючи, наскільки Мелс спокусливий. Він пахне темним шоколадом, корицею та прянощами й мені це подобається. Його міцні руки притискають мене до своїх грудей. Ніжні пальці плутаються у волоссі. Я знаю, що подобаюсь йому, адже Мелс носом впирається в мою голову та голосно вдихає повітря й мій аромат.

Ранок починається на диво гарно. Коли прокидаюсь сірі хмари зникають з неба, а осіннє сонце заглядає у вікно, наче хоче сказати мені, що вчорашні події не були помилкою. Підбадьорити. І я вірю сонцю. Хіба воно може помилятися?

– Рунта, кава. – В спальню заходить мій чоловік. Стегна обмотані рушником, волосся мокре, а в руках таця з кавою та млинцями, на яких фруктами викладена кумедна мордочка.

- Ого. – Тільки й промовляю. – Це що за акт доброти ? В тебе гарний настрій?
- Звісно гарний. – Сідає поруч зі мною на ліжко та ставить тацю мені на ноги. – Вчора я нарешті спробував свою чудесну дружину на смак. І знаєш що?... – Підморгує хитрими синіми очима.
- Що?
- Вона неймовірна.
- А я думала, що в тебе просто давно не було сексу, гормони закипіли, а тут ти мав змогу вивільнити їх. – Жартую.
- Насправді, Виноградинко, я серйозно. – І навіть вираз обличчя змінюється, стає таким дорослим, без чортенят в очах. – Тепер ти моя. Не важливо, що нас чекає далі, та я всіма силами намагатимусь зробити все на нашу користь.
- А що буде далі, Мелс? Навіть якщо твій тато зникне з радарів, Лібертах залишиться вільним... Хто буде керувати Алкою, ти? І...що буде з нами? Твоя свобода не буде повною, якщо я залишусь твоєю дружиною...
- Давай зараз про це не думати, гаразд? Я не маю відповідей на ці питання. Думаю життя саме розставить все по своїх місцях. Снідай, збираємось наше перше рандеву. Сім днів залишилось.
- Дякую. – Промовляю йому в спину, коли виходить з кімнати. – За сніданок і чесність. – додаю сама собі.

Після сніданку Мелс вдягається в речі Ейса, буркаючи перед дзеркалом, що сорочка тісна в плечах. Мені смішно від цього, тому що він виглядає у будь – якому одязі неперевершено.

- Рунта, ти не хочеш одягнути сукню? – Запитує обернувшись до мене.
- Сукню? – Протягую, точно знаючи, що сукні не моя парафія. Ось взагалі.
- Ну так. Тобі личить.
- Мелс, надворі осінь, зовсім скоро впаде сніг, а ти хочеш, щоб я одягла сукню, якої, до слова, в мене немає? – Скептично, наче сумніваюсь в його розумових здібностях, відповідаю.
- Ми візьмемо сукню з шафи. Це речі дівчини Ейса.
- В нього є дівчина?

- Важко сказати. Вона ув'язнена в Лозі.
- В Лозі? – перелякано перепитую. – Що ж такого ця дівчина зробила що її кинули в Лозу?
- Бачу навіть до Лібертаху дійшли чутки про Лозу – Усміхається. – Збила людину на смерть.
- Мені лише відомо, що в Лозі сидять найнебезпечніші злочинці. І наче їх тримають у дуже суворох умовах.
- Так. А ще ця в'язниця власний пліт для навіжених тюремників, і чудове місце куди пхає всіх «невірних» татко.
- Маєш на увазі, тих, хто не згодний з його політикою?
- Так. То, що, вдягнеш сукню?
- Ні. Мені в джинсах та курці комфортно.
- Гаразд. До речі, за дівчину Ейса, я ще маю її витягти з Лози так, щоб про це ніхто не дізнався. Кажу тобі, тому що знову почнеш буркотіти, що не посвячую тебе в наші плани.
- Для чого тобі її витягувати звідти? – Дивуюсь.
- ЦЕ моя плата Ейсу за допомогу. Зараз він шукає будь – яку інформацію на мого тата, щось таке, що могло б похитнути його становище та дати еліті поштовх для початку повстання. І шукає способи підбурення населення.
- Хочеш чужими руками почати революцію, Мелс?
- Щось типу того. Вдягайся. Зараз ми йдемо підкуповувати еліту.
- А так можна?
- З грошима, Ру, можна все.

Коли ми виходимо з багатоповерхівки сонце вже не сяє своїми яскравими променями. На зміну йому приходять чорні хмари від яких день здається ніччю, а сильний вітер у буквальному сенсі збиває мене з ніг. Мелс веде нас від будинку декілька кварталів. Знову і знову я дивуюсь тому, як виглядають промислові райони. В нас такого немає, а тут, страшно дивитись на вибиті шибки, графіті на будівлях, зламані гойдалки й відсутність нормальної дороги. Все сіре та безрадісне, наче чорно – біле фото давнішніх років, за часів Другої Світової Війни.

Чим далі ми просуваємось тим гірше виглядає місцевість і місцеві. Люди вдягнені в лахміття, яке зовсім не захищає їх від холоду та

пронизливого вітру. Їх голови опущені, а плечі пониклі від тягара важкості їх життя, який несуть не за власною волею. Серце болить при погляді на спустошені обличчя та не живі зіниці. Болить так, наче це я винна, що містяни ТАК живуть.

Нарешті дістаємось якихось дворів де бачу величезне звалище іржавих, старих, побитих автомобілів. Здивовано дивлюсь на них та переводжу погляд на Мелса.

– І що ми тут забули?

– Наш транспорт. – Усміхається. І від цієї його посмішки всередині мене наче щось перевертається. Стає тепло та затишно не дивлячись на злий вітер, негоду та проблеми, які лежать на наших плечах.

– Транспорт? Ти хочеш взяти щось з цього металолому?

– Ми не можемо їздити по місту на дороговому авто. Увага нам не потрібна. Тому Ейс мав десь тут залишити для нас непримітне авто, і сподіваюсь цього разу воно справді буде таким. Ходімо. – Бере мене за руку й тягне повз звалище мертвих автомобілів, які скреготять та риплять під напором вітру.

Здається, що в будь – яку секунду ця гора звалиться прямо на нас, але ні, ми проходимо повз цілі та неушкоджені.

За звалищем справді стоїть авто сімейного типу з великим багажним відділенням. Мелс відчиняє дверцята разом зі мною та сідає на місце водія. Ключі заховані під килимком поруч з сидінням. Секунда й авто гарчить мотором, наче динозавр, розлякуючи птахів, що з поважним виглядом ходять по землі опираючись вітругану.

– А як ти маєш звільнити дівчину Ейса з Лози? – Запитую, коли ми вже об'їжджаємо звалище старих авто та вирулюємо на трасу, хоч такою її важко назвати.

– Начальник Лози мій знайомий. Не раз брав у мене хімікати для удобрення землі, тому думаю я зможу задобрити його хабаром.

Більше ми не говоримо. Мелс на середній швидкості залишає позаду промисловий район виїжджаючи в центр Алетандри. З кожним кварталом видно, як будинки стають яскравішими та гарнішими, прибудинкові території, магазинчик світяться статком та затишком. Вони манять до себе своїми теплими кольорами, цікавими вивісками. Навіть дощ, що починає накрапати огидними краплями на землю не заважає отримувати насолоду від столиці Алки.

Мені подобається все: клумби з квітами, які не дивлячись на погодні умови цвітуть так, наче зараз літо; пальми, що підпирають величезний торговий центр; сакури, що цвітуть повздовж дороги, яка тепер не зі щебеню, а асфальту.

– Чому все цвіте та пахне так, наче?..

– Наче зараз літо? – Закінчує Мелс.

– Так.

– Добрива для ґрунтів від компанії «Ленд». Завдяки деяким хімічним сполукам дерево чи рослина отримує все необхідне від них і дає плоди цілий рік.

– Хіба це не шкодить рослині? Думаєш нормально, коли дерево ось так, без відпочинку, плодоносить? Хіба це не порушує природний цикл?

– Ру, дерево було саджанцем зміненим та обробленим в спеціальній лабораторії саме для такої цілі. Звісно довговічність його не така, як у дерев, що плодоносять й ростуть природнім шляхом, але «Ленд» над цим працює.

– Скільки років «живе» це дерево?

– Десять.

– Занадто мало, Мелс.

– Знаю, та воно ніколи не перестає цвісти за ці роки й давати плоди.

– Це не правильно. Так не повинно бути. Ти втручаєшся в природній процес самої матінки Землі.

– Рунта, – переводить погляд на мене, коли зупиняється на світлофорі, – я мушу втручатись, тому що якщо не буду цього робити, то матінка Земля залишить Алку без їжі у буквальному сенсі цього слова.

– А ти не думав, що вона карає вас за те, що ви робите своїми хімікатами? Лібертах таким не займається і наш ґрунт чистий й дає гарний врожай.

– Не думаю. Дивись.

Ми проїжджаємо ще один торговий центр й опиняємось на дорозі поруч з величезною та величною площею, посеред якої стоїть просто неймовірних розмірів фонтан – жар птиця, що просто на очах перетворюється в попіл, згораючи водою – полум'ям, а потім

знову стаючи птахом з широкими, гарними, червоними крилами та гарним хвостом.

— Цей фонтан втілив у життя один відомий діяч та скульптор Алки — Джейкоб Ерендейл. Але через те, що поставивши цей фонтан із закликами до населення про те, що всі ми маємо переродитись наче ті фенікси й стати вільними від влади Творця, його стратили прямо там. Пси тата спалили прямо у воді, зафарбовуючи її у червоний. Сім'ю кинули в Лозу. Після цього жодна людина не промовила ні слова проти Творця у слух та не торкнулась своєю долонею води у фонтані, як пам'ять Джейкобу, який хотів стати вільним. Таким ігноруванням цього витвору мистецтва, точніше місця вбивства скульптора населення виказує мовчазні протести, які тато дозволяє виказувати, про самого себе.

— Для чого ти мені це розповідаєш? — Пошепки промовляю, а сама не можу відвести погляду від фенікса, раз за разом колір води якого стає яскравішим за червоний, стаючи кривавим.

— Для того, Ру, щоб ти розуміла серйозність наших дій. Якщо у нас щось не вийде, злетить не тільки твоя голова, чи когось іще, а й моя.

— Але ж ти син!

— Джейкоб Ерендейл був другом дитинства моєму татові. — Порожнім голосом каже Мелс, а в мене від почутого волосся на шиї починає ворухнутись. — Тому хочу, щоб зрозуміла, що коли я йду на такий крок, як зараз, то це не просто заради свободи... Я йду проти системи тата й знаю, що у випадку невдачі мене чекатиме доля Джейкоба.

— Невже ти думаєш, що він зможе так вчинити з власним сином?

— Тут навіть думати не потрібно. Я просто це знаю.

— Мелс, — торкаюсь його руки на кермі, — тоді для чого все це? Який ти насправді? Пихатий та самовпевнений, божевільний й дикий син Творця? Чи добрий, справедливий та відповідальний?...

— ....син матері. — Додає Блек і від тону, яким це каже, розумію, що насправді він не поганий, а все те, що було його життям всі ці роки — просто маска, яка приховувала його справжнє "я" перед татом. Тому що не стають люди за день добрими, якщо то добро не жило в їх серцях до цього. Не стають відповідальними та чесними, нехай і не завжди, якщо не були такими з народження.

— Ти весь цей час лише носиш маску, так Мелс? Перед усіма, щоб не здаватись слабким. Щоб показати, що тебе краще не чіпати.

– Повір, Ру, іноді я справді божевільний та інфантильний, розбещений та підступний шматок лайна.

– О, вірю. – Сміюсь, ось тільки сміх виходить гірким. – Але це лише просто маска.

Мелс нічого на це відповідає. Не спростовує, але й не підтверджує. Просто переводить погляд з мого обличчя на дорогу й зупиняється поруч з величним будинком схожим на середньовічний палац. Навіть шпилі є. І брама. Велична така, з візерунками й гербом на металевих палках.

– Хото це такі?

– Це, Виноградинко наш перший крок. Якщо вони підтримають нас, то решта еліти теж!

– То хто це?

– Мій хресний батько, Ру: Альварес Ерай.

– Альварес Ерай? Ніколи про такого не чула.

– Тому що він один із членів НАТО, які багато чого вирішують там, а тут живе під прикриттям вже багато років. Спочатку він працював на тата, але в останні роки лише удавав, якщо вірити тому, що я на нього накопав ще декілька місяців тому. Тому то ми й тут. Швидше за все в його планах змістити Творця з керівника Алкою за допомогою сил НАТО. І якщо я зможу довести йому, що ми з ним за одне – нам буде набагато простіше.

– Тому що не доведеться їздити по всій еліті Алетандри?

– Саме так. Пішли. – зупиняє авто під величними дверима цього палацу, об'їжджаючи вічно зелений газон.

21. Мелс

Мелс

Ми з Рунтою підходимо до дверей мого хрещеного батька. Якщо бути відвертим, то всі мої слова сказані про нього дружині не підтвердженні нічим, і є лише здогадками, тому зараз я нервуюсь. Результат нашої розмови вирішить все. Дворецький відчиняє двері. Як завжди на його обличчі жодної емоції, лише одна брова ледь – ледь підповзає до верху. Він пропускає нас в будинок. Наші кроки відлунням відбиваються від стін. Рунта з цікавістю розглядає величні статуї, що стоять під стінами, сходи, варті лише королівських особин, та люстру, що висить прямо над головами, палаючи яскравим світлом.

А ось і сходами спускається хрещений. І щось я взагалі не бачу радості на його обличчі. Швидше обережність і недовіра. Та все це вмить ховається за широкою посмішкою й розкритими обіймами, з яким наближається до мене.

– Мелс, хлопче, радий тебе бачити. – Альварес Ерай обіймає мене, плескає долонями по спині й відпустивши робить крок назад, розглядаючи Рунту. – Наскільки можу вірити твоєму батькові – це Рунта Річчі, донька Одре Річчі й майбутній головнокомандувач Лібертаху?

– Саме так. – Погоджуюсь. Хрещений в халаті та домашні шовкових штанах. На ногах м'які домашні тапки й судячи з неголеного обличчя так він проводить останні кілька днів.

– Що привело тебе сюди, Мелс? Хіба ви не маєте саме зараз займатись оформленням документів для приєднання Лібертаху до Алки?

– Ось про це я й хочу поговорити. Мені потрібна твоя допомога, Альварес.

– Яка ж? – Брови в здивуванні летять до верху.

– Поговорімо про це не у холі?... – Пропоную.

– Звісно, Мелс. Пішли.

Ерай веде нас сходами на другий поверх, до свого кабінету. Коли я був меншим, то не раз проводив там свої дні розглядаючи зорі крізь телескоп разом хрещеним. Це було в ті моменти, коли тато не мав на мене часу, тобто майже постійно. І не те, щоб Творець радів такому, та залишаючи мене самого вдома, через годину чи дві я завжди тікав до Ерая. Завжди.

Ми заходимо в його кабінет. І хоч я не був у цьому будинку дуже давно, все залишилось таким же, як і в моїх спогадах з дитинства. Темні стіни обшиті деревом, шафи з книгами, широке вікно з важкими шторами, поруч з ними телескоп, ліворуч диван та столик, а посередині дубовий стіл з глобусом та безліччю паперів складених стопкою.

– Сідайте, зараз принесуть каву. – Запрошує Альварес, всідаючись за стіл та складаючи руки на замок. Ми з Ру сідаємо на диванчик. Вона відчуває себе ніяково, а я наче повертаюсь в минуле. Здається, що зараз в кабінет забіжать двійко дітей Ерая – Хлоя та Неллі, – й покличуть грати у схованки, хоч я і знаю що в даний момент вони за межею Алки, наче на навчанні, але насправді сховані від Творця. – Розповідай, Мелс, чого ти хочеш.

– Я знаю, – одразу починаю, – що ти працюєш з НАТО. І раніше, – доповнюю перед тим, як Ерай встигає сказати слово, – ти шпигував для тата, а тепер робиш все з точністю навпаки, шукаючи інформацію та шляхи, як послабити Творця й змістити його.

Обличчя Альвареса стає холодним та відчуженим, наче він очікує почути далі те, що змусить його шукати виправдання.

– І мені потрібна твоя допомога, Ерай. Я хочу знищити Творця, звільнити Алку та Лібертах від його загарбницьких рук. Але для цього мені потрібна твоя підтримка та вплив на еліту Алки. Мені потрібно, щоб ти змусив їх не боятись, нагадав про Джейкоба Ерендейла та підштовхнув до повстання проти влади мого тата.

Випаливши все це замовкою очікуючи реакції Альвареса.

– Синку, ти ж розумієш, що коли говориш такі слова риєш собі та їй яму?

– Так. Але у мене немає інших варіантів. Я не знаю, що задумав тато, але хочу свободи . Для себе. Для неї.

– Що, якщо я зараз же розповім про це Олександру? – Запитує примружуючи хитро очі.

– Не розповіси. Ти ж тепер проти нього, а не за. Я знаю це, Альварес, тому що слідкував за тобою. Довелось. Тоді правда ще не знав для чого. І як бачиш не здав тебе своєму татові – Олександру Блеку!

– Не здав. – Погоджується. – Розповідай конкретніше чого саме хочеш від усіх.

– Мені потрібна підтримка еліти. Через сім днів свято з Об'єднання, і саме в цей день я хочу почати революцію. Хочу, щоб на вулиці вийшли люди, всі, просте населення, еліта та повстали проти тата. Хочу, щоб цей момент прийшли війська НАТО та якщо пощастить Лібертаху. Хочу, щоб мій друг знайшов щось таке на тата, щоб він ніколи не відмився від бруду та не змив крові зі своїх рук.

– Гаразд. Я звернусь в НАТО та направляю листи тим сім'ям, які працюють зі мною. Вони все зроблять. Я з тобою, хлопче, не підведи.

– Ні в якому разі. – Відповідаю, а самому хочеться танцювати чи співати. Навіть не думав, що буде так просто. – Тільки, Ерей, якщо ти мене зрадиш, то я знаю, де твої доньки!

Хрещений встає з-за столу якраз тоді, коли дворецький заносить тацю з чашками ароматної кави. Він усміхається, не загрозливо, а

так наче тато до сина, коли гордиться ним та одночасно сердиться.

– Мелс, ти точно син Творця. Йди. Я тебе потім знайду та повідомлю про результат.

– Ти маєш сповістити мене до свята.

– Звісно. А тепер геть, не викликай підозр. Ти ж, на скільки розумію, під прикриттям тут?

– Так.

Ми спускаємось сходами. Весь цей час Рунта мовчить, лише слухає. Думаю тепер розуміє, що я справді не збирався їй брехати. Сподіваюсь тепер вірить. А ще сам собі дивуюсь... Навколо мене руйнується мій звичний уклад життя, я зраджую тата, підбиваю на бунт людей, а все про що можу думати – оголене тіло Ру в ліжку, волосся розкидане по подушці і її солодкий аромат винограду, що зводить мене з розуму. Я збоченець – факт, який навіть не потрібно доводити.

Ми повертаємось в промисловий район. Рунта весь цей час мовчить, знову розглядаючи дерева та взагалі Алетандру з-за вікна старого авто. Не знаю про що думає, та чіпати її не хочу. Коли сама захоче щось сказати – скаже.

Зупиняю авто поруч з «нашим» будинком. Рунта пробує відчинити двері, але хапаю її за руку, не даючи вийти.

– Стій! Щось не так!

– Ти про що? – Здивовано на мене дивиться, зупинившись. Оглядає вулицю перед нами. – Тут порожньо, Мелс.

– Занадто порожньо, Виноградинко. І якби я не хотів зараз опинитись з тобою в ліжку на самоті, але чуття, що навколо все просмерділось небезпекою, мене ще ніколи не підводило. Сиди.

– Мелс, я знаю, що те, що робимо ми з тобою зараз – небезпечно, та це не означає, що на кожному кроці нас очікує... – Але домовити їй не вдається. Голос переривається, коли перед нами виростає чоловік з автоматом у руках. Обличчя закриті маскою – балакливою, одяг минулих років, хоч і військовий. – Забираю свої слова назад.

– Правильно, забирай. Мене, моя Виноградинка, чуття ще ні разу не підвело.

– І хто це? Пси твого тата?

– Ніііі. – Протяжно. – Думаю це ті, про кого ми не чули вже багато років.

– Хто, Мелс?

– Супротив. Борці проти політики та влади Творця. Років п'ять тому з один з таких хлопців я вчинив бійку. Тоді я одразу зрозумів, що він зі Спротиву, адже ніхто крім них не лає в голос політику мого батька. Думаю той невідомий знав, що я – син Творця, й тому взагалі це все почав. Яку ціль переслідував – не знаю, але тоді я залишився без зуба, а він без ноги. Точніше з поламаною ногою.

– І що їм потрібно?

– Я? – Запитую її. – Не знаю, Ру. Сиди тут. Якщо що тікай у квартиру та зв'яжись з Ейсом.

Але Рунта не встигає навіть зойкнути, як нас оточують ще з десяток бійців. Вони нахабно витягують нас обох з авто, тикають автоматами в спину та ведуть до своїх автомобілів : непримітних, старих, та не настільки, щоб викликати підозру. Пхають в середину й зачинивши двері та зав'язавши очі газують вперед.

– Куди ви нас везете? – Запитує моя дружина, на подив, спокійним голосом.

Ніхто не відповідає. В салоні чутно лише наше дихання й тиху мелодію.

– Відпустіть її. – Гиркаю. – Вона вам точно не потрібна.

– Замовкни. – Приклад автомата торкається моєї голови так несподівано, що інерційно падаю на спинку сидіння, хоч до цього сидів рівно. Рунта наче відчуває, що удар прийшовся саме по мені, скрикує та схлипує одночасно. Мої руки зв'язані за спиною, отже, Ру – теж.

Через деякий час авто зупиняється. Мене витягують з салону, й штовхають в спину.

– Крокуй давай! – Гиркає хтось з цих всіх супер воїнів Спротиву. – І ти теж. – Чую, як поруч зі мною схлипує Рунта, а потім падає на землю.

– Мелс...– Зривається з її губ. І я наче скаженію. Мені начхати, що я нічого не бачу, що руки зв'язані за спиною. Обертаюсь туди, де має бути той чоловік, роблю крок уперед й відчувши його перед собою, б'ю головою в його голову. Мені щастить, адже чоловік десь мого зросту. Відчуваю, як з його рота виривається лайка, а потім він стогне від болю.

– Ще раз вона впаде, я вирву твоє серце й пущу на корм собакам! – Рявкаю.

Але хтось підсікає мене під ноги. Я падаю на землю боляче вдаряючись потилицею об тверду землю. Несподівано на підборіддя падає кілька крапель дощу. Зривається вітер. Секунда й з небес починає лити дощ, заливаючи своїми потоками води наче стою під водоспадом. Мене хапають за шкірку та тягнуть по землі. Пручаюсь, дригаю ногами, та все марно. Через зв'язані руки я наче новонароджений.

Трясця! Ненавиджу таке становище. Ненавиджу бути сліпим та безпорадним!

– Ру! – Викрикую бажаючи почути її голос. Та вона не відповідає.

Дощ закінчується так само несподівано, як і почався. Точніше сказати, мене просто тепер тягнуть явно підлогою, а не по землі, тому й тепер нічого не крапає з небес. Судячи зі звуку ми знаходимось в приміщенні де дуже багато металу. Можливо навіть в старому бункері. І якщо це так, можна дізнатись де я точно знаходжусь, тому що бункерів залишилось мало, і найближчий до Алетандри, адже в столиці їх вже давно немає, за десять кілометрів. Нічого собі. Цей Спротив сидить в татка під самим носом, а він навіть не знає.

Мене дотягують кудись, спустивши спиною по сходах. Вибору не було, тому перерахував кожную сходинку, не забувши сказати лайливе слово. Садять на стільчик наче мішок з картоплею, перев'язують руки, приставивши дуло пістолета до скроні й аж тоді відпускають. Якийсь час сиджу в тиші, прислуховуючись до звуків, та маю підозру, що мене закрили в кімнаті, тому що я не чую жодного, диявол, звуку! Мене це лякає. Мені страшно за Рунту. Справді. Боюсь, щоб не зробили їй боляче, хоча, якщо це Спротив, то не повинні.

Нарешті чую новий звук поруч з собою. Хтось пхає стільчик, огидно дряпаючи підлогу металевою ніжкою. Звук виходить такий, що хочеться гаркнути, щоб припинили, але стримуюсь. Я Мелс Блек, син Творця, начхати мені зараз, за кого я насправді граю, але чіпати себе не дам!!!

– Вітаю, Мелс Блек. – Звучить голос. Жіночий голос. – Рада тебе бачити.

– Не можу сказати теж саме. – Відповідаю.

- Хм.. – Хмикає. – Чула я, що ти починаєш революцію проти власного батька.
- Чутками земля швидко повниться. Що потрібно?
- Допомога. Думаю ти вже знаєш, хто я...
- Лідер Спротиву. Так?
- Так. Якщо те, що нам повідомив Альварес Ерай правда, то ми переслідуюмо одну й ту саму ціль, Мелс.
- Ерай працює з вами? – Тут я здивований. Справді.
- Так. Він повідомив нам, що ти прийшов до нього й попросив допомоги в піднятті бунту серед еліти. Ще я знаю, що твій друг Ейс шукає інформацію на Творця та розповсюджує чутки серед простого населення – нижчого класу, про те, що є той, хто зможе скинути Творця з п'єдесталу. Всі вони вже готові йти в наступ на Алетандру, але чекають свята з Об'єднання.
- Так і задумано.
- Підтримка НАТО, еліти та простого населення так, але думаю ти ще щось приховуєш, чи не так, Мелс Блек?
- Слухай, – розслаблюю позу, – так справи не ведуться. Хочеш моєї допомоги, розв'яжи мене, зніми пов'язку з очей та приведи сюди мою дружину!
- Рунта Річчі, чи Блек, в безпеці. Її ніхто не чіпатиме, до того часу, як я зрозумію, що ти за нас, а не побіжиш до татка.
- Ти, слухай! – Гиркаю. – Я граю тільки у свою гру. На твою мені начхати. Я переслідую тільки свою ціль!
- О, я знаю. Обіграти тата, звільнити Лібертах від його нападів, та отримати таку бажану свободу.
- Навіть не хочу знати звідки тобі відомо про те, що знає лише кілька чоловік, тому що, відчуваю, як їх кістки ламаються під моїми ударами за зраду!
- Думаєш Альварес тебе боїться? – Фиркає.
- Думаю решту повідомив не Альварес.
- Тааак? А хто?
- Ейс. Правда ж? Розумію. Мій друг хоче звільнити Клео, ось тільки не чесно грати за моєю спиною, тим паче вже завтра я збирався її забрати з Лози.

– Ейса можна зрозуміти, Мелс. Він хоче врятувати кохану. – Підтверджує мої здогадки.

– Слухай, обговорювати все це, не маю абсолютно ніякого бажання. Давай швидше до справи. В мене ще купа всього, з чим потрібно розібратись за сім днів.

– Ми тобі допоможемо. – Каже. – Об'єднаймо сили.

– Ага. Пффф... А Рунта залишиться в вас, як гарант моєї допомоги? Я так не граю, дівчинко. Або повна довіра, або нічого.

– А тобі можна довіряти, син Творця? Брехун, який заплутав голови усім навколо, але так і не сказав, яку ціль переслідує.

– Так? А в мене відчуття, що ціль відома вже всім! Я хочу спокійного життя. Так що там щодо того, щоб моя дружина вже зараз сиділа поруч зі мною?

– Залиш це, Мелс. Всі знають, що твоя дружина для тебе ніщо! Тебе ж і відправили тільки заради того, щоб прибрати до рук Лібертах.

– Послухай, мене не цікавить що там всі знають. Якщо я сказав, що Рунта має бути зі мною, отже так і має бути. Хочеш моєї допомоги, довіри? Хочеш щоб я справді довів свій план до кінця й скинув татка зі свого трону?... Відпусти мою дружину.

– Ооо, то виявляється Мелс Блек не настільки гнилий фрукт. А я то думала, що ти й себе напихаєш хімікатами для ґрунту, аби виглядати, як ті дерева – свіжо та молоді, але насправді будиши всередині мертвим.

– Ти мені набридла. Вирішуй швидше.

– Гаразд. – Подумавши кілька секунд каже жінка. Чую, як підходить. Спочатку вона розв'язує руки, а потім відходить. Чую, як клацає запобіжник пістолета, направлений на мене. Знімаю пов'язку й роздивляюсь все навколо, як і казав – бункер. Все обшите металевими касетами, на стелі тьмяне світло. Сіро. Брудно. Холодно.

Жінка, що стоїть переді мною, наскільки нам всім відомо – Діана. Прізвища не знає ніхто. Не раз я бачив її фото в розділі новин. Русяве непримітне волосся, висока, струнка, років двадцяти п'яти, з такими ж синіми очима, як і в мене.

– Ну? – Запитую її, очікуючи коли сховає пістолет. – Як тільки моя дружина стоятиме поруч зі мною, я готовий допомагати.

Діана примружує очі, наче намагається роздивитись мене, як на рентгені, але їй це не вдається.

- Зараз. – Дістає рацію з пояса камуфляжних штанів й віддає наказ.
- Привести Рунту Блек до мене.

22. Рунта

Рунта

Коли нам зав'язують очі, а потім я падаю, з вуст злітає його ім'я. Мені страшно. Я знала, що ми влізли в таке, звідки можливо живими не вибратись, особливо якщо Творець обіграє нас всіх, а скидати таку можливість з рахунку не можна. Як каже тато – не можна недооцінювати ворога. Ніколи!

Не знаю хто це такі. Не знаю куди нас ведуть. А ще не можу не думати про те, що можливо нас будуть допитувати ці незнайомі, озброєні люди. Бити. Різати. І хто його знає, що ще!...

Чую, як Мелса забирають кудись, а мене заводять в холодну, пропахлу цвіллю кімнату. Саджають на стілець, обв'язують мотузкою наче в мене є всі шанси втекти звідси, навіть не зважаючи на безпорадність, та повну невідомість де я, і куди взагалі тікати.

Проходить година, може дві, як мене залишили сидіти в кімнаті. Думається, що саму, але впевнена, там, за дверима, як мінімум стоїть двоє людей. Мене, на щастя, ніхто не чіпає, ніхто нічого не запитує. Навіть образливо стає. Або вони зараз спілкуються з моїм чоловіком, а потім прийдуть до мене, або я взагалі їм не потрібна, та йду доповненням до Блека.

Несподівано двері відчиняються, мене відв'язують, та кудись ведуть, так і залишивши пов'язку на очах. Спочатку з'являються думки, що потрібно тікати, рятуватись, та я чудово розумію, що совість не дозволить кинути Мелса, та й швидше за все шанси на втечу нульові, тому й покійно плентаюсь між озброєними людьми, затвори автоматів яких постійно клацають, як попередження.

Вштовхують в спину у ще одну кімнату, де світло яскравіше за те, що у коридорі. Знімають пов'язку. Мелс стоїть прямо навпроти мене. Як тільки бачить мене на обличчі розквітає така щира посмішка, що навіть дивуюсь цій реакції. Тобто так, я віддала йому себе, я з ним у всьому, але думала, що для нього це нічого не означає.... Та ця посмішка змушує думати інакше.

– Ну, – промовляє жінка, з пістолетом у руках, – вона з тобою, син Творця. Тепер ми обговоримо нашу співпрацю?

– Звісно. – Знаючи Мелса, який притискає мене до себе, обійнявши за плечі, ось це його «звісно» з оскалом, замість посмішки, означає «хрін тобі собачий, а не співпрацю».

– Тоді складімо план. – Жінка підходить до столу позаду нас, більше не звертаючи на мене уваги.

Розкладає на поверхні велику мапу. Мелс підходить до неї та з піднятими бровами роздивляється.

– Це мапа Алетандри?

– Так.

– А це мій будинок?

– Так.

– А це будинок татка?

– Так.

– Де позначки виходу з площі та місця скупчення полісменів? Де точки виходу з міста, щоб мати змогу залишитись непоміченим?

– Поки немає. Альварес Ерай має дістати для нас цю інформацію.

– А ви тоді повинні будете підняти там бунт? Стати відправною точкою для повстання, правильно?

– Так.

– На площі мають бути всі, і еліта, і нижчий клас. Вони будуть поділені на сектори. – каже Мелс водячи пальцем по мапі в тій точці де площа та неподалік відмічений фонтан – фенікс. – Вам потрібно буде тільки почати. Але! Що з рештою Алки? Повстання потрібні всюди! В одній Алетандрі татко швидко придушить його, а всюди в нього не вийде. Сил не вистачить.

– Альварес Ерай вже мав зв'язатись з військами НАТО. Ми їх проведемо. Вони мають бути тут, у підземних ходах метро за день до свята. А ще мають бути підіслані нами люди на усіх площах Алки. Вони будуть працювати там над підбуренням людей.

– Чудово. – Дивлюсь на задоволене обличчя Мелса і думаю що він радіє. Чому? Тому що все роблять так, як йому потрібно, але без його участі. Наче сама доля штовхає нас до того, чого ми хочемо, показуючи таким чином, що вдача на нашому боці. – Мені потрібно відправити листа в Лібертах.

– Для чого ? – Подаю голос. Жінка так здивовано на мене дивиться наче й забула, що стою поряд.

– Зв'язатись з твоїм татом, Ру. Він збирає своє військо. Думаю несподіваний напад з його боку буде доцільним, тому що відчуваю дупою, що Творець так просто не здасться.

– Якщо тато відмовиться? – Запитую, впевнена чомусь, що так і буде.

– Не відмовиться, Ру. Він тільки й чекає шансу для цього, повір!

– Я так розумію електронного листа чи голосове повідомлення ти відправляти не хочеш? – Встряє жінка.

– Байдуже. Аби воно дісталось адресату.

– Як нам зв'язатись з твоїм батьком? – Жінка обертається до мене.

– Не знаю. Я навіть не знаю де він зараз.

– Виходить електронного надіслати не вийде...Може просто не отримати. Відправимо дрон.

– Краще декілька. – Каже Мелс. І хоч він особливої уваги не звертає на цю жінку, але вона звертає на нього. Цих п'яти хвилин достатньо, щоб побачити, що він їй подобається. Вона дивиться на нього зацікавлено, так, наче роздумує, який би в них вийшов секс. Мені це, трясця, не подобається. Взагалі ніяк. – Рунта, тебе потрібно відправити додому.

– Ти про що?

– Ру, – бере за руку та відводить в інший бік кімнати, – я не хочу, щоб ти постраждала. Діана дасть тобі охорону, я попрошу, щоб ти була в безпеці.

– Я не залишу тебе тут самого. Раптом вони брешуть, Мелс?

– Не брешуть. Ну хто може збрехати мені, майстру цієї справи, Виноградинка?

– Але...

– Ніяких але. – Схиляється ближче. Впирається чолом в моє, обіймає, гладить плечі, від чого мурашки біжать шкірою. – Я не можу наражати тебе на небезпеку. Ти важлива для мене, Ру. – Промовляє тихо.

– Мелс, я...

– Послухай. Дай мені хоча б раз зробити правильний вчинок, подумати про когось іншого. Не знаю, що нас чекає далі, але в будь-якому випадку на святі нам доведеться бути так чи інакше, тому дай мені поки зберегти тебе. Я повернусь. Обіцяю.

– Не обіцяй, коли не знаєш, чи зможеш виконати...

– Ру, спокійно. – Притискає до себе. – Я ж не наражаю себе на небезпеку. Відправляю листа, обговорю тут все з Діаною, і

повернусь.

Діаною... Нехай це в мені говорять ревності, але я бачила її крвожорливий погляд. Ця жінка мені не подобається. Так, я розумію, що нічого страшного чи небезпечного не буде робити, але настільки звикла до того, що ми всюди разом, постійно, що тепер важко навіть крок зробити від нього.

– Гаразд. – Погоджуюсь. – Але якщо ти не повернешся до мене, Мелс Блек, то я знайду тебе та відірву голову!

– Це означає, що моя Виноградинка так само не хоче втратити свого Брехуна, як і він її? – Шепоче на вухо, а я просто завмираю, наче заморожена в одну мить.

– Так.

Майже одразу мені знову зав'язують очі два озброєних чоловіка, апелюючи тим, що ніхто не повинний знати де знаходиться база Спротиву. Виводять на верх. Сильний вітер б'є в обличчя, збиваючи з ніг. Мене тягнуть за руку до авто поруч, силует якого розрізняю крізь тканину. Хтось стоїть біля відчинених дверцят. Автомат висить на плечі. Новий порив вітру в цих порожніх полях таки збиває з ніг, і я зачіпляюсь за який виступ. Падаю на коліна впираючись долонями у тверду землю всипану маленькими камінчиками. Вони боляче врізаються в шкіру, залишаючи своїми гострячками криваві точки. А потім я розумію те, що не змогла вловити одразу: ці чоловіки не в камуфляжі – хто стоїть поруч з авто, – вони у костюмах! Чорні костюмах, як шукачі Творця!. Здираю пов'язку з очей, встаю на ноги й з криком на вустах хочу повернутись назад. Починаю бігти назад до бункера заваленого та так закритого горою сміття зі зрубаних дерев, що не ясно де знаходить вхід. Вітер здійснює у повітря пил, маленькі гілки летять в обличчя. Знову падаю. Встаю.

– Мелс! – Кричу щодуху. Та звісно ж він мене не чує. І не повинний. Чортова Діана! Сука! Підставила!!!

Обертаюсь, і це було помилкою, адже кинувши погляд на єдиного чоловіка в камуфляжі розумію, що це він зрадник. Можливо Діана й навіть не причетна, хто його знає. Чоловік підіймає дуло автомата та починає стріляти по ногах. Кричу, так, як ніколи ще в житті не кричала. Страх пронизує кожний клаптик тіла й душі. Мозок чомусь, замість того, щоб посилено працювати й шукати вихід ситуації, стає порожнім, наче хтось просто бере й вимикає його! Падаю. Знову й знову! І Знову. Наче хтось навмисно ставить підніжки. Боляче. Дуже.

Всюди. Але я встаю. Повинна дістатись до Мелса, повинна попередити... та стає занадто пізно.

Не встигаю добігти, як мене відкидає хвилею вибуху. Лечу спиною назад та падаю поруч з одним із людей в чорному. Навіть впізнаю цього чоловіка. Це той, хто приставив лезо до моєї шиї не так давно...Трясця! Сльози самі собою збігають по обличчі. Розтираю їх брудними закривавленими руками, шмигаю носом, ще не до кінця зрозумівши, що це чортів кінець. Все!!!! Фінал нашої історії.

– Ну, що? Поїхали до Творця. – Стверджує пес Творця.

А в мене навіть сил немає встати. Відчуття, наче серце вирвали з грудей, залишивши там порожнечу, а потім на моїх очах ще прокололи його отруйним кинджалом. Мене розриває зсередини на частини, на мілкі уламки, які зараз розносить холодний, осінній вітер, разом з краплями мілкої дощу. Все вертиться навколо. Земля тікає з-під ніг. Зараз...зараз я ладна віддати все, щоб повернути час, та піти геть звідти разом з Мелсом. Навіть ми б потрапили у лапи його тата, але він був би поруч, живий. А зараз....не знаю чи живий, чи лежить під уламками металу й бетону.

Мене підіймають за руки й пхають на заднє сидіння позашляховика. Не пручаюсь. Не бачу сенсу. Все одно ж привезуть до Олександра Блека. До мого ворога! Справжнього ворога. Підступного. Злого. . Залишається тільки морально зібрати себе до купи, триматись за примарну надію, за повітря, й дістатись цієї тварюки та встромити в його холодне серце лезо ножа і дивитись – дивитись, як життя зникає з його очей...

Він вбив свого сина. Впевнена, знав, що Мелс там. Якщо Діана чи той чоловік працювали на нього, то сто відсотків, що знав...Невже так не любив його? Невже син для Творця лише розмінна монетка?

Коли мені знову зав'язують очі та приставивши до спини дуло пістолета ведуть якимись коридорами невідомо де, я не пручаюсь. Немає сил. Бажання. Мене зламали тим вибухом. Певно навмисно, не знаю, але Творець молодець, одним способом прибрав все, що йому заважало. Тепер Мелс і Діана, якщо вона звісно не зрадниця й не працювала на нього – мертві, Альварес Ерай не зможе провести війська НАТО, не зможе підбурити еліту, Ейс не зможе зробити те саме з простим населенням разом з людьми з Спротиву, а Лібертах опиниться у його владі, тому що я тепер заручниця! І ніхто, чорт його забирай, ніхто тепер не повстане, адже Блек вбив власного сина, безжально, безпощадно, лише клацнувши пальцями. Ось і відкрились карти. Всі. Мелс казав, що тато задумав гру, але не міг зрозуміти яку, та мені тепер здається, що Творець все знав, і навіть

сам вів нас цим шляхом, щоб забрати потім все та обставити так, наче все само впало йому і руки, а він тільки взяв... Обіграв всіх...

Цей Диявол обіграв всіх нас...

23. Рунта

Скачано с сайта knigomania.org

Рунта

Не знаю скільки часу проходить, як я сиджу в якомусь підвалі. Можливо лише мить, що тягнеться вічність, або ж насправді довгий час, адже в повній темряві важко слідкувати за часом. В мене є тільки одне заняття: підпирати холодну стіну, чим я і займаюсь. Потилицею притулившись беззвучно плачу, картаючи себе за все, що встигло статись за останні дні. Так швидко промайнув час з Мелсом чи татом... Так швидко я стала дружиною свого ворога... Стільки всього... Тепер я заручниця Олександра Блека . Козирна карта проти якої у тата немає нічого, і навіть військо не допоможе. Не знаю, як захоче обставити все Творець на святі з Об'єднання країн, та тепер він у виграші. Супротив знищений, особливо якщо вони всі були в момент вибуху у бункері. Альварес Ерай теж знешкоджений, тим паче не відомо, чи знав Творець про зраду свого друга, але здається мені, що – знав. Такі, як він, знають все і про всіх. Та й голова Ейса швидше за все полетить з пліч. А ще Блек прибрав зі столу карту свого сина, того, хто хоч якось розумів логіку його дій й намагався протистояти...

Мене ламає на шматки. Кістки викручує від болю, що з'явився в ту секунду, коли тіло відлетіло назад, від бункера. Ми навіть не встигли стати одне для одного кимось... Між нами тільки почало жевріти те маленьке багаття, яке мало всі шанси розгорітись й стати стіною з полум'я, якою прикрились би від Творця та решти світу.

В голові порожньо. Лише серце та душа стікають кривавими слізьми від несправедливості життя, від того, як доля нам збрехала, вткнула обличчями в багнюку, дала добрячого копняка й тепер спостерігає, чи зможемо ми встати... Чи зможу я встати. Але знаю, – не зможу. Це вище моїх сил. Все, що в мене зараз виходить, – згадувати погляди Мелса, усмішки, слова, теплі дотики.

«Слухай, просто забери авто. – Зітхаю, зрозумівши, що силою з ним певно не вийде.

Не можу. Я закохався.

Таак? І в кого?

В тебе. Як тільки побачив.

Серйозно? Тобто поки я їхала на мотоциклі в шоломі ти виїхавши з-за повороту побачив мене і закохався? – Сміюсь.

Саме так. – Киває головою.

Ого. В мене ще так ніхто не закохувався, не бачачи навіть обличчя.

Бачиш? Все буває вперше.

Звідки знаєш моє ім'я?

А хто його не знає?»

Наше перше знайомство саме спливає в голові картинками. Наче бачу себе зі сторони: ще поки вільна, задоволена життям, з мріями поїхати в Алетандру й хоч раз побачити столицю Алки про яку так багато говорять. Цікаво, мій мотоцикл все ще стоїть на стоянці університету, чи його вже прибрали? Ми ж так і не доїхали до нього – пси Блека нам завадили.

Несподівано в повній темряві чується звук скрипу металевих дверей. В мою камеру потрапляє смуга світла. Фігура з широкими плечима встає в проході, затуляючи той клаптик світла й широкими кроками підходить до мене. Не бачу його обличчя, тому навіть не можу сказати хто це, чи які має наміри. В дверях з'являється ще одна фігура.

– Прив'яжи її та увімкни світло, нічого ж не видно! – Говорить хтось владним голосом обпалюючи крижаними нотами. Мороз біжить по шкірі від цього тону. Фігура по вище здіймає мої руки догори та заковує зап'ястя в кайдани. « Ось вам і середньовічні, прекрасні моменти у житті. Краще б це було балом, –думаю». Потім фігура зникає, двері зачиняються з боку коридору, а яскраве світло змушує примружити очі. Чекаю коротку мить та пересиливши себе дивлюсь на того, хто залишився. Довго думати не потрібно, й так знаю – Олександр Блек. Творець власною персоною.

– Вітаю тебе Рунта Річчі. Точніше Блек. – Крива, загрозлива та одночасно огидна посмішка торкається його рота. – Шкода, що тесть з невісткою знайомиться саме в такій ситуації, але ви ж не хотіли поїхати з моїми людьми кілька днів тому, тому тепер доведеться платити за неслухняність.

Мовчу. Не тому що немає чого сказати, а тому що боюсь, що почну битись в істериці, адже при погляді на чоловіка, схожого очима до Мелса більше ніж думала, з такими ж рисами обличчя та поглядом

холодної переваги над усіма, хочеться одночасно плакати й кричати від болю. В голові починає пульсувати лише одна думка – знищити Олександра Блека. Встромити кинджала в його серце. ЦЕ ж так просто. Всі стануть вільні. І нехай Мелса це не поверне, зате збереже Лібертах, тому що я все ще його майбутній Головнокомандувач!

– Не хочеш розмовляти? – Пхає руки в кишені явно вартісних штанів. Біла сорочка, наче пил в очах – дратує. – Я тебе розумію, Рунта. Тільки ти зблизилась з моїм сином, як він зник.

– Вас взагалі не хвилює, що ви вбили власного сина?! – Запитую, відчуючи, як серце з кожним поглядом на Творця б'ється в грудях все сильніше.

– Рунта. – Усміхається, навіть ласкаво, наче вовк перед тим, як напасти. – Ти ще така неуважна. Без досвіду у таких справах. Думала, зможете мене перехитрувати? Зможете повернути все за спиною?

– А ти думаєш будеш правити вічно? – Гаркаю. – Всі ми смертні, і твій час, – Олександр Блек, – теж прийде!

– Хм....Прийде. Звісно прийде. А поки ми з тобою маємо дійти консенсусу: ти зі мною на святі з Об'єднання, як обличчя від Лібертаху.

– Йди до біса!

– Любаа, тобі доведеться, хочеш цього чи ні. Тому не бачу сенсу пручатись.

– Пішов на хрін! Чуєш?! Зникни! Здохни! Ненавиджу тебе. – Викрикую, а з очей течуть сльози. Господи, я така слабка...Я ніщо.

– Виноградинка ...– Каже, а в мене раптом серце завмирає, перестає битись, взагалі. Повільно піднімаю на Творця погляд та бачу у ньому лише кригу. – Так він тебе називав, так? Гарно.

І просто виходить. Просто йде геть з камери, залишивши так і сидіти зі світлом, але піднятими й прикованими руками до вогкої стіни.

*

День за днем. Хвилина за хвилиною. Мить за миттю. Вічність... Я повільно стаю ніким. Не знаю, як врятуватись. Не знаю, як захистити країну та тата. Не знаю, як знищити Творця. Біль з кожною секундою стає більшим, наче росте, як сніжна куля. Він

поглинає мене без залишків, утворюючи чорну діру, на місці душі. Він вбиває останні краплі надії, віри. Хоч зізнатись, я все ще чекаю, як двері відчиняться, в них увійде Мелс, або татко й заберуть мене звідси....

Я слабка...

Творець більше не приходить, а я й не хочу бачити його обличчя, так схоже на обличчя того, кого тепер немає.

До цього моменту, до цих днів, навіть віддавши свою цнотливість Мелсу, я не знала, що відчуваю до нього. Я забороняла собі знати, адже не знала, ким станемо після усіх подій....Але тепер немає сенсу приховувати від самої себе правду...Гірку, болючу... диявольську правду. Я покохала його. Покохала Брехуна з Лібертаху. Чому не з Алки? Тому що він боровся за Лібертах, за свою свободу, за мене...а тільки лібертахці цінують і люблять свою волю!

*

Свято з Об'єднання країн в Алку

Не знаю коли починається ранок, та й взагалі який зараз час. Біологічний годинник давно збитий, та все – таки розумію, що час «свята» невпинно наближається.

Руки за цей час заніміли. І хоч чоловік, що приносить їжу, розтягнув ланцюг, щоб я мала змогу їсти, зап'ястя стерті до м'яса спробами зняти холодний метал. Від холоду у камері мене постійно трусить. З носа тече, а рот не закривається ні на хвилину: кашель, наче лай собаки вже декілька днів зі мною.

Сьогоднішній ранок починається майже так само, як і попередні. А може то й не ранок зовсім, не важливо. У камеру заходить озброєний чоловік у масці, – наче у мене є можливість йому шкодити, – та цього разу не кидає під ноги шматок хлібу, а знімає кайдани, поки ще один чоловік тримає під дулом автомата. Допомагає встати на ноги, і я навіть дивуюсь, тому що такого не очікую точно. Ноги не тримають, тіло встигло ослабнути за останні дні, але солдат чи хто він там Творцю підтримує мене за талію. Голова йде обертом від знесилення, та намагаюсь встояти.

– Пішли. – Промовляє грубим тоном. І це перші слова за минулі дні.
– Тебе чекає Творець.

Очі не зав'язують. Просто ведуть спочатку сірими, та зацвілими коридорами. Потім виводять на перший поверх в яскраву,

опромінену дорогими меблями кімнату. З неї ведуть на другий поверх, й підіпхавши дулом автомата заштовхують за двері.

Влітаю в кімнату, зашпортуюсь й падаю. Ноги ніби самі підгинаються, втомившись тримати рівно. Піднімаю голову, оглядаючи світлі меблі, вартісний килим піді мною, високі вази та безліч картин на стінах. По середині стоїть стіл за яким сидить шматок лайна, іменуючи себе – Творець. За його спиною широке вікно з балконом, крізь скло якого бачу обриси міста та багатоповерхових будівель. І всі вони сяють не гірше різдвяної ялинки. Раптом розумію – Свято сьогодні!

– Доброго ранку, Рунта. Сьогодні ти вийдеш зі мною на сцену під цим будинком, стоятимеш під білими колонами та будеш усміхатись усім навколо й розповідати, наскільки Лібертах радий приєднатись до Алки.

– Ні!

– Ні? – Брови Блека вигинаються в здивуванні. Біла сорочка губиться у світлих тонах кабінету та променів сонця, що намагається прорвати сірі хмари. – Рунта, я не прошу тебе, а наказую, якщо раптом ти не зрозуміла. – Спокійно додає, відкинувшись на спинку крісла.

– Чхала я на твої накази. – Встаю на ноги, вирівнюючись. Я не буду перед ним на підлозі! Врешті – решт, я Рунта Річчі – Блек, донька Головнокомандувача Лібертаху, дружина Мелса Блека, найкращого маніпулятора у моєму житті.

– А якщо так? – каже і в кімнату заводять мого батька. Руки зв'язані за спиною, під оком синець, волосся розтріпане, а обличчя не голене вже декілька днів.

Коли бачить мене очі сповнюються слізьми. В обох нас.

– Рун, дівчинко моя, – промовляє, – що ти з нею зробив? – Обертається до Творця. – Я ж сказав, що підпишу Акт про приєднання!

– Вона це з собою зробила. – Творець переводить очі на мої закривавлені зап'ястя, худі ноги з розірваними штанами. – І мій син.

– Твій мертвий син! – Гаркаю.

– Мертвий? – Тато відхиляється, наче має впасти.

– Мертвий. – Підтверджує Блек. – Перейдемо до справи. Ти, – вказує на мене пальцем, – вийдеш зі мною з документом про приєднання Лібертаху. З заплаканими очима розповіси, як твій

чоловік помер від рук Спротиву, хоч ти й сказала, що виконаєш всі їх умови. А потім дозволяю тобі зникнути, Рунта Річчі.

– А тато? – Запитую примруживши очі. Мені так страшно. Ще ніколи не відчувала, щоб мною трусило наче в припадку.

– Я відпущу вас обох, як тільки він підпише, а ти виступиш на сцені. Вас вивезуть за кордон Алки. Рахуйте це подарунком.

– Гаразд. – Погоджуюсь. Мені доводиться. Я не можу ризикувати татом....не можу...

Тата забирають, а мене знову двоє озброєних чоловіків ведуть у якусь кімнату. Там чекає жінка. Вона одразу починає крутитись навколо мене, наповнює ванну й дістає різні сукні. Після гарячої води відчуваю себе ще слабшою ніж до цього. Жінка подає мені фрукти на таці, і поки я виноградинку за виноградинкою кладу до рота, заплітає моє чорне волосся, яке мало б вже певно стати сивим після пережитого. Один з охоронців в масці залишається й весь час мовчки стоїть коло дверей, уважно спостерігаючи за моїми діями, наче боїться відвести погляд, чи неадекватних дій з мого боку.

Раптом, під гілками винограду я бачу невеликий ніж, яким жінка зрізала шкіру з апельсина. Обережно дивлюсь на чоловіка й поки він не бачить, ховаю його в складках сукні, яку на мене вдягнули. Вона гарна. Зверху має дизайн стандартної сорочки, а від талії тягнеться пишною спідницею з кишенями. Хіба це не маленька вдача в ситуації, що склалась?

Кладу ніж туди й завмерши дивлюсь на себе у дзеркало. Обличчя бліде, волосся наче стало рідшим, а зелені очі втратили минулі іскорки веселощів. Я наче вмерла всередині, а ззовні залишилось лише тіло, яким керую стандартна програма.

До шостої, моменту коли Творець вийде на сцену разом зі мною, сиджу в кімнаті розглядаючи Алетандру крізь скло. Місто прекрасне у своїх вогниках та цвітучих деревах. Воно сяє наче мільйони зірок. Це гарно видно в темряві, що майже вже захопили всю країну. Лише промислові райони губляться в ній своїми тьмяними, старими заводами, наче примари, охочі понад усе на світі стати центром столиці.

Ні на секунду не випускаю лезо ножа у кишені, стискаючи його наче рятівний жилет. Я просто не можу цього зробити, – чоловік в масці все ще зі мною, все ще стоїть у дверях, уважно спостерігаючи за кожним кроком. Мені не потрібно, щоб забрав єдине, чим збираюсь вбити Блека на очах у всіх містян. Мені начхати, що вони

подумають після, начхати, що буде далі зі мною, – головне, щоб Лібертах залишився вільним, тата відпустили, а Мелс точно з задоволенням познується там, на тому світі над своїм татом.

Мені все ще болить, та й навряд чи колись перестане, від того, що мого чоловіка немає поруч, що він більше не жартує зі мною, не дразнить, не спокушає...

– Час прийшов. – Каже охоронець. Встаю, поправляючи складки на чорній сукні, – траурній, – та йду за чоловіком. Він повільно веде мене коридорами, а я чую шум натовпу та громоподібний голос Творця, який втирає, наскільки радий бути їх Головнокомандувачем й брати на себе відповідальність з покращення життя людей. Навіть смішно стає від таких слів, тому не можу стримати посмішку.

Коли ми дістаємось широких дверей, що ведуть до сцени з колонами з будинку помічаю, як за спиною Блека стоїть цілий ряд охоронців в масках, а в натовпі зосереджено ще не менше тисячі таких же озброєних чоловіків. Раптом мене штрикають в спину дулом автомата. Обертаюсь й з подивом дивлюсь в очі охоронцю.

– Тобі. – Протягує руку на якій лежить клаптик паперу. Від цього серце починає калатати наче ненормальне, наче ось – ось вилетить з грудей та полетить на крилах щастя. Обережно беру записку й читаю:

Я знаю про твій кинджал в кишені. Не вбивай Творця, за тебе це зроблять інші. Просто розкажи історію про те, як Творець вбив власну дружину! Ти її знаєш!

З подивом піднімаю очі на «маску» та він вже штовхає мене на сцену, до Блека. Підкорюсь, намагаючись зрозуміти хто це написав і для чого. Можливо це обман насправді, і він так хоче знешкодити мене й не дати шансу вбити Творця, а можливо...він від Спротиву. І вони змогли потрапити на свято, просочитись в охорону Блека. Навіть якщо Діана мертва, то там же ще безліч людей було.

Йду під абсолютну тишу. Вона настільки нереальна, зважаючи на те, що перед очима стоїть повна площа людей, розділена на сектори, як і казав Мелс. Одразу видно де еліта, а де простий люд. Підходжу до Творця так і тримаючи руки в кишенях.

– Пам'ятаєте, я казав вам, що Лібертах стане частиною Алки? Нарешті це сталося. Мій син, – Мелс Блек, голова корпорації «Ленд» одружився з Рунтою Річчі, доньці Одре Річчі, Головнокомандувача Лібертаху. Разом вони змогли побороти упередження та стати одним цілим. Їх кохання змогло об'єднати не тільки їх самих, а й дві величні країни. Але, на превеликий жаль, я

разом Рунтою Блек, маю для вас погані новини... Мій син нещодавно загинув від рук Спротиву, яких не вдовольняє моє правління. Вони знищили невинне життя. Вони вбили частину Рунти. Вирвали її серце з грудей залишивши саму майже одразу після весілля.

По натовпу перекочується хвиля невдоволення і я з огидою розглядаю, наскільки вони всі слухають ЙОГО, наче він сам Господь Бог, а не просто людина. Нехай еліта так себе поводить, але ж бідняки, ті, хто не мають нормального життя...хіба не остогиділо слухати й терпіти одне й те саме?

Творець замовкає й передає мікрофон мені в руки посміхаючись при цьому так, наче справді шкодує за мертвим сином. Беру на столі документ вже підписаний моїм батьком й стикаючи в руках папірець завмираю, побачивши те, чого не повинна...Діана! В натовпі серед еліти...

Нічого не розумію.

— Давай, Рунта. — Начебто підбадьорює Творець, стоячи поруч. — Всі чекають.

— Мій чоловік...— починаю, але голос зривається від нової порції болю, звертає нутрощі та змушує зігнутись навпіл. Беру себе в руки, вирівнююсь. — Мій чоловік був складною людиною, — важко ковтаю, шукаючи поглядом знову обличчя Діани, але більше не знаходжу, невже привиділось? — Мелс Блек ніколи не був взірцем для когось. І думаю багато з вас думали, що він живе лише для власного задоволення, але це не так. Він не був гнилим в середині. Він був справжнім, як його мати. Ця жінка, про яку він лише обмовився кількома словами була гідною дружиною та мамою Мелсу Цю жінку вбив Творець в угоду своїм власним бажанням! І тепер нова смерть, смерть мого чоловіка досі стоїть в мене перед очима. Я досі не можу стримати сліз, та запхати своє горе куди якомога далі, адже я...— на секунду, одну коротку секунду заплющую очі, — кохала його.

Раптом роздається постріл. Починається хаос. Натовп кричить, починає штовхатись, бігти. Охорона Творця починає теж бігати між людьми щось викрикуючи та перемовляючись по рації. Лише я стою на сцені здивовано роздивляючись поранену ногу Олександра Блека.

Тут же, майже одразу, на великих екранах телевізорів, що висять всюди починають транслявати пікети людей з інших міст, які кричать одне й те саме:

— Смерть Творцю! Смерть Творцю!

Натовп, що застигає в здивуванні перед екранами наче за зомбований починає повторювати те саме. Вони зупиняються, з наміром повернутись до сцени, але охоронці тикають в них автоматами.

– Стріляти на ураження! – Викрикує Блек, й починається такий хаос, що важко розібратись де хто.

Люди б'ються, вихоплюються зброю в охоронців, падають на землю з кулею в голові стікаючи кров'ю.

Більше не дивлюсь. Не можу на це дивитись. Відвертаюсь й роблю один крок до Блека, який так і лежить на бетонній підлозі сцени заливаючи її червоним кольором. Розриваю папірець в руках, з насолодою наближуючись до нього.

В голову лізуть різні думки, але я не можу зараз сконцентруватись на них. Розумію підсвідомо, що все – таки задум вдався, нехай і не так, як хотіли, адже ось він, лежить переді мною поранений, чоловік, що сіє смерть, але боюсь дозволити собі подумати, що Мелс живий.

– Олександр Блек виявився не таким хитрим, як уявляв? – Запитую.
– Знаєш, що я зроблю зараз? Я проштрикну твоє серце лезом ножа, й буду з насолодою та задоволенням дивитись, як останні сили залишають тебе, як життя повільно витікає з твого погляду. А знаєш чому? – Встаю зовсім поруч з ним.

– Тому що ти виродок. Ти не людина.

– Рунта! – Чую крик, й відчуваю, як щось гаряче обпалює шкіру. Воно пронизує мене в районі талії. Ноги самі підкошуються, і я падаю та палаю на землю безліч століть, бачачи перед собою усміхнену пику Блека!

24. Рунта

Рунта

Через 2 дні після свята

Кліпаю очима намагаючись розплющити їх, але світло занадто яскраве. Воно засліплює, змушуючи мружитись. Голова чомусь нещадно болить, а спина пече вогнем. Чую навколо себе якийсь шум, відчуваю дотик теплої руки до обличчя.

– Донечко. – Це мій тато. Його голос ласкавий, ніжний та добрий. І він живий. Спогади картинками спливають перед очима: Творець лежить під моїми ногами, кров стікає по його світлих штанах

заливаючи бетон сцени; я стою перед ним стискуючи ніж в руках, збираючись вбити, знищити цей шматок лайна раз і назавжди, звільнивши всіх від його натиску та деспотизму. Звільнивши Лібертах та себе. Тата. Мелса...— Рунта, люба, розплющ очі.

Підкорююсь. Розплющую очі й зі здивування розглядаю обличчя батька, який постарів років на десять. Глибокі зморшки залягли на його чолі, кутики губ опущені до низу, хоч зараз на вустах грає щаслива посмішка.

— Я такий радий, що ти прокинулася. Куля потрапила тобі в м'які тканини, але її дістали. Як ти себе відчуваєш?

— Хто в мене стріляв? — Запитую захриплим голосом.

— Один з охоронців Олександра Блека.

— Але хтось викрикнув моє ім'я...Я чула...А потім впала.

— Так. Цей хтось отримав від мене вже стусанів, але ми з ним знайшли спільну мову. Заради тебе, моя донечко.

— Тато...— Він бере мене за руку. — Хто отримав стусанів? Я бачила Діану, вона з Спротиву, була з...з Мелсом коли пролунав вибух, і я... так боюсь....Мені так страшно, татко. — Сльози самі починають текти по щоках. Солоні. Гіркі. Відчайдушні.

— Шшш. Все добре, моя мила. Все добре. Ми перемогли. Війська НАТО увійшли в Алку, Творець мертвий, а Лібертах вільний. Та й сама Алка тепер вільна.

— Справді?

— Так. Все сталося швидко. Занадто. Але давай тобі про це розповім не я. Дехто чекає зустрічі з тобою.

— Хто? — Але тато не відповідає. Він цілує мене у вогку щоку й з посмішкою виходить з палати. Я в лікарні. Але в якій?

Двері відчиняються майже одразу після того, як тато виходить. І коли я бачу ЙОГО, здається, що зараз помру. Біль новою хвилиною розливається тілом. Сині очі уважно спостерігають за мною, легка, жартівлива та така звична посмішка грає на вустах, а чорне волосся, до пари моєму, як завше стирчить в різні боки.

— Привіт Виноградинка.

Не можу стримати сліз. Не можу стримати схлипування. Руки та ноги німіють. Спина стає вологою від поту. А все тіло взагалі тремтить.

— М...Мелс?

– Звісно ж це я. – Сідає поруч, обережно бере мою руку у свою, нахмуривши брови. – Я ледве дочекався цього моменту, Ру. – Серйозно промовляє. – Думав ти вже ніколи не отямишся.

– Але як? Я ж бачила...

– Я все розповім, зараз я хочу зробити дещо інше. – Він схиляється до мене, ближче й ближче.

– В мене не чищені зуби. – Буркочу.

– Мені начхати, я тут раптом зрозумів, що кохаю свою Виноградинку будь – якою, тому розкрий свого ротика і впусти мене в себе.

Підкорююсь, не маючи сили стримати себе, та тягу власного тіла до цього брехуна. Відчуваю його язик у роті, який починає вигравати з моїм, ласкаючи так, наче ми обидва були мертві вічність й раптом нам перепав шанс побачитись хоч на один день. Хоча.... Так і було. Мелс обережний, але одночасно настирливий. Ніжно притискається до мене своїм гарячим тілом. Кінчиками пальців торкається шиї й занурюється під лікарняну сорочку, яка виявляється дуже зручна для таких цілей. Починає пестити мої груди, не припиняючи цілувати ні на секунду. Іншою рукою лізе під ковдрою, торкаючись моїх вологих пелюсток між ніг. Легко, обережно проникає в мене пальцем, змушуючи серце прискорювати свій ритм, від чого апарат до якого підключена. починає пищати. Обводить пальцем клітор й знову й знову вштовхується в лоно, наспівуючи в губи, як мене хоче й наскільки я гаряча. Піддаюсь. Вигинаю спину йому на зустріч, бажаючи тільки одного – його.

Встає, швидко зачиняє двері й повернувшись лягає зверху на мене. Піднімає край сорочки та розстібнувши джинси вивільнює твердий пеніс. Обережно, опираючись лише на лікті, щоб ненароком не придавити мене своїм тілом розсуває мої ноги та входить. Різно, швидко, палко. Скрикую від задоволення забуваючи про все й заливаючись слізьми. Мелс зриває кожну з них язиком, ковтаючи, а потім дарує солоний цілунок. Входить в мене до кінця, хапаючи мій стогін й вивільнюється в лоно.

– Я кохаю тебе, Рунта Блек. – Шепоче на вухо. – Ти, чорт його забирай, навіть не уявляєш, як сильно я тебе кохаю.

М'язи лона скорочуються навколо його пенісу. Хапаю кожний його імпульс й нарешті теж повністю розслаблююсь, впершись чолом в його плечі.

– І я тебе кохаю. Думала...Я думала...

– Я не мертвий. Нізащо. Як же міг би залишити свою Виноградинку саму ?

Через тиждень після лікарні

Весь цей час Мелс ні на секунду не відходить від мене. Постійно підтримує, посміхається, жартує та зваблює. Ми повернулись в Лібертах, зрозумівши, що жити в Алетандрі не для нас обох. Ебі дуже зраділа нашому поверненню, й тепер постійно шипить на татка, за те, що той, іноді, буркає на Мелса, хоч і він сприймає це нормально, не забуваючи нагадати, що не татові вдалось вберегти Лібертах. Чому?

Тому що той крик, який почула перед пострілом був криком Мелса. Виявляється він весь час був поруч...

Після того, як мене тоді вивели на поверхню, до них з Діаною в кімнату зайшов один з людей Спротиву повідомивши про зраду. Двоє з них встановили бомбу. Один вивів мене, а інший спіймався. Тому, коли пролунав вибух, і як всі думали, Спротив загинув під уламками бетону, вони вже були в коридорах старого метро, яке вже давно поєднали з бункером саме для таких цілей й легкого доступу до столиці.

Спротиву з Мелсом та Альваресом вдалось зв'язатись з НАТО. Вони провели війська тунелями метро, впхали своїх людей всюди, навіть в охорону Творця. Одним із них став Мелс. Він знав, що я у його тата, так само, як і знав, що той буде шантажувати мене життям Одре.

В цей час Ейс разом з людьми зі Спротиву підняв бунти у містах Алки, готуючи його до свята з Об'єднання. Коли Творець вийшов на сцену, я, виявляється справді мала задоволення бачити Діану, вона контролювала процес повстання тут, в Алетнадрі.

А Мелс був тим охоронцем, що ходив за мною тінню. Ось тільки йому не дали опинитись зі мною в кімнаті, тому поки один охоронець мене проводжав до сцени, Мелсу довелось вбити його за моєю спиною й зайняти місце. А я навіть нічого не помітила... Тоді то він і дав мені ту записку, адже боявся, що якщо вб'ю Творця, та забрудню руки. Він не хотів, щоб таке висіло тягарем на моєму серці.

Коли повстання дійшло піку майже всюди, в мене вистрілив один з охоронців Творця. Мелс банально не встиг його знешкодити. Як тільки я впала поруч з його татом, він застрелив охоронця, що

поранив мене. По його розповіді, вихопив з моїх рук ніж, й проштрикнув серце Творця. Мелс не хотів, щоб його судили чи посадили у в'язницю. Як сказав : « Це занадто м'яко для нього».

До речі, взагалі – то , ще пострілом мали вбити Творця з будівлі навпроти, але снайпера відволікли й в останній момент збили приціл, тому і поранення вийшло в ногу.

Клео, дівчину Ейса теж звільнили. Тепер він з нею відпочиває в Лібертахі, живучи на околиці Марино, поруч з морем, промінявши своїх вічних дівчат на одну єдину.

НАТО поки поставило керівником Алкою – Альвареса Ерая, хоч спочатку запропонували цю роль Мелсу. Він відмовився, апелюючи тим, що не створений для такого, хоч і «Ленд» залишився його.

Тепер Алка потроху відходить від шоку, а НАТО контролює все, збираючись підняти рівень життя промислових районів, маючи одну ціль – позбутись бідних.

А ми.... Що ми?...Ми насолоджуємось теплими вечорами в компанії одне одного.

Епілог

Епілог

Мелс

Рунта весь цей час не знає, що вона вагітна нашим сином. Коли охоронець Творця її підстрелив, на щастя не зачепивши нічого важливого, їй робили УЗД, яким же було чудом дізнатись, що куля не зачепила дитину. Я місця собі, разом з Одре, не знаходив від хвилювань, коли в Алетандрі лікарі діставали кулю з її тіла. Та все склалось чудово: дитина ціла, а поранення Рунти заживає.

– Знаєш, – каже моя Виноградинка, сидючи в мене на руках перед комином в зручному кріслі, – я рада, що ти тоді перекрив мені дорогу. Але ми так і не поцікавились моїм мотоциклом.

– Я куплю тобі новий. – Притискаю її до себе, насолоджуючись вічним ароматом винограду, який зводить мене з розуму.

– Я хочу той. Ой...– Зіскакує з мене та біжить в туалет. Рунту нудить вже п'ятий день після лікарні, ось я й чекаю поки вона зрозуміє, що вагітна. Через деякий час повертається до мене, дивиться переляканими очима, перебираючи пасма волосся між пальцями.

– Знаєш, я тут подумала...Ти не міг би завтра зайти до аптеки?

– Якщо ти хочеш, Ру, попросити мене купити тест на вагітність, то візьми його в тумбі у ванній.

– Ооо...Гаразд.

Проходить ще хвилин п'ятнадцять. Рунта знову заходить до кімнати, тільки тепер її обличчя ще більш бліде, а очі ширші.

– Мелс, я...

– Я знаю. Ти вагітна.

– Але...Що?...Як?...

– Тобі розповісти звідки беруться діти, а? – підходжу до неї, кладу руки на талію та ніжно – ніжно цілую у вуста. – Виявляється навіть коли тебе підстрелили ти вже була вагітна. Я крутий, тому що з першого разу зробив дитину. – Усміхаюсь.

– Що?...З першого?...Після першого сексу?...Ну Мелс Блек! Чому ти мовчав?

– Хотів, щоб сама зрозуміла.

Кінець.

(с) Стефанія Лін. «Брехун з Лібертаху». 2019рік

ПС. Шановні мої читачі, дякую вам за те, що ви були разом з героями весь цей час)) За те, що хвилювались за їх стосунки та відносини, вболівали за Мелса та Рунту)) Я дуже рада від того, що ВИ у мене є, що ви звертаєте увагу на мої книги, читаете їх)) Ви найкращі))

Кінець